

**САРА АНДЖЕЛИНИ
ВЛЮБЕНИ ДО ДОКАЗВАНЕ
НА ПРОТИВНОТО**

Превод от английски: Антоанета Дончева-Стаматова, 2010

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Чарлз Бингли погледна под капака на ламборгинито „Мурсиелаго“ и скръсти ръце пред гърди.

— Колко конски сили е? — попита.

— Модел 580 — отговори приятелят му Фицуилям Дарси.

Бингли поглади брадичка и кимна, а очите му продължаваха да пълзят любовно по скъпата кола.

— И вдига от нула до деветдесет за...?

— От нула до сто! За 3,8 секунди. Максималната скорост е 330 километра в час.

— Ти карал ли си такава?

— Да. Обаче не бях особено впечатлен. Има система против буксуване — отбеляза Дарси с нотка презрение в перфектния си британски акцент.

Бингли го изгледа и възкликна:

— Че системата против буксуване не е ли огромен бонус за една кола? Лично аз нямам никакво желание да се обърна по капак на Тихоокеанската магистрала, независимо колко ми пасва колата!

— За бога, Бингли, това е италианска суперкола! Ако те е страх да я караш, купи си хонда!

Бингли загриза разсеяно палец и по едно време промърмори:

— Сигурно застраховката ѝ струва цяло състояние.

— Застраховка ли? — изсмя се Дарси. — Щом не можеш да си позволиш да я разбиеш, по-добре не я купувай!

— Изглежда превъзходна! — изгука сестрата на Бингли, Каролайн. — Ще изглеждам божествено в нея! — Приведе се, за да надникне през прозореца, но крадешком погледна назад, за да се увери, че Дарси не е пропуснал да се наслади на задните ѝ части.

— Ти какво ще кажеш, Дарси? — запита накрая Бингли.

— Ако искаш блясък, точно това е най-подходящата кола за теб — сви безразлично рамене приятелят му.

Каролайн се измъкна от прозореца и се обърна към Дарси.

— А какво стана с онази смешна дребна колица, която имаше някога? Онази, дето мястото за шофьора беше в средата? — попита.

— Продадох макларъна на Ралф Лорен преди няколко години. А сега той отказва да ми я продаде обратно — отговори тъжно той.

— Ти познаваш Ралф Лорен? Бррр! Кажи му, че направо не мога да понасям последната му модна линия! — сбърчи нос Каролайн и провери боята на колата с нокът.

Дарси си позволи да допусне до устните си лека усмивка, когато си представи как отваря мобилния си телефон и казва: „Ралф, Дарси е. Тя мрази последната ти линия, а аз си искам обратно колата!“

— Ще я взема! — отсече Чарлз Бингли. — Хайде! — И пое с решителна крачка към търговския офис на магазина.

Дарси погледна часовника си и му подвижна:

— Бингли, трябва да се връщам в съда! Не искаш ли да преспиш и тогава да вземаш подобно решение?

Чарлз Бингли продължи напред към офиса, като само поклати глава.

— Ще я поръчам в жълто! — провикна се той и помахна на приятеля си.

Дарси въздъхна и се качи на своето далеч по-малко бляскаво ауди.

— Да го вземат мътните Ралф Лорен! — промърмори под нос.

* * *

Дарси навлезе в паркинга на съдебната палата в Меритън и спря зад син мини купър. Зад волана на малката кола имаше жена, която енергично клатеше глава и очевидно пригласяше с пълно гърло на песента, която си беше пуснала. Дарси се загледа като хипнотизиран в отдадеността, с която тя отмерваше такта върху волана пред нея. Имаше чувството, че всеки момент жената ще извади въображаема китара. Той се засмя вътрешно, грабна куфарчето си от седалката до себе си и излезе от аудито. Но шофьорката на мини купъра очевидно вече изпълняваше бис, тъй като продължаваше да си седи вътре и да си дере гърлото.

„Една от любимите ми песни“ — каза си той, докато минаваше покрай колата. Затананика си я тихичко и пръстите му се раздвижиха така, сякаш летяха по струните на китара. Дългите му крака го отнесоха бързо до сградата на съда и по петте етажа нагоре.

— Добър ден, Ваша чест — поздрави го във фойето един адвокат.

Дарси кимна за поздрав и докато минаваше през съдийския вход, си сложи очилата с тъмни рамки. Бюджетната криза беше оставила сградата на съда само със символична охрана, поради което проверките не бяха от най-стриктните. А що се отнася до очилата, Дарси беше решил да ги носи както, за да променя леко външния си вид, така и да изглежда по-възрастен. В името на същата цел пригладваше косата си с гел така, както някога беше правил баща му. Хората очевидно бяха в състояние да бъдат заблудени дори и от такива дребни детайли. Поради което на улицата Дарси рядко биваше разпознаван от адвокати, с които се виждаше редовно в съда, а какво остава — от ответниците, които му имаха зъб. „По-добре да съм в безопасност, отколкото после да съжалявам“ — казваше си често той, поради което живееше в строго охранявана жилищна кооперация в центъра на Сан Франциско и всеки ден пътуваше до Меритън.

В момента, в който минаваше покрай секретарката си, тя се обади:

— Съдия Клейтън е болна. Ще се наложи да поемете следобедните й дела.

Дарси се обърна вбесено към секретарката си и извика:

— Болна ли? Сега пък какво й има?

Жената сви рамене и му подаде телефонните съобщения, като старателно отбягваше смръщения му поглед. Само миг по-късно председателят на съдийската колегия, съдия Уендъл Бойд, почука на вратата на Дарси и без да чака позволение, се вмъкна в кабинета му.

— Много съжалявам, Уил! — кимна той и връчи на Дарси папката с назначените за разглеждане дела на съдия Клейтън.

Дарси свали очилата си и разтри носа си. „Болестите“ на съдия Клейтън бяха започнали да се превръщат в обичайна практика, а работата й винаги падаше върху раменете на Дарси.

— Няма ли най-сетне да назначите нов съдия? — попита раздражено той, като захвърли папката на бюрото си.

Бойд вдигна рамене и отбеляза:

— Ръцете ми са вързани дотогава, докато щатът Калифорния по някакво чудо не открие неколкостотин милиона долара, въргалящи се безстопанствено наоколо, или докато не вдигнат забраната за нови назначения. Знаеш, че дори и когато парите потекат, Меритън пак ще си остане нежеланото доведено дете на Сан Франциско. Градът винаги има приоритет при запълване на свободните места. Имах късмет, че назначиха поне *теб*. Иначе имаше още две свободни места, но не ми отпуснаха бюджет за тях. Така че, не се надявай особено на нови попълнения.

Дарси поклати възмутено глава, а Бойд се обърна, за да си тръгне. На вратата спря и изрече:

— Ако в края на мандата си решиш да напуснеш, това окончателно ще ни довърши. Мислил ли си вече да се кандидатираш за втори мандат?

— Да, мислил съм и реших да не се кандидатирам.

— Хайде де, Уил! Графиците ни са пълни два месеца напред, а ти си най-добрият съдия в този район! Ще поставиш всички ни в изключително затруднено положение, ако напуснеш особено когато имаме най-голяма нужда от теб. Ако въпросът е в парите, мисля, че все ще успея да уредя нещо.

— Няма нищо общо с парите. Просто битката за победата на доброто май започна да губи от очарованието си.

Бойд кимна с разбиране, отвори вратата и точно преди да излезе, подхвърли:

— Все пак си помисли!

— Не разчитай много на това — промърмори Дарси.

Приседна на бюрото си и разтри очи. Парите бяха най-малката му грижа. Подобно на своя баща адвокат, и Дарси беше наследил огромно богатство, че и имение в Англия. А подобно на своята майка от Калифорния, прочута с бохемските си разбирания, той отдавна бе научил, че парите рядко са разрешение на човешките проблеми. Решението му да стане адвокат и да специализира семейно и наказателно право беше повлияно колкото от баща му, толкова и от нея. Привързаността му към всичко американско сякаш предначерта пътя на Дарси към превръщането му в експерт по законодателството на Съединените щати. Малко след като получи разрешението си за

адвокат, фирмата, в която започна работа, реши да го превърне в преден пост за своята атака на международното право, като разкри кантора в Калифорния. Двойното му гражданство му позволяваше да се движи свободно между двете страни, а вродените му способности (винаги бе усвоявал изключително бързо нови неща) улесниха безкрайно вземането на изпита за практикуване в Калифорния. Въпреки младостта си, само в рамките на две години, Фицуилям Дарси беше успял да си спечели солидна репутация заради своите многобройни умения в сложното международно правораздаване. Съдиите го ценяха заради скромността му, колегите му го обичаха заради интелигентността му, а обществото като цяло го уважаваше заради почтеността му.

И когато тогавашният председател на съдийската колегия предаде богу дух в леглото на любовницата си, на мястото беше назначен Уендъл Бойд, който автоматично се зае да търси човек за вече освободеното от него място, но такъв, който да не е склонен да се забърква в скандали. И почти веднага се сети за Уил Дарси. Поощри го да си пусне молбата и ето че само с някакви си десет години стаж в областта на правото Дарси се превърна в най-младия съдия в района.

Но след четирите и половина години от шестгодишния си мандат Дарси вече беше обезверен, преуморен и отегчен. Вътрешната административна политика — от най-нисшия чиновник до губернатора — го отвращаваше. А макар и много тежка, работата му беше също и крайно монотонна. Все същите изтъркани проблеми и случаи, все същите недоизпипани пледоарии, все същите мрачни, крещящи лица. Всичко това беше напълно достатъчно, за да го влуди.

„Е, колкото и да ми се иска, няма начин да ѝ избягам на тази работа“ — помисли си примирено той и погледна смръщено към папката с делата на съдия Клейтън.

Шест дела.

— Да я вземат мътните съдия Клейтън! — промърмори си под носа той.

* * *

Все още бесен от внезапната промяна в календара на съдия Клейтън, Почитаемият Ф. Дарси влетя в съдебната зала с гневно завихряне на черната си тога. Понякога, когато беше с тази тога, той си представяше, че е професор Снейп. И като се имаше предвид как в определени дни му се искаше да махне с ръка и да накара определени хора да изчезнат завинаги от лицето на земята, сравнението беше повече от подходящо. Този следобед се очертаваше да бъде точно един от тези дни. Мразеше да разчиства кашите на другите, но за нещастие обикновено именно на него се падаше честта. Той беше „отговорен“, „стабилен“, „почтен“ и „богат“ — все качества, които незнайно защо даваха основания на останалите да си мислят, че за него няма нищо неприятно на този свят от внасянето на ред в хаоса.

А на него му се искаше да ги прати по дяволите. Всичките. „Да, определено имам нужда от почивка“ — каза си той, изненадан от силата на собственото си ожесточение. Вече буквално броеше дните до завръщането си в Англия, когато щеше да се отдаде на живота на британски аристократ. Или може би ще се помотае по плажовете в продължение на година, или ще попътува, или ще посети роднините във Франция, или... Наложил си да излезе от замечтаното си състояние и да насочи вниманието си към залата.

Където веднага забеляза едно ново лице.

„Ха! И това ако не е онази певица в дребната колица! — рече си развеселен той. — Сигурно е дошла да оспори акта си за превишаване на скоростта.“

Жената разговаряше с Шарлот Лукас — адвокат от кантората „Гардинър и съдружници“. Днес определено беше извадила късмет, защото той беше прочут със снизходителното си отношение към подобни актове. Ако полицаят, който беше написал акта, не се появеше в съда, Дарси обикновено го анулираше. И тъй като сега той не забеляза никакъв представител на калифорнийската пътна полиция в съдебната зала, реши, че след не повече от час жената пак ще може на воля да свири на въображаемата си китара.

— Имали готови? — попита съдията, който обикновено разчистваше графика си на принципа „който преварил, той натоварил“.

И с огромна изненада установи, че Певицата от колицата води един дундест, потен дребосък към масата на защитата, докато прокурорът господин Джонсън заемаше своето място.

— Елизабет Бенет за защитата, Ваша чест! — обяви тя.

Дарси я изгледа критично над очилата си и върна вниманието си към папката пред него. „Нов адвокат! — каза си. — Досадна работа!“

Ала колкото и досадна да беше появата ѝ като нов адвокат, госпожица Бенет поне положи завидни усилия да защити своя клиент по обвинението за склоняване към проституция. А самият ѝ клиент — Бил Колинс, беше редовен клиент и на съда, когато само Дарси вече беше осъждал няколко пъти. Всеки път, когато го видеше, се питаше колко ли време му остава на господин Колинс да се сдобие с тежка форма на херпес зостер.

И макар изобщо да не бе впечатлен от прекомерно техничарските аргументи на госпожица Бенет — и направи всичко възможно тя да бъде наясно с този факт — той прие значителна част от тях дотолкова, че да принуди прокурора да смекчи обвинението си. Накрая осъди господин Колинс на трийсет дена пробация и обяви следващото дело.

То вече касаеше самата проститутка, която прокурорът побърза да изправи пред съдия Дарси. Тя пък беше представлявана от една същинска баракуда — адвокат от „Дебърг и съдружници“, който беше не само безмилостен, но и прочут с безплатните си защити на неплатежоспособни клиенти. Дарси простена вътрешно. Мразеше тази адвокатска кантора — те никога не приемаха извънсъдебни споразумения. Което ще рече, че сега щеше да му се наложи да изтърпи всички съдебни процедури.

— Но какво толкова съм направила? — изви възмутено проститутката.

„Да го вземат мътните Бил Колинс!“ — помисли си раздражено съдията.

* * *

— Да го вземат мътните съдия Дарси! — промърмори Елизабет Бенет, докато натискаше бутона на асансьора за деветия етаж, където бяха офисите на адвокатската кантора „Гардинър и съдружници“. Макар да бе напълно наясно, че аргументите ѝ бяха слабовати, тя се чувстваше унижена от целенасоченото им отхвърляне от страна на съдията. Твърде безславен начин за започване на правната ѝ кариера.

— Мисля, че току-що беше „дарсирана“ — подхвърли закачливо Шарлот. — Но да знаеш, че той всъщност е много добър съдия! Не е известен случай, в който присъдите му да са били променяни при обжалване — допълни тя и намигна на Елизабет.

— Обаче трябва да поработи върху общуването си с хората — отбеляза нацупено Елизабет. Двете хвърлиха куфарчетата в кабинетите си и се изчакаха отново пред асансьора, за да си тръгнат заедно от работа.

— Искаш ли да пийнем по едно? — предложи Шарлот.

— Вече имам уговорена среща с един приятел. Имаш ли нещо против и той да дойде с нас?

Шарлот сви рамене и не след дълго двете вече вървяха към местното свърталище на хората от правораздавателния бизнес — „Заседателната зала“. Приятелят на Елизабет вече я чакаше в заведението.

— Здравсти, Лу! Запознайте се — това е Шарлот Лукас.

Луис Хърст, най-добрият приятел на Елизабет още от началното училище, беше нежен мъж с тъмносини очи, тъмна коса и боготвореше Рупърт Еверет. Без никаква житейска посока, той никога не се бе отличавал с амбициите на Елизабет. Носеше се от работа към работа, а когато се проваляше, някак си винаги успяваше да пада на крака. Точно в този момент работеше като масажист в един спа център. Вероятно именно противоположният им подход към живота бе направил приятелството им толкова силно — това и модните им предпочитания.

Шарлот и Лу се поздравиха приятелски, а Лу подаде на Елизабет коктейла, който вече ѝ беше поръчал. И тъкмо спореха какво да си поръчат за хапване, когато нещо привлече вниманието на Лу.

— Кой е този? — ахна той и се ококори.

Елизабет и Шарлот се обърнаха едновременно към вратата.

— О, това е съдия Дарси! Да се махаме оттук! — изписка Елизабет и грабна чантата си.

— Вече е твърде късно! — простена Шарлот.

Дарси стоеше само на няколко крачки зад Елизабет, разговаряйки с друг адвокат, и на практика блокираше подхода им към вратата на бара.

— Хайде де, Дарси, ела с нас! Ще бъде забавно! — дочу Елизабет да казва мъжът до Дарси.

Дарси поклати глава и отвърна:

— Не мога, съжалявам. Тази вечер съм зает.

— Ама тя направо е луда по теб! — настояваше адвокатът. — Като нищо може да ти излезе късметът!

— Благодаря, Джим, но не — отклони учтиво предложението съдията.

— Хей, а видя ли вече новата адвокатка в „Гардинър“? Елиноор ли беше... Илейн ли... Не си спомням. А, да, Елизабет! Готина мацка! Трябва да я поканиш на среща!

Елизабет се изчерви като домат, очите на Лу се разшириха от изумление, а Шарлот направо се изсмя.

— Е, сигурно не е зле — махна с ръка Дарси.

Елизабет се смръщи възмутено, Лу постави ръка на устата си в едва сдържан смях, а Шарлот изсумтя и изду бузи.

— Стига де, има страхотно тяло! — продължи да се занася Джим в блажено неведение за присъствието на обекта на техния разговор само на няколко крачки от тях.

И когато вече си мислеше, че по-лошо от това надали може да стане, Елизабет чу как Дарси отсича:

— Виж какво, каквото ще да е тялото ѝ, тя не е достатъчно красива, за да ме изкуши! Имаш ли представа как би се възприел дори и намек за неблагоприличие в съда, а?! Съдийската колегия автоматично ще ме изрита, задето към чукал адвокатка, пледираща пред мен!

Тук вече Елизабет не издържа на абсурдността на техния разговор и избухна в смях, последвана от воя на приятелите си. Раздразнени от липсата на благоприличие в близост до тях, съдията и адвокатът се отдалечиха от масата им, без изобщо да забележат кой седи на нея. Елизабет реши, че не издържа повече, грабна ключовете и чантата си и се изправи. Докато минаваха покрай Дарси, тримата пак изпаднаха в поредния истеричен пристъп на смях.

— „Е, сигурно не е зле“ — изимитира съдията Шарлот и пак се изкиска.

— „Но не е достатъчно красива, за да ме изкуши!“ — добави натъртено Лу. — О, може пък аз да съм достатъчно красив, за да го

изкуша, а? — подхвърли с надежда. — Боже, какво смахнато чукане ще падне само!

— О, Лу, единственото смахнато нещо в теб е прическата ти! — подкачи го Елизабет.

Ала въпреки че успя да види и смешната страна на въпросната ситуация, тя не бе в състояние да игнорира факта, че току-що беше дълбоко обидена от съдия Дарси. Продължи да се смее с Лу и Шарлот, докато отиваха на вечеря, но в душата ѝ започна да се разгаря огънят на негодуванието.

* * *

Тази вечер Фицуилям Дарси действително беше зает. Смяташе да вечеря с Каролайн. Да вечеря, което ще рече — да прави секс. Не беше сигурен кога точно реши, че е напълно приемливо да прави секс със сестрата на най-добрия си приятел, но ето че традицията продължаваше вече близо две години. Отиде с колата до апартамента ѝ и разсеяно изяде вечерята, която тя му сервира. После още няколко минути се преструваха, че гледат филм, докато накрая тя го обкрачи на дивана, след което действието се пренасочи към спалнята. И макар да беше физически възбуден, Дарси се чувстваше празен, откъснат от случващото се. Каролайн се гърчеше и стенеше под него така, както подобаваше, а той също толкова подобавашо извършваше действията, които ѝ доставяха удоволствие. Дишането му изобщо не се учести от тези усилия — тя се задоволяваше изключително лесно. Остави я да стигне до оргазъм, а после побърза да стигне своя почти като почтено изпълнение на своята част от сделката. След това се облегна на таблата на леглото, сви колене и се облакът върху тях.

— За какво си мислиш? — попита го сънено тя.

Той си мислеше, че се срамува от себе си, задето се възползва така безсрамно от нея, макар да бе напълно наясно, че тя иска нещо много повече.

— Мислех си за работата — излъга. Въздъхна, придърпа колене още по-близо до тялото си и ги обгърна с ръце. Тя се претърколи до него и се подпря на краката му, докато той съзерцаваше невидящо мрака на спалнята.

— Ти непрекъснато мислиш за работата си — промърмори Каролайн. — Трябва да се научиш да си почиваш.

Дарси не отговори. Изобщо не беше щастлив с тази „връзка“. Тя беше против всички ценности, в които той вярваше — честност, откровеност, почтеност. И в този момент реши, че няма да спи с никоя друга жена, докато не изпита към нея някакво истинско чувство. Не беше задължително да бъде любов — Дарси се познаваше достатъчно добре и знаеше, че не е романтичен. Но все пак трябваше да бъде нещо много повече от чисто физиологичната нужда да се почешеш там, където те сърби. Затова мислено се подготви за един доста продължителен период на целомъдрие. След това се извини учтиво, облече се и напусна дома на Каролайн.

* * *

Не само обидата беше причината Елизабет да намрази Дарси, въпреки че и тя имаше значителна роля за ненавистта ѝ към него. Главната причина всъщност беше надменното му поведение. Тя непрекъснато имаше чувството, че я гледа снизходително, вирайки се в нея над онези свои абсурдни очила с тъмни рамки, сякаш можеше да я вижда и без тях. Караше я да се чувства така, сякаш прозира през всички умни аргументи, които тя представяше, и че ако беше неин опонент, щеше да я разкъса на парчета.

В съдебната зала той не беше никак лесен човек. Беше твърде нетърпелив. Обичаше да издава заповеди на висок глас и бе прочут с традицията си да гони неподготвени адвокати от залата си, като им казва да се върнат тогава, когато няма да му изгубят времето. Ако документите бяха с кламери, а не с телбод, ги отхвърляше. Ако пледоарията беше без цитати, не се приемаше. Ако в аргументацията започваше да се прокрадва дори и най-беглата нотка отчаяние, доводите нямаха честта да бъдат удостоени с внимание. Елизабет бързо се научи как да избягва високомерния поглед, който предвещава скорошно отхвърляне.

Усъвършенстваше адвокатските си умения, като учеше наизуст алинеи и точки дотогава, докато не се убедеше, че може да ги цитира уверено и на място. Винаги разполагаше с някой и друг стар случай, за

да може да го използва като довод, когато опонентите ѝ започваха да пелтечат и да разбъркват притеснено бележките си. С течение на времето постепенно забрави колко уплашена се беше почувствала от първото си изправяне срещу съдията.

Ала обидата му не можеше да бъде забравена толкова лесно. След като преживя унижението да чуе, че не е достатъчно изкусителна, за Елизабет Бенет беше невероятно трудно да приеме на сериозно съдия Дарси. Даже обратното — гледаше на него като на някакво недоразумение. Демонстрираше безразличието си към него, като отказваше да се хване на въдицата му, когато той казваше нещо обидно — нещо, което впрочем се случваше ежедневно. И макар че професионално беше безупречна, тя буквално вървеше по ръба на неуважението с нахалните си погледи и енигматичните си реплики в стил „Да, съдия Дарси“. Беше го кръстила Кларк Кент (но минус харизматичното излъчване) и използваше всеки удобен повод, за да му се подиграва. Така, веднъж възпламенена, искрата на негодуванието постепенно се беше превърнала в истински пламтящ огън на неподчинението.

В тотално неведение за истинските ѝ чувства, Фицуилям Дарси скоро заключи, че тя е един от най-способните и интелигентни адвокати, с които е имал привилегията да работи — предлагаше отлично изпипани споразумения и убедителни пледоарии. Никога не преставаше да се диви на отдадеността ѝ на работата, когато случайно се сблъскваше с нея в асансьора късно след края на работния ден или през уикендите. Тя посрещаше всяко от предизвикателствата му неустрашимо и никога не униваше, когато той не отсъждаше в нейна полза. Обичаше да влиза в дуели с нея. И ако понякога се улавяше, че очаква с нетърпение случаите, в които тя е защитник, то това беше породено изключително и само от интелектуален интерес към работата ѝ. И нямаше нищо общо с кадифените ѝ очи.

И докато съдия Дарси избягваше да размишлява върху удоволствието, с което биха могли да наситят душата му две кадифени очи върху лицето на красива жена, той не можеше да не забележи, че Елизабет притежаваше една особена нотка решимост, която някои биха нарекли дори „безпощадност“. Винаги можеше да разчита на нея да разведри атмосферата в съдебната зала, като доведе търпението на своя опонент до краен предел. Понякога се случваше да изпитат и

собственото ѝ търпение и тогава тези нейни кафяви очи започваха да блясват като светкавици, а езикът ѝ се стрелваше безмилостно срещу другия адвокат. При един конкретен случай беше провокирана от отсъствието на адвокатата на ищеца — тактика на протакане, безсъмнено предназначена да изкопчи по-изгодно споразумение от нейния клиент, — който след това имаше наглостта да изкаже пред Дарси становището, че Елизабет нарочно спъва обсъждането на споразумението.

— Госпожице Бенет, действително ли отказвате да преговаряте? — попита съдия Дарси над очилата си.

— Ваша чест, за мен би било удоволствие да продължа преговорите, стига господин Франклин да ни беше оказал честта да бъде с нас през последните два часа — отговори тя със саркастична любезност. — Засега обаче направих няколко предложения, които до едно ми бяха отказани. Няма да позволя да бъда принуждавана да се съгласявам на нечестно споразумение, а тъй като правните прецеденти са до един в моя полза, смятам, че по-нататъшните преговори са против интересите на моя клиент — отговори тя, като хвърли гневен поглед на господин Франклин.

— Разбирам. Господин Франклин, очевидно дадохте най-доброто от себе си — отбеляза Дарси, повдигна вежди и погледна към Елизабет. — Но госпожица Бенет е безпощаден преговарящ. Затова се опасявам, че ще се наложи да отидем на дело.

Елизабет му благодари и напусна съдебната зала. На Дарси му се стори, че забелязва нещо като триумф в самоуверената ѝ походка и едва сдържа усмивката си. Сигурно е била наясно колко много мрази, когато някоя от страните по съответното дело се опитват да разиграват системата — особено такава претоварена съдебна система като тяхната. Ако беше на нейно място, той със сигурност щеше да постъпи като нея — поне поемането на добре премерен риск е интелектуално почтен ход.

Надяваше се никой да не е забелязал, че той ѝ е направил публичен комплимент заради уменията ѝ за водене на преговори. В бъдеще щеше да се наложи да се следи за подобни реакции. Но, мътните го взели, когато очите ѝ започваха да блестят по този неин начин, как можеше човек да не ѝ се възхити?! Та тя беше нещо много

повече от чифт топли очи върху красиво лице — той като че ли започваше да я харесва!

Седмица по-късно Фицуилям Дарси се бореше с една скандално слаба пледоария — даваше му основания да я отхвърли дори само и заради граматичните грешки, без да броим тоталната ѝ неиздържаност по отношение на правното съдържание, — когато забеляза Елизабет да влиза в неговата съдебна зала. Тя очевидно изобщо не го беше забелязала, защото се насочи право към дъската за обяви в дъното на залата и започна да чете последните решения на апелативния съд. Поклащаше се леко напред-назад на високите си токчета, а великолепните ѝ крака се очертаваха изящно под ръба на скромната ѝ поличка с плисиран ръб. Осъзнавайки, че има рядката възможност да я наблюдава необезпокояван, Дарси си позволи да се възхити на задните ѝ части, закривани само на милиметър от точката на благоприличието от сребристосинята коприна на полата ѝ. И усети, че като че ли ревнува фината тъкан. Е, в крайна сметка дори съдиите не бяха от камък!

Ала след като си даде сметка, че мислите му се реят в не особено приемлива територия, той прочисти гърло и рече:

— Мисля, че този случай ще ви бъде от голяма полза в някой от следващите иски за отровна ръжда.

Тя се обърна стреснато, чула гласа му. После каза:

— Да, както изглежда, застрахователните компании вече имат основания да отказват да изплащат обезщетения за повреди, причинени от катастрофална ръжда.

— Още един повод за притеснение на честите жертви на урагани — отбеляза той.

— Ако наистина сте жертва на ураган, мисля, че ще имате много по-важни неща, за които да се притеснявате, а не за някаква си ръжда. Но пък съм сигурна, че пак ще намерите начин да приложите закона честно и справедливо — изрече тя, усмихна му се леко и отново насочи вниманието си към дъската.

— Значи обичате да работите по случаи със застрахователни компании, така ли? — обади се той, опитвайки се да поведе просто разговор с нея.

Тя се обърна отново към него и отговори:

— Застрахователните случаи ми позволяват да отприщя дявола в мен. — Отпусна се леко на един крак, подпря брадичка с пръст и зае традиционната поза на човек, замислящ някаква злина. — Нали знаете какво казват за адвокатите по защитата? Че всички те дълбоко в сърцето си са злодеи!

— Много сте добра в имитирането! — отбеляза той и по устните му заигра усмивка.

Тя се разсмя с глас и точно в този момент в залата влезе Шарлот.

— А, ето къде си била! Здравейте, съдия Дарси!

— Госпожице Лукас — кимна учтиво той.

— Съдия Дарси тъкмо ми казваше колко съм добра в жертвоприношението на вече пожертваните — изрече Елизабет, наклони глава и го погледна закачливо. Нямахше съмнение, че тя съвсем съзнателно изкривяваше комплимента му, за да го дразни. Тя беше единственият адвокат, който си позволяваше да го дразни, и той не можеше да не се запита дали трябва да се чувства поласкан или притеснен. Потисна желанието си да ѝ върне закачката и вместо това я дари с енигматична усмивка.

— Трябва да видите как се отнася към персонала! — отбеляза ухилено Шарлот. После се обърна към Елизабет и попита: — Е, готова ли си?

Елизабет кимна и тръгна към вратата.

— Приятен ден, Ваша чест! — подвикна през рамо, докато излизаше. Не дочака отговора му.

През следващите няколко дена Дарси с все по-нарастващо притеснение усещаше, че госпожица Бенет все по-често привлича погледа му. Нямахше никакво съмнение, че започваше да я намира за привлекателна. Ала тъй като позицията му на съдия би направила неприемлива каквато и да била по-интимна връзка с някого от адвокатите и фактът със сигурност би довел до разследване от страна на съдийската колегия, той предпочиташе да не си причинява подобни неприятности. Това обаче не му пречеше да я гледа. И той я гледаше. Буквално я изпиваше с поглед.

Лицето ѝ беше красиво — но не с екзотична или някаква бляскава красота, а с интелигентност. Чертите ѝ бяха класически — перфектни скули и малка брадичка. Прасковеният ѝ тен влизаше в ярък контраст с махагоновата ѝ коса, която неизменно бе стегната в изрядно професионално кокче. Инцидентното кичурче, проправило си път върху лицето ѝ, което тя винаги побързваше да втъкне зад ухото си, ѝ придаваше още по-голям чар в неговите очи — сякаш някъде дълбоко в нея имаше едно малко дете, което нямаше търпение да се втурне навън, за да поиграе.

Дарси често се улавяше, че се усмихва вътрешно, когато топлите ѝ шоколадови очи се свиваха пренебрежително при някой несполучлив аргумент на противниковата страна. Само движението на веждите ѝ за него беше напълно достатъчно, за да предугади мислите ѝ. Повдигането на лявата подсказваше саркастично недоверие, а повдигането на двете означаваше отявлено недоверие. Обикновено мненията им се припокриваха. Сякаш двамата общуваха с някакъв мистериозен код, споделяха таен език, скрит под пластове на обичайната им, професионална размяна на реплики.

И в крайна сметка Дарси си даде сметка, че не може да не се съгласи с приятеля си Джим. Елизабет Бенет действително имаше много хубаво тяло. Не беше особено висока — някъде към метър и шейсет и два, но умееше да подчертава приятните си заоблености с перфектно подбрани костюми в светлосини и зелени нюанси, които според Дарси ѝ отиваха много повече от традиционното черно за адвокатската професия. По-светлите цветове допълваха очите ѝ и ги караха да блестят. И ако имаше нещо, което Фицуилям Дарси беше принуден да признае пред себе си, то бе, че най-сетне бе започнал да забелязва нейния блясък.

ВТОРА ГЛАВА

И докато Елизабет Бенет бе твърде заета да впечатлява съдия Дарси с безочливост и задълбочени правни познания, то сестра ѝ Джейн се бе отдала на впечатляването на един съвсем друг джентълмен, при това по твърде различни причини.

Джейн Бенет беше постъпила в болницата на Меритън в края на юни. През четирите месеца, които бяха изминали от началото на трудовия ѝ стаж като лекар на въпросното място, тя бе започнала тайничко да изгаря от копнеж по нищо неподозиращия детски хирург. Доктор Чарлз Бингли беше забавен, талантлив, отлично се разбираше с децата и беше невероятно сексапилен! Единственото, което притесняваше Джейн, бе да не би той да се окаже гей, но ако не беше така, тя бе твърдо решена да го вкара в леглото си. Така един ден тя се изпълни с огромно задоволство, когато го завари съвсем сам в служебния стол.

— Здравейте, доктор Бингли! — изчурулика весело Джейн ѝ се плъзна на стола до него.

— Джейн! Радвам се да те видя! Е, как вървят нещата в урологията?

— Искях да ви благодаря, задето ми заехте тази книга! — отсече тя и постави въпросното четиво на масата пред него. — Научих много неща за мъжката анатомия!

— Радвам се, че ти е харесала! Притеснявах се, да не би да ти се стори малко сложничка — отговори той.

— О, ни най-малко! Мисля, че я разбрах доста добре! Всъщност, позволих си волността да приложа телефонния си номер върху лепящата бележка към шестнайсета глава — в случай че решите да ме потърсите за някакви въпроси по съдържанието на книгата! — Джейн близна показалеца си и прелисти до главата, озаглавена „Мъжката сексуалност“, след което посочи към бележката с телефонния си номер. — Можете да ми се обаждате винаги когато решите, докторе! — изгука тя.

— Наричай ме Чарли! — изрече той, останал без дъх.
Тя се усмихна.
Определено не беше гей.

* * *

— Стига де, Дарси, без теб изобщо няма да бъде интересно! — изви Каролайн, докато отпиваше изящо от кафето си.

— Нищо подобно! — намеси се възмутено Бингли. Каролайн му се изхили презрително и отново насочи вниманието си към Дарси.

— Ще бъде пълно с медицински сестри и санитарки — допълни нацупено.

— Е, все пак познавам хора и извън болницата! — продължи разгорещено Бингли.

Дарси наблюдаваше развеселено размяната на реплики между по-голямата сестра и по-малкия брат. Почти си представяше как Каролайн държи Чарлз на една ръка разстояние от себе си, подпряла челото му, докато той безпомощно се опитва да я удари с малките си юмручета.

— Каролайн, а ти няма ли да поканиш и някои от твоите приятели? — намеси се Дарси, отпивайки от чая си.

— Нали каня теб?! Това не е ли достатъчно? — отбеляза тя, приведе се през масата и заби пръст в гърдите му.

Той сведе очи към лакираните ѝ нокти. В Каролайн имаше нещо, някаква странна смесица между излъчването на светска дама и на мръсница, която никога не преставаше да го удивлява. И сигурно и другите усещаха тази смесица, тъй като тя бе натрупала завидно състояние от продажба на недвижими имоти. Иначе върху самия Дарси така и не успя да окаже същото въздействие. Сигурно това бе една от причините, поради които той и до ден-днешен не бе в състояние да я възприеме на сериозно.

— Хелоуин е много досаден празник! Всеки си въобразява, че това е неговият неповторим шанс поне веднъж в годината да се облече в скандален маскараден костюм, за да се държи по същия скандален начин! — махна пренебрежително с ръка Дарси.

— Ами да! Защо не? — изглежда го Бингли. — Лично аз все още не съм съвсем сигурен като какъв ще се облека...

— Безсъмнено ще бъде нещо *скандално* — не се отказваше от позицията си Дарси. — Като например да се облечеш като хирург! Можеш да си сложиш една от онези сладки хартиени шапчици! — предложи иронично. После се облегна назад, поклати глава и допълни: — Да, това е неповторим шанс за всички да се напият като казаци, да се държат като пълни глупаци и междувременно да се чувстват като ненаказуеми юнаци, защото са се скрили под невидими калпаци! — добави в саркастично метафоричен стил и отпи от чая си, за да подчертае позицията си на пълен въздържател.

Бингли се облегна назад в стола си и скръсти ръце пред гърди.

— Честно да ти призная, Дарси, понякога имам чувството, че дори брадавицата върху задника на Каролайн е далеч по-забавна от теб!

Дарси едва не се задави с чая си, а Каролайн цапна брат си по главата, след което отново насочи вниманието си към Дарси.

— Уил, съвсем сериозно ти казвам — ще тъна в неутешима мъка, ако не дойдеш! — измърка. — Доведи и Джорджи — със сигурност ще се забавлява!

Дарси завъртя очи и остави чашата си на масата. Незнайно защо Каролайн все още не беше в състояние да запомни, че неговата двайсет и пет годишна сестра Джорджиана вече не е на петнайсет.

— Ще видиш, че ще си заслужава! — допълни с дяволита усмивка тя и описа едно кръгче с нокътя си върху ръката му.

Дарси многозначително я игнорира и се обърна към Бингли.

— Добре де, по кое време трябва да бъда тук? — попита примирено.

Бингли се ухили и отвърна:

— Партито започва в осем! — После усмивката му изчезна, когато добави: — И гледай да не дойдеш облечен като съдия!

* * *

— Хайде де, Лизи! Трябва да дойдеш с мен! Няма да познавам никого там! — примоли се Джейн.

— Джейн, вече си голям човек и можеш сама да се запознаваш с хората! Освен това нали познаваш *него* — изтъкна очевидното Елизабет.

— Моляяаяя! — изви Джейн и притисна ръце в молитва. — Аз наистина много харесвам Чарли и ще се радвам да се запознаеш с него!

— И какъв по-добър момент за подобно запознанство от един бал с маски за Хелюин, на който той е домакин! — подсмихна се сестра ѝ.

— Ако не дойдеш с мен, аз ще... аз ще... ще измисля нещо! — промърмори тихо Джейн.

— О, боже! Доводите ти са жестоки, няма що! — засмя се Елизабет. — Но нищо, от мен да мине! Ще дойда, обаче не очаквай от мен да танцувам и освен това точно в единайсет си тръгвам! Утре рано имам час за масаж! Така че после ще трябва да се прибиращ сама!

Джейн изписка от щастие и дари с една сочна целувка по бузата по-голямата си сестра.

* * *

— Е, харесва ли ти? — попита Каролайн и се завъртя в кръг пред Дарси.

— Какво би трябвало да означава това? — наклони глава той и я огледа. Беше облечена в яркооранжев цял бански, завършващ с много къси панталонки и рибарска мрежа. Ципът пред обилната ѝ гръд беше смъкнат почти до долу, а на ръцете ѝ имаше белезници.

— Това е затворнически костюм! — нацупи се тя и пак се завъртя.

— „Собственост на наказателната система“ — прочете надписа на гърба ѝ той и се разсмя.

— Може би вече е време да ме вкарате в затвора, съдия Дарси! — изгука тя и се плъзна съблазнително към него. Той отново се засмя, а тя постави ръце на кръста му и се отърка о него.

— Каролайн, с какво си облечена, за бога?! — изпищя възмутено Бингли, облечен като Дарт Вейдър, прекъсвайки процедурата по съблазняване, която беше предприела сестра му. — Нали трябваше да си принцеса Лея?!

— Не мислиш ли, че би било малко... хммм... *кръвосмесително* за нас да бъдем в допълващи се костюми?!

Бингли си сложи шлема и вдигна юмрук във въздуха.

— Това е последният път, когато ме предаваш! — изгърмя електронният глас изпод шлема. После Дарт-Бингли се обърна към Дарси, насочи обвинително пръст към него и извика драматично: — А ти какво си, по дяволите?! — И размаха юмрук, очевидно наслаждаващ се на Силата в себе си.

Облечен в черен огнеупорен пилотски костюм, Дарси сложи шлема си и смъкна матирания визьор.

— Да не си Ивъл Нивъл^[1]? — попита Дарт Бингли.

Дарси сви рамене и отвърна с вдигнат палец. За Бингли бе достатъчно, че Дарси беше изпълнил обещанието си и се беше появил на партито му. За Каролайн обаче беше голямо нещастие, че промяната в костюма на Дарси бе осуетила плановете ѝ да се представя като негова затворничка.

Сега тя се намръщи и промърмори:

— А аз си мислех, че пак ще си бъдеш съдия!

* * *

— Къде, по дяволите, е това място? — смръщи се Елизабет и насочи фенерче към картата в скута си. След като бяха свили по някакъв заобиколен път на Тихоокеанската магистрала, се бяха озовали сякаш в средата на нищото. И от десет минути насам вече не забелязваха никакви признаци на цивилизация.

— Да не би да сме тръгнали по погрешна отбивка? — попита притеснено Джейн, сграбчи още по-здрово волана и присветна с дългите светлини. Забеляза, че пътят завива плавно нанякъде и намали.

И веднага след завоя пред тях се разкри дълга редица паркирани коли, а след тях — огромно имение. Джейн и Елизабет се спогледаха изумено. Точно от колата пред тях излезе жена в костюм на балерина. Джейн се изкиска нервно.

— Мислиш ли, че сме на правилното парти?

— Надали. Повечето мултимилиардери просто си държат балерини наоколо за забавление — срязва я Елизабет.

Джейн свали стъклото от своята страна и леко натисна клаксона.

— Извинете, това ли е домът на Чарлз Бингли?

— Разбира се — отговори жената в балетния костюм.

— Боже мой, Джейн! Значи твоят приятел е богатият брат на Бил Гейтс! — ахна Елизабет, изпълнена с благоговение пред величието на къщата, възправяща се пред тях.

— Надали е необходимо да ти подсказвам, че тук сигурно има жестока охрана, така че гледай да не си отмъкваш сребърни прибори в сутиена!

— Кой, аз ли?! — изсмя се Елизабет. — Та нали ти беше крадлата, когато бяхме деца!

С тази размяна на любезности двете се насочиха нагоре по алеята, по посока на ярко осветения параден вход. В подножието на стъпалата тълпа от облечени в маскарadni костюми гости бе наобиколила едно жълто ламборгини. Зад волана му се беше разположил Дарт Вейдър. Когато ги видя, той се обърна и електронният му глас изрече:

— Джейн! — Джейн подскочи от ужас и го изгледа. Накрая Дарт Вейдър свали шлема си и Бингли се засмя: — Не се плаши! Аз съм! — Измъкна се от колата и тръгна до нея, като не забрави да я целуне лекичко по бузата. — Много се радвам, че дойде! Изглеждаш страхотно! Като каква си облечена?

Джейн беше облечена във високи ботуши от изкуствена кожа и мрежести чорапи, къси мотористки панталонки и черна кожена жилетка. Русата ѝ коса беше укротена в доста прилично кокче на тила ѝ, а отгоре на главата ѝ се поклащаше закачливо черно кепе. Тя поднесе гърба си на Бингли, който се зачете в надписа на жилетката ѝ, а после възкликна щастливо:

— Хей, ама ти си Ангел от Ада!

След като Джейн представи сестра си на домакина, той ги въведе в къщата си, където партито вече беше в разгара си.

* * *

Дарси тъкмо оглеждаше масата с напитките и се чудеше как ще пие с шлем, когато вниманието му беше привлечено от един конкретен

костюм. Жената беше облечена в бяла риза и кожени панталони с ниска талия, широк колан с капси и мотористки ботуши, ала онова, което привлече вниманието му, бяха огромните черни крила, закрепени на гърба ѝ. Черният молив, описващ обилно очите ѝ, не беше в състояние да ги скрие — той би познал тези очи навсякъде!

„Какво, по дяволите, прави тук Елизабет Бенет?!“ — каза си той. После смъкна тъмния визьор на шлема си, за да не може тя да го познае, и се загледа в нея. Тя притеснено оглеждаше залата. Усмихна се едва когато руса рокерска мацка се приближи до нея и стисна ръката ѝ.

„Аха! Значи е лесбийка!“ — помисли си Дарси едновременно разочарован и възбуден.

Отстъпи крачка назад, когато двете се приближиха към масата с напитките, свели глави една към друга и разговарящи си за нещо. После Елизабет вдигна очи към него и се усмихна.

— Страхотен костюм! Да не би онзи жълт звяр отвън да е ваш, Спийд, покорителю на пистите?

Дарси сви рамене и се постара да изглежда толкова засрамено, колкото му беше възможно изпод шлема с тъмен визьор. Точно сега нямаше никакво значение, че за нищо на света не би се качил в подобно просташки показно, сводническо возило.

— Знаете ли коя е Каролайн? — обърна се Джейн към Дарси. Той посочи оранжевия гръб на Каролайн. И точно тогава Бингли вдигна облечената си в черна ръкавица ръка и повика Джейн при себе си. — Чувствам неутолимо желание да се подчиня на командата му — промърмори тя и се изчерви.

— Окей. Двамата със Спийд ще те чакаме тук, когато свършиш! — подвикна след нея Елизабет, а после злокобно добави: — Стига да оцелееш, разбира се!

Джейн тръгна към Бингли, който вече придърпваше Каролайн, за да ги запознае.

— Аз съм Азраил — обърна се Елизабет към Дарси, като подаде ръка. „Ангелът на смъртта“ — помисли си той и ѝ поднесе своята облечена в ръкавица ръка. — Приятно ми е да се запознаем, Спийд! — Той кимна, вдигна една бутилка вино и ѝ предложи. — О, много благодаря! — Усмихна се и поднесе чашата си близо до бутилката. Той

я напълни и тъкмо се канеше да налее една и на себе си, когато си даде сметка, че не може да пие, без да свали шлема си.

— Познавате ли някои от хората тук? — попита го тя. Дарси сви рамене. Тя го изгледа и направи неуспешен опит да сдържи подхилването си. — Май не сте много от разговорчивите, а? — Той пак сви рамене и размаха ръце във въздуха. Тук вече тя се засмя с глас.

„Господи, красива е!“ — помисли си той. Никога досега не я беше виждал със спусната коса и сега установи, че това я прави изнервящо привлекателна. Тя не беше дошла на бала с маски намацана като проститутка като повечето жени тук, нито си беше избрала незрял, детински костюм като, да речем, на зайче. Беше абсолютно убеден, че тя е напълно наясно, че освен Ангел на смъртта, Азраил е също така и Ангел на закона.

— Искам да ви призная нещо — изрече по едно време тя. Той кръстоса ръце пред гърди, за да ѝ покаже, че чака с интерес признанието ѝ. — Не познавам никого тук! Сестра ми, която току-що видяхте, работи с Чарли в болницата. Той е поканил нея, обаче тя ме повлече след себе си. Така че в известен смисъл съм натрапница тук. Но, от друга страна, кой не очаква с нетърпение някой ден Смъртта да го навести! — допълни и го изгледа изпод дългите си мигли, дъвчейки бавно една захарна пръчица.

Под шлема си Дарси се ухили.

— Можете ли да повярвате, че все още съществува подобно място?! — възкликна тя, оглеждайки обстановката. — Честно да си призная, нямах представа, че хората наистина живеят в подобни дворци!

Дарси се огледа. Да, беше малко прекалено лъскаво за неговия вкус, при това по-големичко от неговото имение в Англия, но пък Бингли открай време е предпочитал формата пред съдържанието. Все още не можеше да си обясни защо изобщо харесва този човек.

После отново върна вниманието си към Елизабет, която разговаряше с човек в пиратски костюм.

— Ррррррадвате ли се, че сте тук? — попита го тя.

Пиратът се разсмя и ѝ помахаше с гумената си кука. След това изръмжа престорено:

— Дайте ми малко ром! Умирам за ром!

Дарси се дръпна настрани и се загледа ухилено как пиратът се опитва да се справи с куката си с чашата и бутилката вино. Елизабет погледна въпросително към Дарси, а след това се смили над пирата и му наля от виното.

След като пиратът изчезна, тя се обърна към Дарси и отбеляза:

— И разговорлив, и отзивчив! — Той сложи ръка на сърцето си и се поклони леко в знак на извинение. — Тя се разсмя и отбеляза: — Никога не съм предполагала, че общуването с мим може да бъде толкова забавно!

Под шлема си той отново се засмя. След това двамата останаха така, обгърнати от удобно мълчание, докато купонът наоколо ставаше все по-шумен и неудържим. Накрая броят на гостите набъбна дотолкова, че някой се блъсна в Елизабет и разля червено вино по бялата ѝ риза.

— По дяволите! — възкликна тя. — Това ми беше последната бяла риза!

Започна да попива петното със салфетка, но Дарси грабна бутилка газирана вода, намокри с нея кърпа и я притисна към гърдите ѝ, като, без да иска се докосна до нея. И когато тя вдигна рязко очи към него, той дръпна бързо ръцете си назад и ѝ предаде кърпата и газираната вода. А после се загледа как тя буквално окъпва ризата си с водата. Петното излезе, обаче ризата вече беше толкова подгизнала, че коприненият ѝ сутиен излезе наяве. В сърцето на Дарси се надигна някакво непознато вълнение — с този лек намек за интимна дантела сексапилът ѝ беше скочил до небесата.

С увеличаването на броя на потните тела около тях крилете на Елизабет започнаха да клюмат в синхрон със светския кураж на Дарси. Без да обръща внимание на въпросителния ѝ поглед, той я хвана за ръка, дръпна я леко и я поведе през шумните тълпи по посока на входната врата. Точно до вратата имаше една антична масичка за карти. Дарси отвори чекмеджето и започна да рови в него, защото знаеше, че там приятелят му държи ключа за гаража.

След това отново я хвана за ръка и я поведе надолу по стълбите по посока на гаража.

— Какво правиш? — обади се разтревожено тя.

Той стисна леко ръката ѝ, за да я успокои.

— Нали няма да ме убиеш с брадва?

Той се закова на място и изобрази поза на размисъл — подпря шлема върху дланта си и започна да почуква с пръст по него. След като приключи с въображаемия си вътрешен дебат, той поклати глава. После вдигна ръце във въздуха и отново я дръпна напред.

И въпреки известните си опасения Елизабет си даде сметка, че интуицията ѝ не ѝ подсказва никаква непосредствена опасност, така че се остави на мистериозния непознат да я отведе в гаража. С ключа, измъкнат незаконно от чекмеджето на Бингли, той отключи вратата и запали лампите. Елизабет ахна. Оказваше се, че Бингли разполага с цяла автомобилна колекция! И докато тя зяпаше, Спийд огледа шкафчето с ключовете и накрая откри онзи, който търсеше. Подхвърли ги уверено в ръка и се насочи с широки крачки към едно ферари „Енцо“. Когато усети, че тя не тръгва след него, той спря и ѝ направи знак да се приближи. Тя го направи и след като ѝ помогна да си свали крилете, той я настани внимателно в ниската кола. После заобиколи и се вмъкна умело зад волана. Очевидно този човек имаше богат опит във влизането и излизането от скандално скъпи коли.

Двигателят се събуди с мощно боботене. Той внимателно изкара колата от гаража и потегли по алеята отпред. Виещият се черен път примамваше неудържимо мъркащия двигател на мощната кола и Дарси усети отново онзи позабравен зов в душата си. Не беше чак толкова отдавна, когато се стрелкаше безразсъдно по същите тези пътища — познаваше всеки завой и наклон така, както познаваше и линиите по собственото си лице.

— Да не би да крадеш колата? — обади се нервно тя.

Той се засмя и поклати глава. В края на алеята намали, приведе се напред и нагласи предпазните колани пред гърдите ѝ. Двигателят изрева. Той я погледна — да, изглеждаше крайно неспокойна.

— Знаеш ли къде отиваш? — попита тя и сграбчи уплашено дръжката на вратата.

Той кимна. После посочи към шлема си, ръкавиците си, костюма си и пилотските си обувки.

— Автентични ли са? — попита тя, а той кимна. — Автентични от ибей? — поясни Елизабет.

Дарси поклати енергично глава и постави ръка на гърдите си. След това стисна лекичко бедрото ѝ, за да я успокои. После превключи

скоростите, скочи върху газта и елегантното возило се плъзна светкавично напред.

Елизабет усети как сърцето ѝ прескочи, когато се втурнаха напред. Пред съзнанието ѝ се занизаха какви ли не картини, всяка следваща по-ужасяваща от предишната — как ги арестуват, водят ги в затвора и още по-лошо — как катастрофират. Последното бе породено от все по-голямата скорост, с която шофираше непознатият. На завоя колата прегърна асфалта като отдавна изгубен любовник и внезапно Елизабет усети невероятна възбуда. Непознатият форсира още повече, ускорението я залепи за седалката и с тази скорост влязоха в следващия завой.

И макар че предпазните колани определено предоставяха известно успокоение, именно шофьорските умения на Спийд бяха факторът, който ѝ позволи да се наслади на невероятното усещане да се намира в това автомобилно влакче на ужасите. Всеки следващ завой я запращаше ту към вратата, ту към шофьора, а когато се спуснаха по един хълм, тя се разпищя щастливо.

Седнал до нея, Дарси се хилеше като идиот в магазин за шегички. Колата си беше лично негова, но я държеше в херметически затворения автомобилен музей на Бингли. Някои ентусиасти на високите скорости се страхуваха да карат спортните си коли, опасявайки се да не одраскат боята или да не измърсят кожените седалки. Но не и Дарси. Той изпитваше чиста, неподправена радост, когато изстискваше максимума от една кола, наподобяваща по-скоро диво животно, отколкото машина.

Сега, когато Елизабет беше до него, той почти не превишаваше разрешената скорост, но все пак ферарито си оставаше ферари и пътуването с него винаги си беше вълнуващо и незабравимо. Нямаше представа какво точно го беше накарало да я повози, пък и никога не би могъл да предвиди реакцията ѝ, но истината е, че някъде дълбоко в себе си той като че ли беше сигурен, че преживяването ще ѝ хареса.

И накрая, когато вятърът достатъчно омота косата ѝ и когато очите ѝ светнаха от неописуемо вълнение, Дарси насочи колата обратно към гаража. Когато се вмъкнаха под флуоресцентните лампи на огромния автомобилен музей, той я погледна. А тя му се ухили като дете и вдигна палец.

Когато Елизабет се измъкна от предпазните колани на колата, коленете ѝ бяха омекнали дотолкова, че Дарси трябваше да я хване, за да не падне. И докато ѝ помагаше да постави обратно крилете си, облеченият му в ръкавица пръст докосна неволно голото ѝ рамо, с което изпрати неочаквани тръпки по цялата ѝ кожа. Тя се обърна към него, втрени се в тъмния визьор и прошепна:

— Но кой си ти?

Заловен в анонимен флирт, Дарси едва не вдигна визьора си. Но се опомни навреме. Беше сигурен, че усмивката ѝ ще увехне в мига, в който разбере, че е била взета за едно кръгче от самия съдия Дарси. Затова, вместо да разкрие идентичността си, той поклати глава и извърна поглед. Накрая сведе очи, кръстоса ръце на гърба си и я ескортира обратно до къщата.

Остатъкът от вечерта прекара плътно до нея — мълчалив страж, защитаващ я от всякакви потенциални флиртове с невидимия си поглед. Застана крачка встрани от нея, когато тя излезе на терасата, за да подиша чист въздух, после я последва до бюфета, а когато тя напълни ръцете си, пое чашата ѝ. Намали значително разрушителната сила на крилете ѝ, докато минаваше покрай кихащи от досега на перата ѝ гости или чашите на масата с напитките.

Джейн се измъкна от претъпкания дансинг, грабна засмяна ръката на сестра си и ѝ извика:

— Ела да танцуваме!

Елизабет погледна въпросително към Спийд. И колкото и да не му се искаше, той бе наясно, че не би могъл да танцува с шлема, а точно сега вече за нищо на света не би го свалил. Вместо това прокара пръст по едно прекършено перо на крилете ѝ.

— Да, прав си, вече причиних достатъчно щети! — кимна Елизабет. А на Джейн рече: — Не, благодаря!

Джейн тъкмо се канеше да започне обичайното си мрънкане, когато Бингли се приближи, грабна ръката ѝ и я дръпна обратно на дансинга.

— Мислиш ли, че в по-късните часове ще се реши да ѝ покаже лазерния си меч? — изкиска се Елизабет.

Дарси положи максимални усилия да не тълкува погледа ѝ като никакъв друг, освен подканящ и се извърна към дансинга, където

Каролайн вече се къпеше в своята оранжева слава. Тя му помахаша и той ѝ отвърна с помахване на ръка.

— Това да не би да е приятелката ти? — попита Елизабет.

Дарси сведе очи към нея и много бавно поклати глава. Устните на Елизабет се извиха в срамежлива усмивка, изпърха с мигли и го погледна топло с красивите си очи. След това пъхна палци в колана си и започна да клати бедра в такта на музиката. Завъртя се много бавно, предоставяйки му прекрасна възможност да се наслаждава колкото си иска на задните ѝ части, а от време на време го поглеждаше закачливо през рамо.

Дарси се облегна лениво на стената зад тях и скръсти ръце пред гърди. „Да не би да танцува за мен?“ — засмя се наум. Сексапилът ѝ беше неоспорим и той като че ли вече започваше да усеща гравитационната му сила. Знаеше, че не само температурата в залата е отговорна за изпотяването на визъора му.

После тя се обърна и започна да припява с песента. Беше удивително как чувствителните ѝ устни сякаш галеха думите. Дарси усети, че попада напълно под магическата ѝ власт. Пулсът му се ускори, слабните му започнаха да се издигат в ерекция. И като че ли доста късно осъзна, че тя се опитва да свали шлема му, стиснала тази своя сочна долна устна между перфектните си зъби.

Той автоматично се изправи, хвана я за китките и размаха предупредително пръст.

— Окей, Спийд! — засмя се Елизабет. — Значи тайната ти самоличност няма да бъде разкрита тази вечер!

Той изпусна тайничко една въздишка на облекчение и пусна ръцете ѝ. Едва му се размина. Е, поне уплахата се беше справила доста бързо с надигащата му се ерекция.

След неуспешния си опит за съблазняване Елизабет погледна към огромния часовник на стената и тъжно отбеляза:

— Вече трябва да тръгвам!

Този път Дарси вече нямаше никакво съмнение — погледът ѝ определено го подканяше. И ужасно много съжаляваше, че не е в състояние да приеме поканата ѝ, и му идваше да се нашлапа сам, когато забеляза как веждите ѝ се свиват в разочарование.

— Е, както и да е! Беше ми приятно да се запознаем — изрече накрая тя и му подаде ръка. Той я пое и я задържа само с една идея по-

дълго от приличното. След това тя вече беше изчезнала, а той не беше обелил нито думица.

Дарси се насочи към другия край на залата и излезе на терасата, където най-сетне освободи подгизналата си в пот глава от задушния шлем, поемайки на големи глътки чистия, свеж въздух. Миг по-късно до него се появи Каролайн и го шляпна закачливо по задника.

— Липсвах ли ти? — попита тя. Той не отговори, а само се загледа невиждащо в мрака пред тях. — Все още имаме време да ги използваме! — допълни Каролайн и размаха белезниците под носа му.

Той се засмя и поклати глава.

— Не, но благодаря за предложението — отговори все така погълнат от спомена за крайно неочакваната и изненадващо приятна компания на Елизабет Бенет.

— Обещах ти, че няма да съжаляваш, задето си дошъл, а аз винаги държа на обещанията си! — изгука в ухото му Каролайн и плъзна ръка около кръста му. После се притисна о него и го погледна подканящо.

— Наистина не съжалявам — искрено се забавлявах. Така че, считай обещанието си за изпълнено — отбеляза той.

— Ама не може ли наистина да го изпълня, на практика? — простена тя и се притисна в слабините му.

— Не, Кари. Не съм в настроение тази вечер — изрече тихо той и я отблъсна нежно от себе си.

Тя се загледа в него със смесица от объркване и лек присмех.

— Уил, добре ли си? — попита, като отстъпи назад.

— Всичко ми е наред — кимна той. — Просто малко прегрях. Затова смятам вече да се прибирам.

* * *

— Възможно ли е да пожелаеш толкова дълбоко и силно човек, чието лице изобщо не си видяла и който цяла вечер не е обелил пред теб и думица? — обърна се на другата сутрин Елизабет към Лу, докато той масажираше гърба ѝ.

— Зависи. Да не е тежал сто и петдесет кила?

— Не, разбира се! Но много ми се ще да знаех как изглежда лицето му!

— Накарай Джейн да разбере от своя човек името на твоя човек, а после виж дали няма да можеш да откриеш телефонния му номер — предложи Лу.

— Божичко, колко сексапилен мъж! — въздъхна Елизабет. — И знаеш ли? Усетих някаква химия между нас!

— С човек, който цяла вечер е бил с шлем?! — изрече скептично Лу. — И който дори не е вдигнал визъора си, за да ти каже лека ноц?

Елизабет се засмя и отбеляза:

— Прав си! Голяма съм глупачка, нали? Щом изобщо не си направи труда да ми каже каквото и да било, сигурно не съм му харесала, нали така? — Обърна се настрани, за да погледне към Лу, който точно в този момент масажираше ръката ѝ. — Имах чувството, че той... ами... че просто играеше някаква странна игра. Искам да кажа, вярно, че, от една страна, не каза нищо, но пък нито за момент не ме изостави! Вървеше след мен навсякъде, където отидех, не танцува с никоя друга и не говори с абсолютно никой друг. Мисля, че всички го приеха за мой кавалер. И незнайно защо, но и аз имах усещането, че той държи да остави хората с това впечатление. Какво ли означава това?

— Хммм — беше краткият отговор на Лу.

Елизабет се претърколи по корем и отново въздъхна.

[1] Робърт Нивъл (1938 — 2007) — известен американски мотоциклетист каскадьор. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

До следващата седмица Джейн и Бингли вече бяха официално гаджета. Всички онези особености, които до този момент я бяха карали да се съмнява в неговата сексуална ориентация, сега я убеждаваха точно в обратното. Невероятното му чувство за мода имаше съвсем лесно обяснение — той беше силно повлиян от сестра си. Онова, което Джейн беше възприела погрешно като липса на интерес към нея, просто се оказа обезоръжаваща свенливост — просто не е можел да допусне, че една толкова красива жена като Джейн ще му обърне внимание. Ала нощта на Хелюин се бе оказала откровение и за двамата. След като я представи на всички, Бингли бе останал залепен за нея през цялата вечер. А след края на партито едно посещение в два през нощта в неговата супермодерна кухня бе довело до едно нейно оставане при него в три през нощта, следвано от един як махмурлук в десет сутринта от вида, какъвто и той самият никога не бе преживявал.

Двамата се допълваха перфектно. У Бингли имаше нещо сладко и детинско, което автоматично събуждаше майчинското чувство на Джейн. Присъствието ѝ го даряваше с усещане за уют и стабилност, което той бе изгубил със смъртта на родителите си. От друга страна, той я караше да се смее и да се прави на пълна глупачка без никакъв срам. И в края, единственото, което имаше значение, бе, че те се обожаваша един друг и бяха неразделни.

— И откога стана майстор на караокето? — обърна се Елизабет към Джейн, като надникна в гардероба ѝ.

— Чарли обожаваше караокето — отвърна Джейн, извади чифт черни панталони и ѝ ги подаде. — Ето, обуй ги!

— Налага ли се?

— Да, налага се да отидеш в караоке бар и, да, налага се да обуеш тези панталони! Погледни го от тази страна — нищо не може да стане по-лошо от караоке, дори и една среща с непознат, така че единственият път за развитие на нещата е към подобрене!

Елизабет въздъхна. Откакто бе започнала да излиза с Бингли, Джейн бе станала невероятно настояща. Дори и Елизабет не бе в състояние да издържи на натрапчивите ѝ увещания, поради което накрая се бе съгласила на срещата с непознатия — с един от приятелите на Бингли, Ричард Фицуилям.

— И как изглежда този Ричард? — промърмори Елизабет, докато нахлузваше панталоните. По отношение на срещите с непознати имаше смесени чувства. Усещаше ги като едно твърде неудобно потвърждение на състоянието на романтично отчаяние.

— Много е сладък, много забавен и обича караоке. Това е единственото, което е необходимо да знаеш за него.

Елизабет завъртя очи и разкопча едно от копчетата на блузата си. Може и да се чувстваше като стара мома, ала за нищо на света не би си позволила да изглежда като такава. Добавянето на една кехлибарена огърлица ѝ осигури безпрекословното одобрение на сестра ѝ.

— Много секси! — кимна доволна Джейн.

А нейната собствена сребриста рокля в китайски стил, която спираше точно на дванайсет сантиметра над коляното, беше, както можеше да се очаква, зашеметяваща. Сребристите сандали с тънки каишки подчертаваха още повече дългите цял километър крака с меден оттенък. С почти небрежен жест Джейн завъртя дългата си руса коса в елегантно кокче. Елизабет бръсна един твърде неуслужлив кичур от собствената си коса зад ухото си и за пореден път завидя на изисканата красота на сестра си.

Звънецът на вратата иззвъня и Елизабет даде на Джейн секунда преднина, за да посрещне Бингли, след което тръгна след нея надолу по стълбите. Оказа се, че изобщо не е трябвало да се притеснява. Ако Ричард Фицуилям беше показателен за онова, което „оставаше“ за отчаяните стари моми след преминаването на урагана на ориентиралите се по-навреме, тя нямаше нищо против да продължава да ходи на подобни срещи. Той беше висок, добре сложен, перфектно облечен и имаше засмени сини очи, които се подчертаваха великолепно от модерно разрешената му кестенява коса. Не можеше да не признае на Джейн, че Ричард Фицуилям действително беше готин.

— Е, готови ли сме? — попита Бингли.

Всички се намъкнаха един по един в джипа му. В другия край на града откриха клуб, от чиято врата вместо пулсиращите ритми на

танцова музика се носеха измъчените фалцети на верните фенове на караокето. Елизабет поклати глава и промърмори:

— Не мога да повярвам, че наистина отивам в караоке бар! — И се усмихна смутено на Ричард.

Джейн бързо откри свободна маса близо до сцената и поръча напитки за всички. Публиката, която вече имаше поне по четири питиета преднина пред тях, се надпреварваше да аплодира смелчаците, които един по един излизаха, за да изреват любимите си песни. След само две питиета Бингли също намери кураж в себе си, за да скочи на сцената, където предложи на присъстващите една креслива и сърцата версия на „Не спирай да вярваш“ на „Джърни“. Подскачаше по сцената, сочеше една по една дамите по масите и за финал скочи няколко пъти от сцената и после обратно на нея.

Докато Джейн изпълняваше най-новата поп балада, Елизабет реши да пресуши още едно питие. Беше твърдо решила, че няма да позволи на кротката Джейн да я надиграе в собствената ѝ игра. В крайна сметка нали именно Елизабет винаги е била по-забавната сестра от двете!

Накрая и тя се отправи към сцената. И веднага установи, че ярките прожектори я заслепяват дотолкова, че единственото, което можеше да види, бяха само първия ред маси. Този факт донякъде я поуспокои — щом не можеше да види хората, значи и те не можеха да я видят, нали така?!

Сграбчила здраво микрофона, Елизабет зачака началото на песента, която си беше избрала — „Горещо маце“ на Дона Самър. Отмерваше с крак диско ритъма и постепенно се остави да бъде понесена от музиката. Поклащаше бедра, коленичеше на сцената, а когато скачаше отново на крака, прокараваше пръсти през косата си. В съответствие с подходящия момент от песента дори се ухили на Ричард. А той отвърна с крясък: „Напляскай се!“

И тъй като не беше от хората, които се страхуват да отвръщат на предизвикателствата, Елизабет се обърна с гръб към публиката, надупи се леко и плесна задника си, като хвърляше мръснишки погледи през рамо. Подвикванията и дюдюканията, които последваха жеста ѝ, я накараха да се изкиска като девойче. Накрая завърши изпълнението си с още едно поклащане на бедрата и чаровен дамски реверанс, след което скочи от сцената и се върна при своята компания. Беше

възнаградена за усилията си с целувка от Ричард, която говореше много повече от обикновеното: „Добра работа“.

В дъното на клуба Дарси стоеше като вцепенен, изумен от спектакъла, който се разиграваше пред очите му. Той също беше поканен от Бингли, но въпреки настояванията на по-малката му сестра беше отказал. Ала после Джорджиана замина извън града, Дарси се почувства отегчен, а тъй като винаги бе намирал компанията на Бингли за освежаващо забавна, реши, че все пак може да отиде. Ето така сега се беше озовал само на крачка от входната врата.

Издирваше с поглед русата глава на Чарлз Бингли, когато внезапно зърна най-възхитителното нещо, което беше виждал през живота си. На сцената се намираше Елизабет Бенет, която пееше и... се клатеше... по крайно непрофесионален начин! Първоначално той изобщо не повярва на очите си, но впоследствие бързо разпозна онази похотлива усмивка, която от време на време тя хвърляше на публиката. Дарси се вцепени.

Ризата ѝ беше разкопчана почти до средата, а блестящата огърлица, която се поклащаше при всяко нейно движение, само още повече привличаше вниманието му върху гърдите ѝ. Косата ѝ беше като буен ореол от тъмни къдрици около лицето ѝ. Боже господи, тя наистина ли се плесна по задника?! Дарси преглътна и усети, че устните му са пресъхнали. Това не можеше да е тя. Просто не беше възможно! И не беше честно, ама никак! Тя нямаше никакво право всеки божи ден да крие всичко това — всичките тези прелести — под строгите си делови костюми, а после да ги развява така безсрамно пред него, когато бе ясно, че за него няма никакъв шанс да ги опознае по-отблизо!

Елизабет завърши изпълнението си и залата избухна в аплодисменти. Тя се ухили и се поклони като хлапе, смеейки се сякаш на самата себе си. В този момент Дарси си спомни, че Бингли всъщност вече ходи със сестрата на Елизабет и че самата Елизабет няма никаква представа, че той и Спийд са едно и също лице. Следователно тя няма никаква причина да очаква той да се появи тук. Евентуалната им среща би поставила и двамата в крайно неудобно положение. Затова Дарси реши в крайна сметка да не се присъединява към компанията на Бингли. Завъртя се бързо на пета и изчезна от бара.

Караоке изпълнението на Елизабет не допринесе с нищо за отърваването му от мисълта за нея — и без това от Хелуин насам той рядко успяваше да мисли за нещо друго. Така през следващите няколко дни споменът за нея как си пляска задника на сцената изникваше в съзнанието му в най-неочаквани моменти — докато си препичаше филийка, докато пътуваше за работа, под душа. А след това, когато я видеше в строгите ѝ делови костюми, с изрядно прибраната коса и блузата, закопчана догоре, имаше чувството, че полудява.

Понякога изпитваше непреодолимото желание да признае пред Елизабет, че знае малката ѝ тайна. Предполагаше, че тя ще обърне всичко на шега — стига, разбира се, преди това да не се разфучи и да не го изкара най-големия перверзник. В крайна сметка Дарси реши да запази за себе си информацията относно изпълнителските ѝ умения. Но когато в понеделник се засякоха в стола на съда, той не се сдържа и пререждайки я на опашката, отбеляза:

— Внимавайте с чилито! Горещичко е!

Когато после се върна в кабинета си, от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. Вече нямаше никакъв смисъл да отрича, че тя го привлича, при това много — особено след онова, на което той стана неволен свидетел в караоке бара, — ала нямаше и никакъв смисъл да се надява, че може да стори нещо по въпроса. Ако избере да следва чувствата си, щеше да причини редица професионални неприятности и на себе си, и на нея. И изобщо не беше необходимо той да измисля правила, забраняващи личните връзки в службата — щатът Калифорния отдавна го беше направил вместо него.

Правораздавателната етика забраняваше дори и намеците за пристрастия, а какво остава — за лични отношения. Как би изглеждало в очите на останалите юристи, ако той започне да излиза с нея, като същевременно е съдия по дела, в които пледира тя?! Дори и да успее да остане безпристрастен — нещо, в което той почти беше убеден, че би могъл да постигне, — надали останалите биха повярвали, че той не е вложил никакъв умисъл в присъдата, която е издал. А тя щеше да бъде принудена да прехвърли всичките си дела към съдия Клейтън, което само по себе си също щеше да бъде проблем. Защото подобен ход би нарушил едно основно право на клиентите на Елизабет — да избегнат съдия, когото не желаят.

Не, както и да го погледнеш, беше повече от ясно, че евентуалната покана за среща с нея — и въобще за каквито и да било отношения извън съдебната зала — бе абсолютно немислима.

Дарси въздъхна. Тогава защо в мислите му те вече се наричаха на малки имена?

Отнесеното му съзерцание на разнообразни привлекателни части от тялото на Елизабет — тя имаше много красиви, нахални уши — беше безсрамно прекъснато от звъненето на мобилния му телефон. Той погледна към дисплея и разбра, че е сестра му, Джорджиана.

— Джорджи, как е в Лондон? — попита с усмивка той.

— Шибан студ, ако питаш мен! — засмя се тя. — Очевидно времето в Сан Франциско ме е изнежило.

— Да бе, студ и дъжд — нещо, съвсем необичайно за Великобритания. Ходи ли вече къщи?

— Да. Госпожа Р. ти праща поздрави и после допълни нещо за това да си си довялкъл задника да я видиш за Коледа!

— Да, знам — простена Дарси. Неговата бивша икономка, която го беше отгледала като майка, непрекъснато го канеше за Коледа, а той никога не успяваше да ѝ отиде на гости.

— Освен това иска да знае кога може да очаква първото си внуче!

— О, пак ли тази песен! — засмя се Дарси.

— Трябваше да се ожениш за Силвия Матлок, когато имаше тази възможност! Чух, че наскоро се била сгодила.

— Много се радвам за нея — отвърна дипломатично Дарси. Старата му изгора Силвия не бе приела никак добре раздялата им и той се считаше за голям щастливец, че в крайна сметка успя да се измъкне от нея.

— Бих могла да ѝ звънна, за да я уведомя, че все още си на разположение — подкачи го сестра му.

— Само това не! — извика Дарси и потрепери дори при самата мисъл за нещо подобно. За една толкова красива, интелигентна и завършена жена, Силвия беше невероятно луда. Но луда в истинския смисъл на думата — луда за освидетелстване. Унищожителните послания, които оставяше на телефонния му секретар след раздялата им, го бяха накарали да се радва, че няма дребен домашен любимец —

беше сигурен, че ако имаше, някой ден щеше да го намери разчленен на стълбите си.

— Толкова ли зле бяха нещата? — засмя се Джорджиана.

— Разбира се, че не. — Разбира се, че да. Но той за нищо на света не би започнал да я оплюва — както, защото беше джентълмен и това беше под достойнството му, така и защото се страхуваше от зверското ѝ отмъщение.

— Бях инструктирана да те подпитам дали си имаш сериозна приятелка.

— Това не ти влиза в работата.

— Ще го приема за не. Уил, наистина имаш нужда от приятелка!

— Не е вярно.

— Напротив, вярно е! Обаче ти имаш фобия от обвързване — надявам се, че го знаеш!

— Нищо подобно!

— Тогава защо през последните десет години не си имал нито една сериозна приятелка?

— Не знам. Може би, защото съм зает, защото съм ленив, защото не искам да си усложнявам живота, а и защото засега не съм срещнал никоя, заради която да направя подобно усилие!

— Затова ли си решил да се продадеш така лесно на Каролайн Бингли? Защото е удобна ли? — не се предаваше сестра му.

— Между мен и Каролайн няма нищо сериозно — отговори Дарси и чу как сестра му се изкиска.

— И тогава защо откривам нейно бельо в твоето пране? — попита тя.

— Каква работа имаш ти да ми гледаш прането, ако смея да попитам? — извиси глас той. — Освен това сигурен съм, че от юли насам не си намирала нищо!

— Уил, просто Каролайн Бингли не е онова, което заслужаваш! И направо не мога да повярвам, че имаш смелостта да си топваш чушлето там!

— Боже, каква уста! — засмя се Дарси. — Очевидно съм се провалил с възпитанието ти, Джорджи!

Почти я чу как се усмихва.

— Лъжеш се, скъпи братко! — отвърна тя. — Все пак не станах изпечена мръсница, нали така?

— Кой те знае какво правиш в свободното си време — отбеляза кисело той.

— Сериозно, Уил! Просто не искам да останеш стар ерген, това е! Ти си прекалено добър, за да се похабиш по този начин. И освен това съм сигурна, че от теб ще излезе страхотен баща!

— Мисля, че твоето отглеждане ми стига! — пошегува се Дарси. — Не смятам да имам повече деца.

Насочи поглед към снимката на бюрото си — кльощав шестнайсетгодишен юноша и четиригодишно момиченце с коса толкова руса, че чак клонеше към бялото, и с лице, обсипано с лунички. Като по-голям от нея с цели дванайсет години, Дарси се беше грижил за Джорджиана като за родно дете. След като изгубиха майка си, когато той беше на шестнайсет, а баща си — някакви си шест години по-късно, двамата бяха станали почти неразделни. С изключение на първото му лято в Калифорния, те никога не бяха живели на повече от час път с кола един от друг. Желанието ѝ той да се задоми не се ръководеше единствено от сестринската ѝ любов към него. Бе продиктувано от искрения ѝ копнеж той да се радва на онзи пълноценен и удовлетворителен семеен живот, който на тях двамата им бе отдавна отнет.

— Ти наистина ли не искаш деца? — запита сега тя, очевидно обидена. Дарси прокара ръка през лицето си. Ако трябваше да бъде честен, той искаше деца. Просто не искаше те да стават тийнейджъри. През пубертета си Джорджиана беше имала няколко доста трудни години, през които той си мислеше, че я е изгубил. И не беше убеден, че би могъл да понесе същото от собствените си потомци.

— Разбира се, че искам.

— Тогава какъв е проблемът?

— Виж какво, просто съм ленив. А откриването на подходящата жена си изисква усилия, при това доста. Първо идва проблемът с това къде да я намериш, после — да се отървеш от грозните, след това — да избягваш онези, които търсят само парите ти. И като ги извадиш от уравнението, не остава особено много. С Каролайн поне нямам никакви илюзии. Единственото, което иска тя, е онова, което е в гащите ми. Иначе сама си печели парите, не желае да се обвързва, не изглежда никак зле и е поносима като компания.

— Ти чуваш ли се какво говориш? — извика отвратно Джорджиана. — За толкова стар ли се мислиш вече? Не си ли мечтаеш за нещо повече?

Той въздъхна и отговори:

— Разбира се, че си мечтаеш, Джорджи. Просто още не се е случило.

— Е, раздвижи си задника и го накарай да се случи!

С това разговорът им приключи. Дарси изключи телефона и се загледа в него. По време на „трудния си период“ Джорджиана премина през какво ли не — безразборни връзки, злоупотреба с наркотици. Тогава той бе изоставил всичко, за да ѝ помогне да се изправи на крака. В продължение на пет години Дарси бе посветил живота си изцяло на сестра си, на работата си и на нищо друго. Нямаше никакви приятелки. Нямаше никакъв социален живот. Искаше да ѝ даде добър пример, който да следва, и тъй като нямаше никакъв опит в отглеждането на деца, единственото, на което успя да я научи, бе безбрачието.

Не че нямаше и своите дискретни флиртове, разбира се. Ала нещата никога не стигаха по-далече от това. Ако доловеше, макар и минимален сериозен интерес от страна на жената до себе си, той автоматично се отдръпваше. Първоначално си казваше, че се държи така заради Джорджиана, защото трябва да бъде до нея. После, когато тя напусна дома им и заживя сама, той се убеждаваше, че така живеят ергените със свободна воля. Ала накрая си даде сметка, че животът му е изключително монотонен и самотен. Беше му изключително трудно да контактува с хората на своята възраст, тъй като те изобщо не познаваха усещането за невероятните отговорности, които бяха легнали върху неговите плещи. Затова връстниците му го възприемаха като прекалено сериозен, а по-възрастните — като твърде млад.

Дори когато сестрата на Бингли, Каролайн, бе намекнала за нещо много повече от еднократно преспиване, той първоначално бе свирил отбой. Ала с течение на времето самотата бе взела връх и той се бе поддал на удобството на познатото. Връзката им не беше от най-идеалните, но за известно време като че ли го задоволяваше. Осъзнаването, че това, което получава от нея, не е достатъчно, бе дошло относително скоро, а внезапното му увлечение по Елизабет Бенет бе усложнило нещата още повече.

* * *

Ноември в Сан Франциско бе студен и дъждовен месец, а това не допринасяше в ни най-малка степен за подобряване настроението на Елизабет. Кое то се влоши още повече, когато през уикенда след Деня на благодарността ѝ се наложи да излезе под смразяващите капки на есенния дъжд, за да постави довършителните щрихи на още едно обжалване на поредната неизпитана професионално присъда на съдия Клейтън. Би предпочела да прекара този отвратителен следобед, разлагайки се по пижама на дивана и похапвайки тиквен чийзкейк. Вместо това обаче беше приклещена пред компютъра си — със сърбящи от напрежение очи и твърде войнствено настроен стомах.

Елизабет въздъхна, изправи се и се протегна, а после извърна очи към прозореца. Девет етажа по-надолу някакъв човек обикаляше в кръг парка от отсрещната страна на улицата. Проследяването на високото му жилаво тяло бе добре дошло като почивка за уморения ѝ мозък. Макар от това разстояние да не бе в състояние да различи лицето му, нещо в движенията на бегача ѝ напомни за Спийд. И двамата бяха високи и жилави и тя се усмихна, представяйки си тичащия мъж с шлем. Да, бяха почти идентични. Погледа го как прави още една обиколка, след което се спря и се приведе, дишайки тежко. Сякаш усетил погледа ѝ, мъжът вдигна очи точно към нейния прозорец. Тя побърза да се отдръпне назад, за да не я видят.

* * *

Дарси завърши още една обиколка на парка, опитвайки се да подобри собствения си рекорд. По Хелуин с ужас установи, че костюмът му е абсолютно прилепнал по тялото. Въпреки че годините не се бяха отнесли никак зле с тялото му, уседналата му работа в никакъв случай не допринасяше за поддържането му във форма. Освен това бягането му помагаше да си прочисти ума и да се фокусира върху онова, което в момента беше най-важно за него. А точно сега размишляваше върху едно съдебно решение, по което беше работил преди час. Когато бе усетил, че започва да се препъва в собствените си

доводи, той бе решил да излезе и да потича в парка срещу сградата на съда.

Леко приведен и подпрян на коленете си, той внезапно осъзна, че вече знае какво трябва да отсъди. Както винаги, и този път бягането бе прояснило ума му. Вдигна очи към сградата на съда. Искаше му се да можеше просто да издиктува решението си ей така, докато тичаше, вместо да му се налага да се качва в кабинета си и лично да го напише. Вниманието му беше привлечено от кратко проблясване в един от прозорците, ала облачното небе хвърляше странни сенки върху града, така че той не можеше да бъде сигурен какво точно видя.

Още една последна и бавна обиколка позволи на мускулите му да се охладят след загряването, след което той отново се насочи към съда. Показа мимоходом служебната си карта и се вмъкна във фойето, където с периферното си зрение я забеляза — Елизабет Бенет. За момент си помисли да я попита какво прави тук по това време, но знаеше, че е потен и е облечен само по шорти и тениска. Нищо чудно дори да излъчваше неприятна миризма. За да скрие лицето си, той инстинктивно се приведе над чешмичката във фойето и пи вода, докато не я зърна да излиза навън. После взе на бегом петте етажа до кабинета си и не след дълго вече беше напълно отдаден на поредното си съдебно решение.

* * *

След като прецени, че обжалването е почти готово и със стомах, който вече я зовеше неистово към остатъците от празничната пуйка и пълнежа, Елизабет пхна документите в голямата си чанта и грабна ключовете си. Когато вратите на асансьора се разтвориха на партера, тя веднага зърна във фойето мъжа, който бе наблюдавала да бяга. Сигурно имаше служебна карта — иначе не би могъл да бъде тук. Ала тя си даде сметка, че не може просто да стои и да го зяпа. Освен това точно в този момент изобщо не беше в настроение за светски разговори, дори и човекът да се окажеше някой, когото познава. Вместо това тя нарочно изпусна ключовете си на пода и се загледа в краката му, докато той беше спрял, за да пие вода на чешмичката. След това се втурна навън към колата си, за да изпревари дъжда.

* * *

— Още една Коледа у дома! — въздъхна Джейн.

— И още една Коледа с натяквания: „Защо все още не сте омъжени?!“ — довърши Елизабет с неприятно пискливия глас на майка си.

И се оказа абсолютно права. Госпожа Бенет хвърли разочарован поглед на двете си дъщери и отбеляза кисело:

— Лизи, не си въобразявай, че ставаш по-млада! Ако щеш вярвай, но преди да разбереш, яйцата ти ще се скапят и ще ти се наложи да осиновяваш някакво маймунче от Третия свят! И какво ще правиш тогава, ако смея да попитам?!

— Мамо, та аз съм само на двайсет и седем! Стига вече!

— Родих Джейн, когато бях само на двайсет и ти гарантирам, че колкото по-млада родиш, толкова по-добре! Като си познавам нервите, не мисля, че щях да мога да се оправям с деца, ако бях чакала до твоята възраст, Лизи!

Елизабет се подсмихна. Да бе, майка ѝ и нейните велики нерви! Погледна скришом към баща си, който ѝ се ухили.

— А защо, за разнообразие, не се заемеш за малко с Джейн? Тя също не е сгодена! — опита се да извиси глас в протест Елизабет.

— Може, обаче тя няма да има никакви проблеми с женитбата! Защото винаги е била красавица! А ти, Лизи, трябва да положиш огромни усилия, за да се омъжиш, преди личицето ти окончателно да се развали! Освен това Джейн вече си има онзи хирург! — допълни майка им с огромна доза задоволство.

Джейн и Елизабет се спогледаха и завъртяха очи. Очевидно за майка им нямаше никакво значение, че Джейн също е хирург. Преди да пристигнат къщи, Джейн беше настояла пред сестра си да не споменава нищо пред родителите им за богатството на Чарлз Бингли — подобна вест би била направо непоносима за нервите на майка им.

Майка им открай време се оплакваше, че е с лабилно здраве — непрекъснато се жалваше от нерви и различни пристъпи, макар че често можеше да бъде засечена в гаража по прасковен спортен екип да върти здраво педалите на спортния велосипед, докато гледа „Шоуто на доктор Фил“.

Баща им предпочиташе да прекарва вечерите си в усамотението на своя кабинет с някое от своите любими научни списания или в гаража, работейки върху поредното си изобретение. Той беше изключително горд с Джейн и Елизабет, когато и двете се насочиха към сериозна професионална кариера. Останалите им сестри не можеха да се похвалят с подобни професионални постижения. Мери все още настояваше да стане писателка, Кити мечтаеше да бъде актриса, а за Лидия само един бог знаеше каква иска да стане — може би стриптийзьорка.

— Е, Лизи, нямаш ли поне някакви перспективни кандидати? — запита с надежда майка ѝ, която очевидно беше решила да не я остави на мира.

За съжаление тя нямаше перспективни кандидати. Ричард не ѝ се беше обадил след онази вечер в караоке бара, а тя самата все още не беше събрала смелост да помоли Джейн да установи кой точно се е криел под маската на Спийд на бала по Хелюин. Предполагаше, че който и да е бил, вече отдавна не е в града. И когато сега тя поклати отрицателно глава, майка ѝ изви нещастно.

— Отивам в гаража — обади се баща им.

Тази вечер Джейн и Елизабет се сгушиха в старите си легла, които бяха събрани заедно и превърнати в една огромна спалня от сестра им Лидия.

— Лизи — промърмори сънливо Джейн.

— Мммм?

— Аз наистина много харесвам Чарли.

— Браво на теб!

— Обаче ми се ще да не беше толкова богат!

Елизабет отвори рязко очи.

— Защо? — попита.

— Защото хората винаги ще си мислят, че съм го приклезила заради парите му, а това изобщо не е вярно. Бих го харесвала дори и да беше прост обуцар, макар че тогава сигурно нямаше да ми бъде приятно навсякъде около него да мирише на крака. Но не, наистина не би ми пукало!

— В такъв случай ти наистина го заслужаваш. Между другото, как е натрупал богатството си?

— Баща му е компютърен милиардер, а майка му е била актриса. Починали са в самолетна катастрофа преди две години.

— О, боже! Колко тъжно!

— Така е. Сега единственият му близък човек на този свят е сестра му. А тя работи в недвижимите имоти. И си има собствено богатство, спечелено лично от нея.

— Къщата им е като палат.

— Той иска да я продаде. Смята, че е прекалено голяма за тях. Но му е наследствена — заедно с хеликоптера, който никога не е използвал. Казах му, че просто трябва да си купи друга — съвсем малко по-малка от тази, но с повече земя, и може би да започне да отглежда коне. Идеята му допадна.

Елизабет се усмихна и прегърна сестра си.

— Той наистина изглежда много свестен човек! — промърмори.

А после се унесе в сън, питайки се кога ли ще успее да намери един такъв свестен човек и за себе си.

* * *

— Точно това е времето, когато Англия най-много ми липсва — отбеляза замислено Дарси, докато двамата с Джорджиана поставиха и последното коледно украшение върху елхата. — Липсва ми снегът и госпожа Р., и цялата потънала в украса къща. Знаеш ли, че доста се чудя дали след две години да не се върна там.

— Така ли? Аз пък нямам нищо против да прекарам целия си живот в Калифорния — рече Джорджиана. Изключи лампите на полилея и двамата приседнаха на пода, загледани в красиво проблясващите лампички по коледната елха. После тя продължи: — Тук е по-топло, а и имам много приятели. Лично за мен Англия е свързана единствено с починали родители и една празна къща.

— Починали родители и една празна къща ли? — погледна я с изумление той. — Колко депресиращо! Аз обаче имам прекрасни спомени оттам! И ще се радвам, ако мога отново да поживея в старата къща. Може би да се оженя, да напълня къщата с деца, да ѝ вдъхна живот...

— Е, когато го направиш, можеш да поканиш и мен — промърмори сестра му. Известно време двамата седяха потънали в мълчание, след което тя му подаде малка кутийка и рече: — Това е за теб.

— Коледа е едва следващата седмица! — възпротиви се той.

— Е, нищо. Ти все пак я отвори.

Дарси дръпна панделката и вдигна капака. Вътре имаше малък дневник с черни кожени корици. Той я погледна с присвити очи, а тя се усмихна и отбеляза:

— Започвай да пълниш страниците!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лу Хърст се огледа критично в огледалото и оправи шапката върху главата си.

— Изглеждаш много добре — промърмори Елизабет, докато си слагаше ръкавиците. — Хайде, все още можем да направим няколко спускания!

— Смяташ ли, че инструкторът по сноуборд е гей? — попита той, докато оглеждаше ъгъла на плетената си шапка.

— Да, със сигурност.

Лу се усмихна и подхвърли:

— Искаш ли да вземеш няколко урока?

— Лу, вече знам как се управлява сноуборд.

— Аз също! — провикна се възмутено той. — Обаче ти нямаш никакво въображение!

— В такъв случай ти върви. Аз само ще ти преча. Какво ще кажеш да се срещнем в хижата за обяд в шест?

Лу кимна.

Двамата излязоха заедно, а в подножието на склона се разделиха. Ежегодната им ски ваканция винаги завършваше по този начин — Лу се прицелваше в първия хомосексуален мъж, който му се изпречваше пред погледа, а Елизабет се спускаше със сноуборда си до здрачаване, след което двамата се срещаха за вечеря, питиета и за по една маска. Това бе едно от нещата, които тя най-много харесваше в него — той не беше лепка. Въпреки че бяха заедно на почивка, не се чувстваха длъжни непрекъснато да се движат заедно.

Сега Елизабет се спусна по твърдия сняг с бузи, порозовели от студения вятър, и реши да завърши с един горещ шоколад в кафенето. Тъкмо облизваше битата сметана, полепнала по устните си, и се озърташе за свободно място, когато видя нещо и се смръзна.

Изправен срещу нея с лице, изобразяващо неподправена изненада, стоеше съдия Дарси.

— Госпожице Бенет! — възкликна сконфузено той.

Нейната собствена изненада не беше по-малка, затова единственото, което успя да стори, бе да изломоти несвързано:

— Съдия Дарси! Как... каква... каква изненада!

— Наистина. — Очевидно той също не знаеше какво да каже.

Само срещата с него извън съдебната зала бе достатъчна, за да образува топка в стомаха ѝ. Тя не го харесваше и нямаше никакво желание да му позволява да проваля ски ваканцията ѝ. Започна да търси в мозъка си някакъв учтив коментар, който да ѝ позволи да се измъкне от кафенето по най-любезния възможен начин, но единственото, което изтърси, бе:

— Често ли идвате на ски? — Простена вътрешно.

„Не започвай разговор с него!“

— Ами винаги, когато мога. Няколко пъти годишно. А вие?

— Не, обикновено само веднъж годишно.

Настъпи неловка тишина. Дарси се заоглежда, сякаш отчаяно търсеше следващата тема за разговор.

— О, виждам, че карате сноуборд! — извика почти триумфално, като посочи към дъската ѝ.

„Горкичкият! — каза си тя. — Изобщо не го бива в социалните контакти!“

— Да, с него се справям по-добре, отколкото със ските — отговори.

„Боже, колко още ще продължава това мъчение?! Не мога вечно да разговарям с този дъртак! В три имам маникюр!“

— А аз учих и двете по едно и също време, в гимназията — отбеляза той.

„В гимназията ли? Да не би да са преподавали сноуборд в онези далечни години? — запита се тя. — Ама на колко века изобщо е този човек?!“

Докато размишляваше по въпроса за възрастта на Дарси, към тях се приближи фина висока блондинка с розова скиорска шапка. Блондинката погледна с очакване към Дарси, обаче той изобщо не я виждаше — наблюдаваше Елизабет с твърде странно изражение на лицето си.

— Да, преподавах — отговори съдията и се смръщи.

Божичко, да не би да го беше изрекла на *глас*?!

След като очевидно се прости с надеждата, че ще бъде представена подобаващо, блондинката протегна ръка към Елизабет и изрече:

— Приятно ми е! Аз съм Джорджиана.

Дарси тръсна глава и безсъмнено дошъл на себе си, изрече:

— Джорджи, това е Елизабет Бенет. Тя е адвокат в нашия съд.

И точно в този момент, сякаш от нищото, до тях се материализира Лу.

— Ще ме представиш ли? — изрече учтиво той, потривайки ръце. Пое чашата с горещия шоколад от ръцете на Елизабет, отпи глътка и ѝ я върна.

— Съдия Дарси, това е моят добър приятел Луис Хърст. Лу, това са съдия Дарси и Джорджиана, неговата... дъщеря? — погледна въпросително тя към двамата.

Джорджиана отметна глава и се разсмя сърдечно, обаче веждите на съдия Дарси се смръщиха толкова, че едва не докоснаха носа му. Ужас!

— Джорджиана е моя сестра — изрече бавно той и ноздрите му потрепнаха гневно.

— О, я стига, тате! Защо я лъжеш? — засмя се Джорджиана. — Ти си на колко? Петдесет?

Дарси погледна ужасено сестра си и изсумтя:

— Извинете!

Обърна им гръб, насочи се към близката пейка и седна.

— Мисля, че уцелихте едно от болните му места — отбеляза Джорджиана, загледана в брат си, който се приведе и започна да си оправя ботушите. — По-добре да вървя, за да се опитам да успокоя егото му. А просто за протокола — той е само на трийсет и седем. Всичко е от съдийството. Хората винаги го мислят за много по-стар, отколкото е.

— Извинете! — смотолени Елизабет и се изчерви чак до корените на косата си.

Загледа се в Джорджиана, която се приближи до брат си, смъкна шапката му и разроши косата му. И едва сега Елизабет осъзна, че без неговите прословути очила и с тази разрошена по момчешки коса съдия Дарси всъщност изобщо не изглежда толкова стар, колкото беше в съда. После Джорджиана му прошеушна нещо, а той кимна в отговор.

След което се изправи — висок и строен в своя тъмносин ски костюм. И тази гледка автоматично ѝ напомни за един съвсем друг мъж. „О, Спийд, кой си ти?!“, запита се замечтано тя, докато наблюдаваше как изненадващо стегнатото и хубаво тяло на съдията се отдалечава нанякъде.

По-късно същата вечер Дарси и Джорджиана се наслаждаваха на приятната си вечеря в ресторанта на хижата, когато сервитьорът им донесе една почти празна бутилка вино и листче хартия.

— От младата дама до камината — обясни, като кимна към другия край на ресторанта.

Дарси проследи погледа му и забеляза Елизабет. Отблясъците от огъня играеха нежно в косата ѝ и я правеха да изглежда много по-светла, отколкото беше всъщност. Дори и от това разстояние той беше в състояние да различи сенките, които дългите ѝ мигли хвърляха върху бузите ѝ. Тя беше в тотално неведение за своята красота, в тотално неведение за чувствата, които пораждаше у него — чувства, които той доскоро си мислеше, че е забравил. Отне му известно време, докато осъзнае, че тя е седнала с приятеля си, който на свой ред също го наблюдаваше с любопитство.

— И от къде на къде ти праща почти празна бутилка вино? — обади се Джорджиана.

— Правила! Нямах право да подаряваш на съдия нещо на стойност повече от пет долара! — обясни той, с мъка откъсна вече съвсем очевадното си виране в Елизабет и отвори бележката: „Извинявайте за онова с дъщерята!“

Той я погледна отново, а тя вдигна към него своята чаша вино с извинителна усмивка. Той усети у себе си непреодолимо желание да скочи, да отиде при нея и да я целуне. Вместо това само кимна учтиво, а след това побърза да извърне очи от нея.

Останалата част от вечерята Дарси и Джорджиана прекараха в мълчание. От време на време, когато си мислеше, че Елизабет не го гледа, Дарси я поглеждаше и въздишаше.

— Доста често поглеждаш към тази жена — обади се по едно време сестра му.

Дарси върна погледа си върху нея, сви небрежно рамене и отбеляза:

— Защо да не я гледам? Красива е.

— А защо не я поканиш на среща?

— Защото първо, тя вече е с някого, второ — това е против правилата на нашата гилдия, и трето, тя си мисли, че съм ти баща! — изброи на пръсти той.

— Единственото, което мога да кажа, е, че е твърде тъжно, задето ти купи пакет за ски ваканция за Свети Валентин, а заведе на нея сестра си — отбеляза Джорджиана и поклати глава. — Почти толкова, колкото, че на този ден тя е избрала да бъде със своя гей приятел.

* * *

— Каква според теб е причината за това тотално преобразяване? — прошепна ѝ Шарлот Лукас в понеделник.

— Може би Кларк Кент му се е обадил и си е поискал очилата — пошегува се Елизабет.

— И сега всеки момент ще се появи Супермен! Погледни само тези очи! — продължи да нарежда Шарлот.

Съдия Дарси бе престанал да си зализва косата с гел и да носи очила, в резултат на което ставаше ясно, че очите му са изумително зелени.

— Може пък на приятелката му да ѝ е писнало да си цапа всеки ден пръстите с гел — предположи Елизабет. — Чувам, че водещият партньор в „Дебърг и съдружници“ се опитва да му пробута дъщеря си.

— Коя, Ан ли? И съдия Дарси? Съмнявам се — махна пренебрежително с ръка Шарлот. — Срещала съм я няколко пъти, докато работех в „Дебърг“. Тя е артист с главно „А“. Никакви водни бои, ако ме разбираш какво имам предвид. Прави скулптури с хамбургери. — Елизабет постави ръка на устата си, за да потисне смеха си.

Обаче радостта им беше краткотрайна. Дарси направи забележка на Елизабет пред цялата зала, което невероятно много я ядоса. А след

това се скара и на следващия адвокат. Както и на следващия. Не след дълго стана ясно, че съдия Дарси е в отврастително настроение. Ала не само днес. Дни наред. И още повече дни. Въобще целият месец февруари се оказа твърде неприятен за пледиране пред съдия Фицуилям Дарси.

* * *

Дарси бе успял да запише само едно име в малката си черна книжка, подарена му от сестра му — Ан Дебърг. За нещастие я намираще за отблъскваща. Тя като че ли неизменно вонеше на месо, а произведенията ѝ си бяха определено страховити. Но все пак и това беше добре като за начало, пък и Ан беше превъзходен събеседник — особено ако разговорите можеха да бъдат проведени на чист въздух. Поради което той реши да я покани на пролетния концерт на симфоничния оркестър в парка.

— Много благодаря за поканата! — изрече тя, докато си търсеха място за постилане на одеялото. Ан беше ниска, фина жена, с катраненочерна коса, подстригана равно и невероятно късо. Сините ѝ очи бяха прекалено големи за лицето ѝ, бузите ѝ изглеждаха така, сякаш бяха нарочно щипнати, а кожата ѝ беше мъртвешки бледа. Отровно виолетовата ѝ рокля висеше като палатка върху тънкото ѝ тяло.

— Удоволствието е мое — отбеляза Дарси. Постла одеялото на земята и седна, като се облакът на коленете си. — Майка ти ми подсказа, че сигурно ще ти хареса да бъдеш тук.

Ан сведе очи, усмихна се и изрече:

— Много се извинявам за тази намеса. Но тя като че ли изглежда решена всичко, за да... Но за твоя информация, аз не споделям мотивите на майка си, така че... — Погледна го и му се усмихна така, сякаш искаше да каже: „Отдъхни си!“

Дарси въздъхна. Очевидно щеше да му се наложи да задраска единственото име от дневника си.

— Е, ами... — Той прочисти гърлото си и прокара ръка по облечения си в тесни дънки крак, след което насочи очи към маратонките си.

— Майка ми ми спомена, че имаш някакви връзки със симфоничния оркестър — отбеляза Ан, очевидно опитвайки се да запълни неловката тишина, настанила се между тях.

— А, това ли? Да, преди няколко години бях в борда му, но вече не — отговори той. — Иначе сестра ми свири на виола в оркестъра.

— Така ли? Нямах представа, че свири на виола!

Удовлетворен, че най-сетне са успели да намерят неутрална тема за разговор — талантът на сестра му — Дарси се отпусна назад на лакти и изпъна крака. И веднага някой се спъна в краката му.

— О, много съжалявам! — възкликна той и скочи, за да помогне на бедната жена, която неволно беше спънал. И с изумление установи, че ръката, която държи в своята, принадлежи на Елизабет Бенет. — Госпожице Бенет — измърмори неловко.

Тя го погледна с големите си кафяви очи точно толкова изненадано — макар и не приятно, — колкото и той. Дарси я изправи на крака и навсякъде, където кожата му докосваше нейната, усещаше преминаването на електрическа искра.

— Гледай къде стъпваш, Лизи! — достига до тях нечий писклив глас.

„Лизи ли? — каза си Дарси. — Значи не Бет, не Лиз, нито Елиза?“ Реши, че умалителното име ѝ отива и автоматично се запита какво ли би било и той да я нарече „Лизи“, да го прошепне в ухото ѝ, да го издиша срещу топлата ѝ кожа, докато... „Стига толкова!“ — отсече наум той, осъзнавайки, че се самонаказва.

Елизабет го дари със студена усмивка, а после се обърна по посока на гласа и рече:

— Добре съм, мамо. — А на съдията каза: — Много се извинявам. Добре ли сте?

Той само кимна. Устните му бяха прекалено пресъхнали, за да изрече каквото и да било.

Майката на Елизабет се появи до тях, пъшкайки тежко.

— Хей, ама това местенце ми изглежда перфектно! — Лекият бриз полюшваше русата ѝ коса. Бузите ѝ бяха порозовели от усилието.

— Не, мамо, хайде да отидем ей там! — побърза да каже Елизабет, посочвайки някъде неопределено напред, колкото е възможно по-далече от Дарси.

— Глупости! Тук е идеално! — И с тези финални слова госпожа Бенет разтвори шезлонга си и се тръшна решително в него.

— Мамо, но това място вече е заето! От тези хора тук! Прояви малко съобразителност! — възкликна Елизабет и за огромно удоволствие на Дарси се изчерви като домат.

— Съобразителност ли?! Ха! Те трябва да се съобразяват — с нервите ми! Не мога да направя и крачка повече в тази горещина! Нали нямате нищо против да седя тук? — обърна се госпожа Бенет към Дарси.

Елизабет извърна смутено очи. Точно в този момент се появиха баща ѝ и Лу и започнаха да разгъват одеялото, с което сложиха край на всичките ѝ усилия да си потърсят друго място за наблюдение.

Дарси поклати глава, погледна към Елизабет и каза:

— Ни най-малко, госпожице Бенет. За мен е удоволствие да споделя мястото си с вас!

Госпожа Бенет погледна дъщеря си и изрече остро:

— Вие двамата познавате ли се?

Елизабет въздъхна и увеси нос. След това вдигна глава и с мрачна усмивка изрече:

— Мамо, запознай се със съдия Дарси! Съдия Дарси, това са майка ми — Фани Бенет, баща ми — Том Бенет, а с Лу Хърст вече се познавате!

Дарси започна да се здрависва любезно и подред с всички представени.

— Съдия, Том! Видя ли, съдия! — размаха възбудено ръце госпожа Бенет, а след това погледна над слънчевите си очила и съвсем безпардонно допълни: — При това толкова млад!

— Мамо, това е съдия *Дарси* — същият, пред когото се явявам всеки ден със своите *клиенти*! — подчерта Елизабет, с всяка следваща секунда изпълваща се с все по-голямо неудобство.

— Познавате ли Ан Дебърг? — намеси се Дарси, представяйки Елизабет на Ан. — Ан е моя дама за вечерта — допълни, а наум добави раздражено: „Не дъщеря, нито пък сестра!“ Ан го изгледа с интерес.

Елизабет се ръкува с Ан, след което се огледа за място, където да седне. Дарси се помести, за да им направи място, и Елизабет и Лу седнаха на земята до него.

— Вие сте дъщеря на Катрин Дебърг, нали? — попита учтиво Елизабет. Ан кимна. После двете проведоха кратък приятелски разговор, докато накрая изчерпаха общите си теми за разговор. Дарси не стори нищо, за да им помогне. Елизабет пренасочи вниманието си обратно към своето семейство и се опита да забрави за присъствието му.

— От доста време чакам този концерт, Лизи — обади се баща ѝ от своя шезлонг.

— Какво щяхме да слушаме, бихте ли ми повторили? — попита госпожа Бенет, надничайки в програмата.

— Симфоничният оркестър на Сан Франциско ще свири „Лед Цепелин“ — намеси се услужливо Лу.

— Спомняш ли си, че ги гледахме на живо, преди да се оженим? — обърна се господин Бенет към съпругата си.

— Не, не си спомням — отговори тя и сбърчи чело.

— Не съм изненадан, скъпа — бяхме доста надрусани.

— Направо не мога да си ви представя вас двамата надрусани с ЛСД, крещейки на „Лед Цепелин“! — изкиска се Елизабет.

— Не бъди толкова пренебрежителна към родителите си, малка госпожичке! Освен това не беше ЛСД, а просто малко трева. Пък и защо си те спомням как обичаше да се въртиш в малката си балетна поличка под звуците на Елтън Джон, а?! — изрече високомерно госпожа Бенет, обърна се към Лу и допълни: — Някога искаше да става балерина. Обаче после понаедря.

— Благодаря, мамо! Много любезно от твоя страна — промърмори Елизабет, изчерви се и хвърли крадешком поглед към Дарси. За щастие той разглеждаше програмата и очевидно изобщо не слушаше разговора им.

— А най-голямата ѝ мечта беше да бъде примабалерина в „Лешникотрошачката“! — продължи майка ѝ, без изобщо да се съобразява с чувствата ѝ.

— Лешникотрошачка, топкотрошачка — все тая! — промърмори Лу на Елизабет.

— Том, помниш ли как си разби брадичката, когато веднъж реши да танцува хула на току-що излъскания паркет? — подвикна госпожа Бенет на съпруга си. — Боже, какъв ужас само! Влизам аз и какво да видя — навсякъде кръв! — това беше за Лу. След това добави: — Беше

само на четири. Беше си съблякла блузката и беше останала само по една къса поличка, защото така танцували жените на Хаваите. И се наложи да я караме в „Бърза помощ“ така!

Сега вече Елизабет беше сигурна, че забелязва леко потрепване по ъгълчетата на устните на Дарси. Ала твърдо реши да не му обръща внимание.

— И тогава вече решихме, че трябва да тръгне на уроци по танци — защото беше заплаха както за себе си, така и за останалите — добави госпожа Бенет.

— Значи не сте я виждали напоследък по нощните клубове — все си е същата заплаха! — изкиска се Лу.

Елизабет се сниши от неудобство, но все пак не можа да не се разсмее заедно с тях. Защо да ѝ пука какво ще си помисли за нея съдия Дарси? Не тя беше тази, която излизаше с член на семейство Адамс, нали?! Въръжена с тази успокояваща мисъл, тя реши да прогони завинаги от съзнанието си мисълта за съдията и да се наслади на вечерта и на концерта със семейството си.

Дарси никак не го биваше да ходи по срещи, затова извади голям късмет, че Ан не проявяваше никакъв интерес към него. А и точно сега почти не му оставаше време за разговор с нея, защото беше зает да подслушва размяната на реплики между членовете на семейство Бенет. Слушаше и се опита да не се изсмее, когато родителите ѝ си спомняха как Елизабет — *Лизи* — е искала да танцува. Никак не му беше трудно да си я представи като малко момиченце, щуращо се насам-натам в розовата си балетна поличка. Но коментарът на Лу за нощните клубове му припомни онова, което беше видял на сцената в караоке бара, откъдето нататък мислите му поеха в не чак толкова невинна, но определено далеч по-приятна посока.

Плъзна леко поглед към нея. Тя се беше излегнала на тревата, изритала сандалите си и свила колене. Дългата ѝ зелена пола се беше разтворила, разкривайки голяма част от крака и бедрото ѝ, които той изгаряше от желание да докосне. Тайничко огледа извивката на гърдите ѝ под тясно прилепналата тениска. Испита непозната за него ревност, докато я наблюдаваше колко леко разговаря тя с Лу и как естествено се шегува с него и докато гледаше как Лу докосва ръцете и краката ѝ съвсем свойски. Ревността му ни най-малко не отшумя, когато видя как Лу я прегръща и започва да отмерва такта на музиката

върху ръката ѝ. Тя затвори очи и започна да движи ръце и рамене, завладяна от музиката, а Дарси все така не отлепваше поглед от нея.

* * *

Ала от вниманието на Лу изобщо не беше убягнало, че Дарси не е бил в състояние да отлепи поглед от нея.

— Този човек си пада по теб — отбеляза той, докато се прибираха вкъщи.

— Кой? — погледна го изненадана тя.

— Съдията.

— Какво?! Ти с всичкия ли си? — засмя се тя. — Аз просто „не съм зле“, или май си забравил?! Както и да е — той не е Спийд.

Лу поклати глава. Той познаваше отлично признаците на влюбения мъж. И всички те бяха безсъмнено изписани по лицето на съдията.

— Може би е размислил относно твоята изкусителност — изрече той. — Ако се постарая, мисля, че ще успееш да го изриташ от съдийската колегия, задето те е изчукал.

— Не съм много сигурна дали изобщо би могъл да изчука някоя, колкото и да се опитва! — изхили се тя.

— Лизи, човекът си го бива! Не е зле да помислиш по въпроса! — отбеляза замечтано Лу.

— Първо — ужас! Второ — ти луд ли си? И трето — пак ужас! — отброи на пръсти тя. — Освен това, дори и да проявявах интерес към него, не е етично адвокатка да излиза със съдията, който гледа делата ѝ! Пък и не ме интересува!

— Окей, окей! Аз мислим дамата тук твърде протестира много! — подвикна шеговито Лу. — Хей, ако случайно се окаже гей, нали ще му дадеш моя номер, а?

ПЕТА ГЛАВА

Най-голямата ирония в живота на Дарси бе, че най-добрият му приятел ходеше със сестрата на Елизабет. В стремежа си да устои на изкушението да разпита Джейн по-подробно за Елизабет той старателно се опитваше да я избягва. Дори не си бе направил труда да уведоми Бингли, че работи със сестрата на Джейн. Ако знаеше, Бингли без никакво съмнение щеше да се вживее в ролята на сватовник. И така, за да не се заплете в неловка поредица от професионални и социални контакти, той бе предпочел да си трае по този въпрос. Колкото по-малко знаеше за Елизабет, толкова по-добре. Нали именно невежите се определяха като блажени?!

— Тя е перфектна! — въздъхна един ден Чарлз Бингли по време на обяд. Дарси повдигне вежди и обърна вестника на следващата страница. — Знаеш ли, че откакто ходя с Джейн, не съм направил нито една необмислена покупка?! — ухили се гордо приятелят му. Дарси се засмя. — Смятам да я поканя да се премести да живее при мен! — допълни триумфално Бингли.

Усмивката на Дарси се смръзна. Той вдигна тревожно очи към приятеля си и възкликна:

— Така ли? Не смяташ ли, че е малко прибързано?

— Прибързано ли? Че ние излизаме вече шест месеца! — извика възмутено Бингли. — И тя смята, че трябва да продам къщата!

— Сигурно, за да купиш нещо още по-чудовищно от това — изрече разсеяно Дарси, без да успее да скрие презрението в гласа си.

Лицето на Бингли почервения от гняв.

— Дарси, ти си голям идиот! — извика. — Ако искаш да знаеш, тя ми предложи да купя нещо много по-малко, но с повече земя и няколко коня! И аз намирам идеята й за много добра! Но за теб това може би е твърде *новобогаташко*.

Дарси погледна стреснато към Бингли. На пръсти се брояха случаите, когато приятелят му се е сърдил за нещо и ето че точно този се оказа един от тях.

— Новобогаташко ли? Ама какви ми ги говориш, за бога? — възкликна той.

— Старите богаташи не купуват и не продават имения! Това не е в стила на *аристократизма*. Само новите богаташи харчат парите си и това се определя като твърде просташко! — отбеляза смръщено Бингли, докато разбъркваше кафето си.

— О, Бингли, не се дръж така абсурдно! Можеш да правиш каквото искаш с парите си! Въобще не ми пука! И какъв изобщо е целият този разговор?

— Мислиш си, че съм твърде добър за нея!

— Дори и да беше така, какво значение има? Тя не е моя — тя е твоя приятелка! — сръза го Дарси.

— Обаче си мислиш, че ме гони само заради парите ми!

— Никога не съм казвал подобно нещо!

— Но нали каза, че тя настоява да продам къщата, за да купя нещо по-голямо?!

Дарси отвори уста, за да го постави на мястото му, обаче размисли и прехапа устни.

— Но защо не я харесваш? — извика Бингли, чийто гняв бе преминал в тревожност.

— Напротив, харесвам я. Просто смятам, че трябва да бъдеш по-внимателен! И това ще ти го казвам, независимо от жената, с която излизаш! Защото един заможен мъж не може да не се съобразява с разни неща! — изтъкна Дарси, направи кратка пауза и накрая допълни: — Но ти очевидно я познаваш по-добре от мен. Извинявай, не съм искал да обидя нито един от двамата ви!

Тези думи донякъде поуспокоиха Бингли, но като че ли не му бяха достатъчни.

— Тя е много важна за мен, Уил! Много бих искал да я опознаеш по-добре! — изрече той и го погледна почти умоляващо. Очевидно за него беше от изключителна важност да има одобрението на своя най-добър приятел и съмишленик.

Дарси се почувства дълбоко засрамен и въпреки личните си опасения рече:

— Виж какво, Чарли, през юни заминавам за две седмици в Англия на една юридическа конференция и едновременно с това смятам да си дам и малко почивка. Какво ще кажеш да дойдеш и ти с

мен и да доведеш и Джейн? Така ще имаш възможността да прекараш известно време непрекъснато с нея, за да провериш дали наистина можете да живеете заедно, а аз ще имам възможността да я опозная по-добре!

— Наистина ли? И ще направиш това за мен? — извика силно изненадан Бингли.

— Бингли, знаеш, че ти си ми като брат! Единственото, което искам за теб, е да бъдеш щастлив!

Бингли се ухили щастливо и даде съгласието си. Дарси пък побърза да потисне възможно по-дълбоко тревогата, която заплашваше да го задуши. Не знаеше обаче дали тя се дължи на възбудата от предстоящите събития или на ужаса от приближаването им.

* * *

— Хей, какво ще правиш през първите две седмици на юни? — запита Джейн.

Елизабет премести телефонната слушалка под другото си ухо и разстла най-новия брой на „Калифорнийски съдебен журнал“ на бюрото пред нея, след което отговори:

— Все същото, както винаги. Десет часа в съдебната зала и четиринайсет — на работа. Ще се прибера вкъщи, ще похапна нещо на крак над мивката и ще се пъкна в леглото убедена, че никога няма да мога да срещна Принца от приказките. За което е виновна мама, разбира се. А, да, вероятно ще позволя на Лу да ми направи масаж.

— Мисля, че трябва да отидеш на почивка.

— И кой ще се грижи за двайсетте ми котки?

— Съвсем сериозно, Лизи! Двамата с Чарли отиваме за две седмици в Англия и двамата много искаме ти също да дойдеш с нас!

— О, я стига, Джейн! Няма да понеса да бъда трето колело на вашия предварителен меден месец!

— Като стана въпрос за колела, ще бъдеш по-скоро четвърто — вече си имаме трето.

— Страхотно!

— Виж сега, един приятел на Чарли имал някаква виличка извън Лондон и ни кани да я използваме. Само дето той също ще бъде там.

— Сигурно се шегуваш! Каниш ме само за да правя компания на вашия домакин, докато ти се гушкаш с твоя човек, така ли?

— Е, долу-горе си права. Но съм сигурна, че на теб също ще ти бъде приятно! Ще разглеждаме забележителности, ще ходим по магазините, ще посетим някои театрални постановки...

Елизабет слушаше с половин ухо, докато сестра ѝ изброяваше капаните за туристи, в които си бе набелязала да падне. След приблизително три измънкани съгласия тя стигна до рекламната страница на списанието — юридическа конференция в Лондон през първата седмица на юни.

Никога досега не беше ходила в Англия, а и наистина имаше нужда от смяна на обстановката. Ако отидеше на тази конференция, щеше да съчетае полезното с приятното, пък и щеше да повиши професионалната си квалификация. Беше напълно сигурна, че приятелят на Чарли няма да иска да се занимава с нея, така че на практика щеше да разполага с достатъчно свободно време, което да посвети на себе си. Внезапно предложението на сестра ѝ започна да ѝ звучи примамливо.

— А сигурна ли си, че приятелят на Чарли е включил и мен в поканата си? — извика тя, насочвайки цялото си внимание към Джейн.

— Разбира се!

— А аз познавам ли го? Как се казва?

— Ако трябва да бъдем честни, виждала съм го само веднъж. Мисля, че се казваше Грег. Или поне изглеждаше като Грег. Не си спомням. Както и да е. Обаче Чарли каза, че ти си се запознала с него на бала с маски за Хелоуин — бил сигурен, защото те видял да разговаряш с него.

— Да не би да е Спийд? — ахна Елизабет и скочи на крака.

— Нямам представа. Чарли не си спомня с какъв костюм е бил тогава приятелят му. Впрочем изненадвам се, че изобщо си спомня нещо от това парти — беше толкова надрусан! А казах ли ти...

— Почакай, моля те! Трябва да знам! Той ли е?

— Наистина не знам, скъпа! Но дори и да е той, трябва да знаеш, че вече е зает — излиза със сестрата на Чарли, Каролайн.

В съзнанието на Елизабет автоматично изникна картината как Спийд бавно клати глава, когато тя го попита дали Каролайн е неговата приятелка.

— Значи трябва да е пиратът — оклюма се тя. — Е, и той не беше крайно зле... Окей, ще дойда с вас! Остава само да видя дали шефът ще ме пусне.

Сестра ѝ изписка от щастие, след което плесна с ръце. Елизабет се усмихна. След като Джейн я увери, че Чарли ще уреди всички подробности по пътуването („Единственото, което се иска от теб, е да си събереш багажа и да се явиш на аерогарата! Честна дума!“), Елизабет затвори. После погледна часовника и простена. Трябваше да тръгва за едно дело при съдия Дарси, който напоследък беше в необичайно заядлива форма.

— Да, тази почивка определено ще ми се отрази добре — промърмори си тихо тя.

* * *

Последната седмица на месец май се превърна в своеобразен жесток тест по издръжливост за Фицуилиам Дарси. Трийсет и осмият му рожден ден се бе промъкнал някак си незабележимо и го бе сграбчил за гушата — прекара го съвсем сам в тъмното, отказвайки да вдигне телефона. Фактът, че и на този ден той продължаваше да бъде ерген, без дори потенциална приятелка, се оказа внезапно нагла ирония на съдбата. А най-голямата ирония от всичко бе, че единствената жена, която го вълнуваше, бе Елизабет Бенет.

Всеки божи ден тя влизаше и излизаше от неговата съдебна зала, а блестящите ѝ очи сякаш го предизвикваха. Понякога той оставаше с впечатлението, че тя флиртува с него. А може би наистина беше така. Може би тя се намираше в същото затруднено положение като него — харесваше го, но не смееше да предприеме нищо.

И той съвсем разбираемо се чувстваше безсилен да промени това положение. И безсилието се беше пропило във всички останали сфери на неговия живот. Каролайн беше престанала да му се обажда и дори Джорджиана започна да му повтаря, че има нужда от почивка.

— Няма никакво съмнение, че имаш сексуален проблем! — обяви веднъж тя по време на салатата. — Защо не пробваш да свалиш някоя, докато си в Лондон?

— Остави ме на мира! — отговори уморено Дарси, ала не отрече оценката ѝ.

— Имаш нужда от някакво хоби. Свириш ли все още на китара?

— Да, естествено. Но от хоби не се нуждая. И без това съм прекалено зает.

— Добре де, но тази твоя енергия трябва да бъде насочена нанякъде! Не можеш ли поне да се заемеш с писането на някакъв юридически трактат или нещо подобно?

— Джорджиана... — започна Дарси, но сам се прекъсна.

Сестра му всъщност му даде страхотна идея. Но, разбира се! Можеше да покани Елизабет като негов съавтор в някоя статия за юридическите списания! Тя беше толкова умна, че никой не би поставил под въпрос избора му. А за нея това безсъмнено би било огромна чест — невероятен тласък за бъдещата ѝ кариера на юрист. Това бе предложение, на което тя просто не можеше да откаже. А после, когато започнат същинската работа по статията, той щеше да има възможността да я опознае, да провери дали тя наистина проявява интерес към него. Така, когато мандатът му на съдия приключи, вече ще може с чиста съвест да я покани на среща. Брилянтен план! Направо не можеше да повярва как не се сети за това по-рано!

— Трябва да се връщам на работа! — извика Дарси.

— Но нали току-що сервираха обяда ти! — възкликна Джорджиана.

— Не съм гладен — отсече той, хвърли някакви банкноти на масата и намъкна сакото си.

Два часа по-късно съдия Дарси крачеше вбесено из кабинета си. Още в мига, в който се бе върнал от обяд, той бе звъннал в офиса на Елизабет и я бе извикал в покоите си, за да ѝ предложи тази велика чест. Ала срещата не беше преминала никак добре.

Би трябвало още в самото начало да забележи намусената ѝ физиономия, но тогава я бе възприел просто като недоволство, че е прекъснал работата ѝ, и изобщо не се бе замислил върху този факт. Очевидното ѝ неудобство бе взел погрешно за нервност, поради което с традиционната си самоувереност бе изрекъл:

— Госпожице Бенет, какво ще кажете да станете мой съавтор за една юридическа статия?

И беше толкова сигурен в нейното автоматично съгласие, че направо подскочи, когато тя отговори:

— Много благодаря, но не. Не ме интересува.

— Изключително съм впечатлен от вашата работа — продължи той, прехвърляйки едно стъкло преспапие от едната си ръка в другата, за да прикрие възбудата си. — И смятам, че подобно сътрудничество ще бъде огромен тласък за вашата бъдеща кариера!

— Както вече казах, съдия Дарси, благодаря, но не!

Именно категоричният ѝ тон беше елементът, който привлече вниманието му — не същинските думи.

— Да разбирам ли, че ми отказвате? — смръщи се той, връщайки внимателно преспапието върху бюрото си.

— Опасявам се, че е точно така.

— Но аз лично ви избрах! Това е шанс, който човек получава веднъж в живота си! — изрече Дарси и долови как в гърдите му започва да се надига напълно неочакван ужас. Възможно ли е да е разчел погрешно поведението ѝ?

— Отлично разбирам този факт и ви благодаря, но наистина не ме интересува!

Той я изгледа така, като че ли не му беше съвсем ясно тази жена от коя планета пристига.

— И защо, ако смея да попитам? — рече.

— По лични причини. Но наистина съм ви много благодарна, че сте се сетили за мен.

— Лични причини ли? — смръщи се той. — Приятел? — О, боже, но какви ги приказваше?!

— Съдия Дарси, отлично знаете, че въпросът ви е съвсем неуместен! — възкликна тя и се изправи. Разбира се, че бе неуместен и, разбира се, че той го знаеше, обаче някаква необяснима сила го караше да продължи собственото си изтезание.

— Но това ли е причината все пак? — попита.

Върху бузите ѝ избиха две ярки червени петна и почти моментално след това той забеляза до болка познатото ѝ изражение на гняв.

— От всички *арогантни*... — започна тя, не довърши, пое си шумно дъх и продължи: — Наистина ли смятате, че бих позволила на евентуален приятел или изобщо, на когото и да е да диктува моята

кариера?! Искате ли да знаете истината? Добре, ето я! Просто не мога да ви понасям! Вие сте груб, високомерен и си въобразявате, че вашето мнение е единствено вярното! И ако изобщо има човек, с когото за нищо на света не бих губила свободното си време, това сте вие! Затова благодаря за предложението, но не, не искам да работя с вас!

Въпреки собствения си шок Дарси не можа да не забележи, че Елизабет е не по-малко изненадана от избухването си от самия него — макар и по съвсем различни причини от неговите. Да, този път той наистина беше сгрешил — тя току-що беше извършила професионално самоубийство.

— Разбирам — бе единственото, което успя да изломоти. После настъпи тягостна тишина, а накрая той каза: — Смятам, че казахте достатъчно. Разбирам ви. Съжалявам, че прекъснах работния ви ден!

Обърна ѝ гръб, отвори ѝ любезно вратата и сведе очи към пода, докато тя се изнасяше с бързи стъпки навън.

„Е, поне знам, че няма приятел“ — помисли си с горчивина съдията.

* * *

— Ти майтап ли си правиш с мен? — извика Лу по-късно в кафенето. — Казала си му всичко това? На глас? В очите?!

Елизабет кимна и промърмори:

— Опасявам се, че е точно така.

— Напълно си откачила! — засмя се старият ѝ приятел. — Наясно ли си, че току-що изгуби всичките си бъдещи дела при него за следващите двайсет години?

— Смятам до края на седмицата да направя всичко възможно да не се засичам с него, а после две седмици ще отсъствам от страната. Да се надяваме, че дотогава вече ще е забравил — изрече тя и се смръщи.

— Съмнявам се! Подобни думи трудно се забравят! — изтъкна Лу. — Лизи, трябва да внимаваш какво казваш, скъпа!

— И това — от устата на човека, който каза на баща ми, че много би се радвал да спи с мен, само да не беше гей?!

Тук вече Лу се намръщи и промърмори:

— Казах го само защото майка ти беше започнала много да ме притиска.

— Не знам дали си наясно, но в нейните очи фактът, че си гей, не е никакво извинение да не се ожениш за мен — отбеляза усмихнато Елизабет.

ШЕСТА ГЛАВА

Датата на полета им до Англия и началото на тяхната непредвидена ваканция беше първи юни. Денят се падна събота. Предвид последната работна седмица, която я докара до предела на издръжливостта ѝ, Елизабет очакваше с огромно нетърпение този ден. Качи се на самолета с чувство на невероятно облекчение и едва сдържано вълнение. Които скоро бяха последвани от отегчение. Докато Джейн и Бингли не можеха да се нарадват един на друг, Елизабет реши цяла книжка с кръстословици, започна да чете някакво тъпо любовно романче, но бързо го остави, и накрая се опита да поспи.

— Откъде познаваш нашия домакин? — обади се тя към шестия час от трансатлантическия им полет.

— Беше ми съквартирант в колежа — отговори Бингли с глас, приглушен от списанието, което беше разтворил върху лицето си.

— Той ли беше пиратът на партито за Хелюин? — продължи да разпитва тя.

— Не мога да си представя Уил, облечен като пират! — разсмя се Бингли и свали списанието от лицето си. — Но иначе всичко от онази нощ ми е като мъгла. Джейн се кълне, че сме били много друсани, обаче аз не си спомням абсолютно нищо!

Елизабет въздъхна отчаяно. Чарлз Бингли беше безсъмнено сладък, но имаше невероятно дразнещия навик да не обръща внимание на подробностите, дори и на най-важните. Житейската му философия се противопоставяше на всичко, което намирисваше на организация, схеми или планиране. Обичаше да оставя нещата да се развиват от само себе си. Беше влудяващо неясен за мястото, където трябваше да отседнат, за времето, когато трябваше да се появи техният домакин, и дори за това, дали от Елизабет се очаква да се включи в разходите. Детайлите бяха далеч под неговото ниво.

— Просто се отпусни, Лизи! Сигурно е, че ще се забавляваме — друго не ни интересува! А ти си като пренавит механизъм, толкова си

напрегната! — отбеляза Бингли и започна да масажира предната част на ръката ѝ.

Колкото и да искаше, Елизабет си знаеше, че не може да му се разсърди. Вятърничавостта като че ли беше част от неговия неустоим чар. Сега тя поклати глава, грабна отново книгата си и не след дълго потъна в завладяващата история за „една забранена и необузdana страст“.

Когато най-сетне слязоха от самолета, на летището вече ги очакваше кола. Бингли поздрави свойски шофьора, който натовари багажа им и не след дълго вече бяха на път.

— Ще видите, че мястото много ще ви хареса! — отбеляза Бингли, отпуснат блажено на седалката. — Когато бях в Кеймбридж, редовно прекарвах летата си там! Къщата е забележителна — едно от онези велики аристократични имения с толкова века история, че човек остава с впечатлението, че са били там откакто свят светува. Вляза ли в къщата, автоматично ме изпълва усещането, че нищо по-малко от смокинг няма да бъде подходящо, за да се появя на вечеря — допълни ухилено той.

Пътят се виеше все по-навътре в красивата английска провинция. Всичко наоколо бе окъпано в златистите отблясъци на късното следобедно слънце. Внезапно завиха покрай някакво езеро и изведнъж между дърветата зад него се появи огромно имение от английски пясъчник.

— Представям ви имението Пембърли! — изрече Бингли с подобаваща за случая театрална тържественост.

Елизабет ахна. Шофьорът спря край езерото, за да им предостави възможност да слязат и да разгледат имението отдалече.

— Ама нали каза, че било лятна вила! — изпищя Джейн. Бингли се засмя с глас.

Имението, което се възправяше пред тях, бе действително величествено. Първото, което правеше впечатление, бяха дългите редици абсолютно симетрични прозорци. Елизабет автоматично си представи как аристократите от седемнайсети век се събират тук, за да се отдадат на продължителен лов и веселби. Елегантни дами пият чай в огромните си бляскави рокли, а джентълмени в рединготи пушат край камината и гаят верните си хрътки. Е, поне предполагаше, че е било така.

Правоъгълната позлатена сграда бе като изумителна картина, поставена в рамката на яркозелена, гъста древна гора. Насред тучната хълмиста морава се открояваше великолепно езерце, пълно с водни лилии. Ала от величието, излъчващо се от всичко наоколо, лъхаше не надменност, а по-скоро уют и топлина — импозантно, но не задушаващо, официално, но и примамливо. Потискащата показност, така характерна за къщата на Бингли, тук бе заменена от нещо друго — изисканост и автентичност.

Продължиха напред към парадния вход на имението, където бяха посрещнати от висока елегантна жена с посребрени коси, облечена най-изненадващо в дънки.

— Най-сетне! — извика тя, прегърна топло Бингли и го дари с щастлива целувка.

— Госпожо Рейнолдс, с всяка следваща година се подмладявате все повече! — извика на свой ред Бингли и ѝ върна прегръдката.

Запознанството ѝ с Джейн и Елизабет — макар и не чак толкова ентусиазирано — беше не по-малко топло.

— Полетът на Уил е отложен с няколко часа, така че надали ще го видим до утре сутринта — изрече жената над рамото на Елизабет, след което ги поведе навътре.

Интериорът на имението беше точно толкова впечатляващ и величествен, колкото и неговата фасада. Стените на стаите бяха покрити с тъмни, лъскави ламперии, а подовете — застлани с дебели килими. И макар че цялостното усещане за къщата бе по-скоро мъжко, пестеливи детайли като вазички, пълни с цветя, и пъстри декоративни възглавнички издаваха и присъствието на жена.

Госпожа Рейнолдс ги поведе към семейната трапезария, където ги очакваше лека вечеря, състояща се от сандвичи и салатата. Ала Елизабет вече усещаше, че дългото пътуване е изцедило и последните ѝ сили. Единственото, за което можеше да си мечтае след изтощителния полет и драстичната смяна на часовите зони, бе леглото — въпреки че тук, където вече се намираха, слънцето все още не се бе скрило зад хоризонта. Затова изобщо не се изненада, когато започна да се прозява още докато дъвчеше, неспособна да се концентрира върху разговора, който се водеше около нея. И буквално подскочи, извадена от унеса си, когато усети върху рамото си нечия ръка.

— Ако желаете, ще ви заведа директно във вашата стая — изрече нежно госпожа Рейнолдс.

— Много се извинявам! Не очаквах да се уморя толкова — промърмори Елизабет.

— Няма проблеми. Хайде, елате! И без това трябва да кача нагоре чисти хавлиени кърпи. Ако искате, преди лягане можете да се покиснете малко във ваната.

Докато се изкачваше бавно по стълбите към втория етаж, Елизабет реши, че майчинското присъствие на госпожа Рейнолдс като че ли е най-добрата характеристика на това имение. Тази жена беше коренно различен вид майка от онази, с която тя бе свикнала. След като ѝ показа как да борави със стария душ и античните кранове на ваната, госпожа Рейнолдс я остави да се приготви за лягане. Обаче Елизабет изобщо не си направи труда да си взема дори душ — беше твърде безсилна за това. Вместо това директно намъкна пижамата си и се покатери в леглото. Последната ѝ мисъл, преди да заспи, бе, че се надява Уил Рейнолдс да се окаже точно толкова мил, колкото беше и майка му.

* * *

Полетът на Дарси беше като кошмар, целящ да подложи на неистови мъчения носталгично настроения пътешественик. Първо, излитането от Сан Франциско беше отложено с два часа заради мъгла. След това полетът беше окончателно отменен и му се наложи да се прехвърли на друг самолет, който обаче имаше спирка в Ню Йорк. На летището в Ню Йорк някакъв механичен проблем забави излитането с още три часа. Така до момента, когато най-сетне вече летяха над Атлантическия океан, на Дарси вече беше престанало да му пука дали самолетът ще се разбие във водите под тях или не, стига нещо да бе в състояние да го избави от вонята на очевидно некъпалия се днес негов съсед — нещо, което дори първа класа не бе в състояние нито да предотврати, нито да забрани. За съжаление, всичко това продължи цели седем часа.

Опитите му да заспи бяха предимно неуспешни. Единственото, което го крепеше, беше радостта, че се завръща в Англия. Дарси

знаеше, че връщането у дома винаги действаше изключително възстановително на силите му и енергизиращо за духа му. Госпожа Рейнолдс му беше почти като майка и макар че никак не му се искаше да си го признава, често усещаше, че тя му липсва. У дома нямаше да му се налага да се притеснява нито за работата, нито за политиката. Там можеше да язди на воля и да кара мотори така, както беше правил през цялата си младост. Нямаше никакво намерение да се върти много около Бингли — не искаше да им се натрапва. А освен това Бингли и Джейн сигурно щяха да прекарват по-голямата част от времето си в Лондон.

Ала тази ваканция щеше да бъде за него нещо много повече от опит за презареждане — тя щеше да му помогне да възстанови душевния си мир. Елизабет Бенет му беше зашлевила шамар, какъвто той никога не бе очаквал. Размишлявайки върху думите ѝ, той си бе дал сметка, че сигурно е допускал да губи контрол над себе си в съдебната зала или да показва разочарованието и безсилието си. Лошото обаче бе, че обидата ѝ не спираше дотук — тя му бе заявила, че не може да го *понася*. И това определено го бе жегнало. Много дълбоко. Трябваше да се досети много по-рано, че подкачанията ѝ не са били проява на флирт, а отявлени прояви на неподчинение и ненавист. Оказваше се, че той е точно толкова задръстен по отношение на жените, колкото беше и приятелят му Бингли.

Колата му вече го очакваше на летището. Дарси подкара с нетърпение към семейното си имение Пембърли. Когато най-сетне взе завоя покрай езерото, слънцето тъкмо беше започнало да пълзи нагоре по хоризонта. Както винаги, така и сега той спря, за да се наслади на мъглата, която се надигаше от водата, на раздвижването на дивите патици и на топлия блясък на къщата отвъд езерото. Да, това беше домът му — мястото, където той отново можеше да бъде себе си.

Измъкна пътните си чанти от багажника на колата и тихо тръгна нагоре по стълбите към своята стая. Тя си беше такава, каквато е била поколения наред — огромното легло с балдахин и дебел матрак, тежкия античен скрин и тоалетката, пухкавият юрган и гигантските меки възглавници. Когато беше по-млад, Дарси се бе старал да избягва подобен лукс, ала след като баща му почина, той реши да се премести в стаята му. Нещо му подсказваше, че точно това е мястото на господаря на имението и затова той трябва да бъде тук. И стаята се бе

оказала изненадващо удобна — мъжка и старомодна. Освен едно леко удължаване на леглото Дарси не бе променил в нея абсолютно нищо. Стаята му пасваше перфектно. „Най-сетне у дома“ — помисли си с въздишка той. Крайно време беше окончателно да прогони от съзнанието си мисълта за Елизабет Бенет.

* * *

Когато на следващата сутрин Елизабет се събуди, между тежките завеси на прозорците струеше ярка светлина. Снощи беше твърде тъмно, за да види гледката от прозорците си, затова сега онова, което я посрещна, когато дръпна завесите, я смая и удиви. Зеленината на хълмистата морава пред нея беше толкова ярка, че спираше дъха. В езерото, между водните лилии, се плъзгаше грациозно лебед.

Елизабет вдигна нагоре долницето на пижамата си и смъкна надолу блузката си. Извади домашните си пантофки и изми лицето си. Изми зъбите си, но забрави да се срещне, а после, след два неуспешни опита, откри стълбището, което отвеждаше на долния етаж. На терасата завари Джейн и Бингли, все още по пижами — пиеха кафе и похапваха пресни кроасани. След две седмици, прекарани в ежедневни срещи с Бингли в тяхната кухня рано сутрин, тя вече се беше преборила със срамежливостта си и нямаше нищо против да се появява пред него по пижама.

— Добро утро! — изчурулика весело, когато пристъпи на терасата.

И прекалено късно осъзна, че домакинът им се беше появил. Той се бе облакът на парапета на терасата, загледан към моравата пред тях. Но при звука на гласа ѝ се обърна рязко.

Двамата се спогледаха ужасени.

Изминаха болезнено дълги секунди тишина. Накрая той изрече задавено:

— Госпожице Бенет!

* * *

След един агонизиращ миг, който като че ли се проточи цяла вечност, Елизабет се обърна и хукна обратно към стаята си. Когато няколко минути по-късно Джейн влезе при нея, тя крачеше напред-назад като обезумяла, размахваше отчаяно ръце и крещеше: „О, боже! О, боже! Боже господи!“

— Лизи, какво стана току-що, ако смея да попитам? — извика Джейн.

— О, боже! Направо не мога да повярвам, че това наистина се случва! Нали ми каза, че той се казва Уил Рейнолдс?!

— Не съм ти казвала подобно нещо! Пък и изобщо не знам фамилията му! Срещала съм го само веднъж. А що се отнася до фамилията Рейнолдс, икономката се казва така! — Млъкна за момент, загледана в крачещата си из стаята сестра. После рече: — Значи това е съдията Дарси, от когото непрекъснато се оплакваш?

— Джейн, трябва веднага да се махна оттук! Не мога да прекарам цели две седмици с него! Та ние ще се избием! — разкрещя се Елизабет и започна да хвърля багажа си обратно в пътните чанти.

— Къде отиваш? — изписка Джейн.

— На хотел!

— Не се дръж като дете, Лизи! Престани! — Джейн сграбчи сестра си за раменете и я обърна към себе си. — Слушай какво, много добре знаеш, че ти никога от нищо не бягаш, нали така?! Сигурна съм, че каквито и проблеми да имаш с Уил, всички те са плод на някакво недоразумение!

— Ха! — изсмя се кисело тя. — Голяма си оптимистка!

— Да, това е някакво недоразумение! — не се предаваше Джейн. — Недоразумение, което може да се разреши точно тук! Далече от стреса на работното ви място! Лизи, слушай! Каквото и да става, все пак след две седмици ти трябва да се върнеш в Щатите и да работиш с него, нали така? Кое според теб е по-добре — да избягаш и да оставиш неясната омраза да тлее между вас или да се опиташ да се разбереш с него и да не ти се налага всеки път, преди да тръгнеш за съда, да се разболяваш от язва?

Елизабет завъртя очи и скръсти ръце пред гърди.

Сестра ѝ продължи:

— Виж какво, Лизи, няма да ти позволя да провалиш почивката ни! Пък и тази почивка е и твоя! Затова сега се облечи, слез долу и да

видим какво ще каже той! А ако той наистина е такъв идиот, какъвто го описваш, и те помоли да напуснеш дома му, гарантирам ти, че ние също ще тръгнем с теб! Хайде!

И макар и не особено убедена, Елизабет кимна. Джейн стисна лекичко ръката ѝ и я остави да се приготви на спокойствие.

Елизабет сведе очи към тялото си — намачкано долнище на пижама с черепчета и кости, блузка без сутиен отдолу, а косата — всеки косъм със свое мнение. Стъклените очички на домашните ѝ пантофки във формата на зайчета като че ли ѝ се смееха, а мустачетата им ѝ намигваха с всяка крачка напред.

Накъде по-зле може да стане?

* * *

Дарси не беше помръднал от мястото си, като че ли внезапно пуснал корени там. Съзнанието му все още не бе в състояние да обработи образа на побягващата от него Елизабет. Външният ѝ вид беше, меко казано, твърде неочакван за него. Всички решения, които беше взел — да престане да мисли за нея и да си намери друга, — се изпариха от ума му в мига, в който разбра, че тя е тук. Беше прекалено жестоко, за да бъде съвпадение — затова случилото се беше или пръст на съдбата, или пръст на Бингли.

— Бингли! — изрева той и се извъртя към приятеля си.

— Какво? — ококори се Бингли, искрено изумен от реакцията му.

На Дарси му трябваша няколко секунди, за да си спомни, че Бингли няма никаква представа, че той и Елизабет работят заедно. Затова сега той си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и прокара пръсти през косата си.

— Не си ми казвал, че и още някой ще идва тук — изрече накрая, контролирайки гнева си.

— Напротив, казах ти! Още преди две седмици! Оставих ти съобщение! Казах ти, че Джейн ще доведе сестра си!

Дарси се прокле мислено. Никога не изслушваше съобщенията на Бингли — обикновено бяха твърде неразбираеми и изобщо не ставаше ясно какво иска да му каже. Предпочиташе да изчака приятеля

си да се обади, за да говори лично с него — така поне беше в състояние да контролира последователността на разговора. Но си спомни, че преди две седмици не бе в настроение да вдига телефона — бе твърде зает да се самоизтезава с мисли за остаряването и самотата около рождения си ден.

— Госпожа Р. поне не ти ли каза? Изпратих ѝ имейл, за да я уведомя. Мислех си, че ти наистина знаеш!

Дарси поклати глава. Госпожа Рейнолдс беше невероятно добра икономка — тя нямаше нужда от намесата му за каквото и да било. И най-вероятно е приела, че той вече знае. Затова не му е казала нищо.

Дарси приседна на масата на терасата и зарови лице в ръцете си. Последната им среща — когато той бе твърде болезнено изваден от илюзията си, че тя би могла да проявява интерес към него — го бе оставила вбесен и дълбоко обиден. Не че тези чувства успяха да заличат по някакъв начин неистовия копнеж, който изпитваше по нея. Той я харесваше. Той я желаше. И беше напълно безсилен да стори каквото и да било по този въпрос.

Е, сега поне щеше да има възможността да ѝ докаже, че не е чудовището, за което го мислеше тя. Той беше мил, любезен и благороден човек, който по стечение на обстоятелствата е бил докаран до ръба на издръжливостта си. И ето че сега жената, която не бе в състояние да прогони от ума си, му беше поднесена на тепсия в едно отдалечено от света аристократично имение, чийто господар по една случайност беше самият той. Не можеше да не положи усилия, за да се възползва максимално от тази възможност.

— Това проблем ли е? — обади се Бингли, седнал срещу Дарси. Челото му беше сбръчкано от тревога. — Ако трябва, можем да отидем на хотел.

Дарси се облегна назад в стола си, все така скри лице в ръцете си. После простена, изсмя се и погледна към Бингли.

— Разбира се, че не! Държа да останете! Но мисля, че трябва да знаеш, че със сестрата на Джейн сме колеги и тя не ме харесва особено. Така че, ако възнамеряваш да се правиш на сватовник, просто забрави!

Но как Елизабет е пропътувала цялото това разстояние до Англия, без да знае, че именно той е техният домакин, си оставаше

една голяма мистерия. От друга страна, познавайки Бингли, човек лесно можеше да се досети как — той просто не ѝ беше казал.

— Отивам до... някъде — изрече Дарси и се изправи. Искаше просто да се скрие.

— Уил, съжалявам — промърмори Бингли.

— Да, знам. Но ти си си такъв, Чарли — един голям идиот. И това е част от твоя чар.

Като внимаваше да избягва местата, където Елизабет би могла най-неочаквано да изскочи — нещо като на панаир, само дето този път Дарси беше човекът, който се опитваше да избегне ударите, — той си проправи път към задната част на къщата, където се намираще кабинетът му. Приседна на износения кожен фотьойл и от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка.

Не само неочакваното ѝ присъствие тук бе факторът, който го бе извадил от равновесие. Беше и нейната невероятна обаятелност, естественият ѝ сексапил, който се излъчваше от цялото ѝ същество в омачканата ѝ пижама, разрошената ѝ коса и интимната неофициалност на онази нейна обикновена блузка без сутиен отдолу. „Значи така изглежда тя, когато се събуди“ — помисли си той, което на свой ред го накара да се запита как ли изглежда заспала или гола, или по време на секс.

— Стига! — извика Дарси на себе си и по гръбнака му пролазиха тръпки. Да, вярно е, че беше на ръба на издръжливостта си, но това не означаваше, че трябва доброволно да скача сам в пропастта.

Наложи си да изчака още половин час, преди да се осмели да излезе от кабинета си и да се върне отново на терасата. Ето я и нея — застанала на същото място, където допреди малко беше стоял той, загледана към моравата и езерото с лилиите. Беше облечена в камуфлажен панталон, пуловер с обло деколте, а върху него — риза с дълги ръкави, закопчана до долу. Той преглътна и призова на помощ всичките си сили. Нямахше по-подходящ момент от този, за да поправи стореното досега.

— Госпожице Бенет, приежете моите извинения! — изрече тихо, като застана до нея.

Тя се обърна и го погледна. Лицето ѝ беше неразгадаема маска.

— Няма нужда от извинения, Ваша чест! Оказва се, че между мен и сестра ми съществува скандална липса на комуникация. Нямам

нищо против да се изнеса на хотел, ако се налага — допълни.

— Не бъдете глупава! Вярно, ситуацията действително е неловка, но все пак сме зрели хора и смятам, че сме в състояние да я надмогнем и да се наслаждаваме на следващите две седмици! — отбеляза обезсърчено той, когато забеляза, че тя е много изненадана от спокойния му и умерен тон. От друга страна, тази нейна реакция го накара още по-решително да се бори, за да ѝ докаже, че впечатленията, които има от него, са напълно погрешни.

— Разбира се — изрече с формален тон тя и извърна отново очи към панорамата, която се разкриваше пред тях.

Дарси долови неудобството ѝ и се опита да намали напрежението, което се бе настанило между тях.

— Смятам, че къщата е достатъчно просторна — каза, — така че, ако егото ми се окаже твърде голямо, за да се побере в една и съща стая с вашето, веднага мога да ви отворя някое от другите крила!

По устните ѝ заигра лека усмивка.

— Да, вие сте напълно прав — за това, че сме зрели хора, а не за егото, разбира се — побърза да добави. — Ще направя всичко възможно и аз да се държа като зрял човек, Ваша чест!

Той се засмя от сърце и отбеляза:

— Госпожице Бенет, намираме се на осем хиляди километра от работното си място! — После се приведе леко към нея и с театрален шепот допълни: — Никой няма да разбере, ако тук ме наричаш Уил, а аз теб — Елизабет!

Усмивката, която този път заигра по устните ѝ, беше по-широка.

— Между другото, какво означава буквата „Ф“? — подхвърли.

Той примигна озадачено, но после си спомни табелката на съдийското си бюро: „Почитаемия Ф. Дарси.“

— А според теб какво означава? — контрира той.

— Не се ли сецаш и сам какво мога да си помисля? — изхили се тя.

— Противно на общоприетото мнение, майка ми не ме е кръстила Фукульо. Казвам се Фицуилям.

При тези думи и двамата се разсмяха на глас и за един прекрасен миг Дарси си позволи да се изпълни с надежда, че нещата може и да се оправят.

„Не мина чак толкова зле“ — каза си Елизабет, издишвайки неуверено. Беше имала време да помисли върху думите на Джейн — че независимо от това, което ще се случи, тя пак ще трябва да работи с Дарси. Освен това бе стигнала до заключението, че беше прекалила с изказването си през онзи ден в неговия кабинет. Той може и да беше Атила, предводителят на хуните, но тя беше длъжна да го уважава като съдия. Пък и в крайна сметка той беше справедлив и безпристрастен съдия, винаги бе отчитала решенията му като разумни и законово обосновани. Единствено поведението му бе факторът, който я отблъскваше. Той като че ли винаги беше в лошо настроение. Но, от друга страна, беше длъжна да признае, че след първоначалните му отзиви за нея, които бе дочула в бара „Заседателната зала“, тя не му беше дала никакъв шанс.

Сигурно не беше лесно да си на негово място. Той беше относително млад мъж, облечен в невероятно голяма власт, поради което беше длъжен да борави с нея отговорно и справедливо. Едва наскоро Елизабет си беше дала сметка, че почти нямаше адвокати, които да искат да се явяват пред съдия Клейтън — всичките ѝ колеги предпочитаха съдия Дарси. Поради което, макар че двамата съдии по принцип имаха еднакъв брой дела, на него се падаха най-отговорните и сложните. Може би наистина го беше преценила твърде прибързано. Все пак от него се очакваше да бъде безпристрастен ръководител на съдебния процес, а не приятел на участниците в него.

Именно това заключение я беше убедило да последва съвета на Джейн и да се постараете да изгладят отношенията си с Дарси. Надяваше се, че през следващите две седмици двамата ще се научат да се разбират и така да улеснят живота и работата си в бъдеще. Освен това, предвид факта, че сестра ѝ излизаше с неговия най-добър приятел, бе пределно ясно, че пътищата им все по-често щяха да се преплитат.

И сега, докато двамата стояха един до друг до парапета на терасата, тя не можеше да не си даде сметка за съзнателните усилия, които той полагаше да бъде любезен. Да, действително се налагаше да направи усилие да се възползва максимално от тази възможност.

— Предполагам, че си дошла заради конференцията в Лондон — каза той.

Тя кимна. После двамата обсъдиха някои от темите, за които щеше да се говори на конференцията, и след няколко предложения и

последователни откази най-сетне постигнаха съгласие да ходят заедно.

— Какво ще кажеш за една историческа обиколка на имението?
— предложи той.

— Би било прекрасно, благодаря!

Тръгнаха из къщата и се спираха там, където той си спомняше някакъв важен исторически факт или анекдот. Когато стигнаха до портретната галерия, той отбеляза:

— Опасявам се, че аз изобщо не съм толкова добър екскурзовод, колкото госпожа Рейнолдс. Тя редовно води групи из къщата. Точно тези части тук са отворени за посещения.

И сякаш по поръчка точно в този момент госпожа Рейнолдс въведе малка група възрастни жени в галерията. Елизабет слушаше с наслада как госпожа Рейнолдс рецитира пълната история на имението, използвайки като илюстрация портретите на бившите ѝ господари. Докато оглеждаше портретите, Елизабет се изуми от удивителната прилика на Дарси с един друг Фицуилям Дарси, облечен в дрехи от периода на Регентството.

— Много приличаш на него! — отбеляза тихо тя, за да не смуцава екскурзоводската беседа на икономката.

— Това е моят прапрапрапрадядо Фицуилям Дарси — отговори той, като броеше представката „пра“ на пръстите си. — Името Фицуилям е доста често срещано в нашето семейство. Всичко започнало, когато бащата на същия онзи Фицуилям, когото виждаш там, се оженил за млада дама с тази фамилия. И оттогава насам из рода ни непрекъснато се появява по някой и друг Фицуилям Дарси, както и цяла плеяда братовчеди с фамилия Фицуилям. Семейните ни събирания стават доста объркващи понякога.

Елизабет продължаваше да съзерцава този портрет, когато госпожа Рейнолдс поведе групата към по-съвременните портрети.

— А сега ще видите портрета и на настоящия господар на Пембърли — Фицуилям Дарси — обяви тя пред дамите.

Елизабет се обърна към Дарси и промърмори тихо:

— Господар?! — И се подсмихна.

Той сви рамене и се усмихна спокойно. Тя се приближи до групата, за да разгледа отблизо портрета — очакваше да го види едва ли не в дрехите на прадядо си, но се оказа, че платното е неформално и

изработено с много вкус. Той седеше на едно канапе с млада жена и голяма сива хрътка.

— Портретът беше направен преди осем години. Това е сестра ми Джорджиана, с която вече се запознахте в Тахо — прошепна в ухото ѝ той. — Тя е музикантка. Впрочем свиреше и в оркестъра по време на концерта, на който бяхме заедно през април.

Елизабет се запита дали той е наясно колко импозантно изглежда, застанал толкова естествено там, в галерията с исторически портрети. Макар да бе облечен неофициално, със сиви памучни панталони и тъмносиня риза, стойката му автоматично подсказваше, че той се чувства съвсем удобно в това иначе строго официално обкръжение на това древно имение. Беше застанал леко отпуснат на един крак, хванал небрежно ръце зад гърба си.

Няколко от възрастните дами се обърнаха към Дарси и разпознали мъжа от портрета, кимнаха учтиво. Той им отвърна с грациозен поклон. Когато групата се насочи към изхода, една от посетителките се обърна и каза:

— Господин Дарси, много ви благодарим, че споделихте красивия си дом с нас!

— Винаги сте добре дошли! Вашата наслада за мен е огромно удоволствие! — отвърна топло той.

Госпожа Рейнолдс кимна одобрително и ги поведе за останалата част от обиколката.

Дарси направи знак на Елизабет да излязат в коридора и бързо довърши тяхната лична обиколка на къщата. След това разгледаха градините около нея. Оказа се, че той знае удивително много за озеленяването и неговите принципи — разказа ѝ за ключовите нововъведения в градинското оформление, направени през осемнайсети век, чийто резултат бяха моравата, гората и всичко наоколо.

— Това определено е най-красивият дом, който някога съм виждала — отбеляза искрено тя, докато вървяха обратно към къщата. После се обърна, за да обгърне още веднъж с поглед обстановката. Не можеше да си представи какво ли е да израснеш в подобен лукс. А още повече — какво ли е да го напуснеш.

— Сигурно ти е било много трудно да си тръгнеш оттук — изрече предпазливо.

Той сви рамене и отвърна:

— Пембърли винаги си е било тук и винаги ще си бъде тук. За мен нямаше голямо значение дали живея в него или извън него. Затова реших да го напусна, за да видя какво друго има по света.

— Липсва ли ти?

— Много. Затова не смятам да се кандидатирам за втори съдийски мандат — отговори той.

— И после смяташ да се върнеш тук, така ли?

Той пак сви рамене.

— В крайна сметка — да. Все пак това е моят роден дом.

И я насочи обратно към къщата, където Бингли и Джейн вече ги чакаха на терасата, за да пият чай.

Когато късно вечерта се върна в стаята си и седна пред античното огледало, за да се срещне, Елизабет се замисли за странните събития от деня. Дарси се бе оказал изключително учтив и съобразителен. Беше се оказал... ами... *приятен*.

Беше невероятно как само допреди седмица тя за нищо на света не би го погледнала втори път — толкова силни ѝ бяха предразсъдъците спрямо него. Ала днес той се бе показал като нещо много повече от човека, когото тя си мислеше, че познава. Бе разговарял с нея, бе задържал погледа ѝ с невероятните си, зашеметяващо зелени очи толкова силно, че накрая тя се бе принудила да извърне своите. Прокарваше пръсти през косата си, докато размишляваше, с което бързо изтри представата за строгия и непреклонен съдия, която тя имаше за него. До днес тя изобщо не би го забелязала. До днес никога не би го определила като красив.

Ала днес си беше днес, а не вчера. И днешният ден непрекъснато ѝ предоставяше нещо ново. И именно през днешния ден за своя огромна изненада тя бе осъзнала, че идеята на Лу може би няма да се окаже толкова лоша — усещането му, че Дарси я харесва, като че ли не ѝ беше никак неприятно.

* * *

В другия край на коридора Дарси се приготвяше за лягане. Чувстваше се безкрайно изтощен — нарочно си бе наложил да не спи,

за да избегне умората от смяната на часовите зони. Чувстваше се мръсен, затова влезе под душа и остави горещата вода да парне лицето му. Шокът от появата на Елизабет в неговия дом все още не беше отшумял напълно, но след като станалото вече беше станало, той всъщност изпитваше радост от този факт. Бяха прекарали един приятен ден, той я беше накарал да се засмее и бе съумял да не мисли за това, колко много държи тя да си промени мнението за него, като вместо това бе решил просто да се държи естествено. Сигурно и тя си мислеше същото като него — след като Бингли и Джейн бяха заедно, двамата безсъмнено щяха да се срещат често извън работа, поради което най-добре беше да бъдат мили един с друг.

През деня волята му беше желязна и той бе успял да отпъди всички мисли за това, колко я харесва. Но сега, когато умората постепенно го завладяваше, Дарси се предаде на чувствата си. Елизабет безсъмнено беше много красива и безкрайно сексапилна. Или поне за него. Дори нещо дребно като например начинът, по който прибираше изплъзналите се изпод косата ѝ кичурчета върху тила ѝ, беше в състояние да го докара до лудост. Представяше си колко прекрасно би било да я целуне точно там, да разроши тези нежни кичурчета с дъха си, да вкуси от кожата ѝ с езика си...

Включи рязко душа на студена вода и си каза: „Да, това май ще бъдат двете най-дълги седмици в моя живот!“

* * *

В понеделник сутринта Дарси предложи на Елизабет да ѝ покаже някои забележителности на Лондон след края на семинара. Тя прие с благодарност предложението му и след закуска двамата се качиха в колата и потеглиха. Елизабет си пое дълбоко дъх и си наложи да му поднесе извиненията, които знаеше, че той заслужава.

— Отдавна искам да ти кажа колко съжалявам за поведението си, когато ми предложи сътрудничество за онази юридическа статия — изрече, без да смее да го погледне, извърната към гледката от прозореца на колата. — Давам си сметка, че се държах непростимо грубо с теб и нямам никакво извинение!

Той се изчерви, обърна се към нея и изрече:

— Няма нужда да ми се извиняваш, наистина! Аз също помислих върху нещата, които ми каза, и стигнах до извода, че си била напълно права. Очевидно съм си позволил да забравя добрите си маниери, което е абсолютно неприемливо. В съдебната зала всички заслужават уважение. Така че не си изрекла нищо, което да не съм заслужил!

След това настъпи неловка тишина. Няколко секунди по-късно той се прокашля и се опита да смени темата:

— Харесваш ли своя мини купър?

— Откъде знаеш, че имам мини купър? — смръщи се тя.

— Виждал съм те често на паркинга на съда.

— О, да, разбира се! Ами много е приятен за каране. Даже понякога си мисля дали да не се запиша на курсове по състезателно каране.

— Сериозно? Много интересно! Някога аз също бях автомобилен състезател!

Тя се извърна изцяло към него и възкликна:

— Някога си бил автомобилен състезател?!

— Да — кимна спокойно той. — В колежа. Една кратка тригодишна авантюра. Бях в полупрофесионалната категория. Баща ми направо полудя, когато разбра — имахме доста скандали по този въпрос. — Тук се усмихна тъжно. — В крайна сметка се отказах след една особено лоша катастрофа.

Обаче тя изобщо не слушаше разказа му.

— Значи ти си Спийд, така ли?!

Въпросът ѝ го свари напълно неподготвен, затова не можа да ѝ отговори веднага. Ала лицето му издайнически се изчерви.

Тя също се изчерви, облегна се на седалката си и втренчи поглед право пред себе си. По едно време промърмори:

— О, Боже!

— Много съжалявам! Може би все пак трябваше да кажа нещо по време на маскения бал — промърмори той и я погледна крадешком. — Но смятах, че ако се обадя и се представя кой съм, ще поставя в неудобно положение и теб, и себе си.

— Божичко, никога нямаше да се сетя! — прошепна тя. — За нищо на света!

— Да, знам. Още в Тахо ти беше пределно ясна, че според теб би трябвало да похапвам кашички в някой старчески дом — подразни я той.

Тя примигна притеснено и запелтечи:

— Но в крайна сметка ти сам си си виновен! Вечно носиш онези идиотски старчески очила и приглаждаш косата си! И изглеждаш като абсолютен пенсионер!

— Така е. Ще се изненадаш ли да разбереш, че точно такава беше целта ми, когато поех този пост? Все пак трийсет и три годишните съдии надали се ползват с особено уважение в съдебната зала!

Продължиха напред в пълно мълчание, докато той не спря колата пред хотел „Риц“, където се провеждаше конференцията.

— Не трябваше ли да облека нещо по-официално? — попита притеснено Елизабет, като сведе очи към черната си рокля на цветя и сандалите с пайети.

— Изглеждаш много добре. Но защо питаш?

— Защото ти си с костюм, а аз — не! — кимна към него тя.

— Е, аз съм длъжен да защитавам репутацията си — отбеляза той и се усмихна лекичко.

— Но тук никой не знае, че си съдия!

— Обаче всички знаят, че съм Дарси — отговори простичко той.

Което се потвърди още в мига, в който влязоха във фойето на хотела. Рецепционистът автоматично ги поздрави:

— Добре дошъл отново при нас, господин Дарси! На какво дължим честта?

— Дошъл съм за конференцията — отвърна разсеяно Дарси.

Портиерът се поклони почтително.

— Ако имате нужда от нещо, моля незабавно ме уведомете!

Елизабет изобщо не бе в състояние да се съсредоточи върху темите, които се разискваха на семинара. Непрекъснато мислеше за мъжа до себе си. Той се бе оказал толкова различен от представата, която тя си бе създала за него. От него се излъчваше естествен финес и аристократично спокойствие, които досега не бе виждала — или може би просто не беше забелязвала. Погледна го крадешком, докато той се насочваше към страничната маса, за да налее кафе и за двамата.

Как можа толкова време да не се досети, че именно той е Спийд?! Дори само височината му би трябвало да ѝ подсказва — той се извисяваше над всички останали с неговите най-малко сто и деветдесет сантиметра. И сега, когато се загледа в него, осъзна, че дори жестовете му са ѝ познати. Трябваше да се досети още когато го видя в скиорския му костюм! Как бе могла да бъде толкова ненаблюдателна?! Ала сега вече нямаше никакво съмнение. Когато той я поглеждаше, тя долавяше абсолютно същото вълнение и трептене в стомаха си, което се събуждаше винаги когато си помислеше за Спийд.

Навсякъде, където Дарси се появеше, към него се отнасяха по абсолютно същия почитителен начин, който тя забеляза още на рецепцията. Когато след семинара отидоха в музея, бяха приветствани топло от уредника, който им предложи лично да ги разведе наоколо. За вечеря получиха най-хубавата маса, без въобще да се налага да чакат и въпреки огромната опашка на входа. Билетите за театралната постановка били продадени? Няма проблеми, господин Дарси, заповядайте на първия ред в средата!

На връщане към Пембърли Дарси имаше нещастие да бъде спряна от един пътен полицаи. Но и тук отново фамилието му име го спаси. Полицаят поздрави топло господин Дарси и го помоли да внимава със скоростта, с която кара, защото не всички по пътищата били толкова умели шофьори като него. След което ги изпрати с приятелско помахване.

Докато се връщаха обратно на магистралата, Елизабет промърмори:

— Ти да не би да си кралска особа?

Дарси отметна глава назад, засмя се и отговори:

— Не, не съм кралска особа! Но пък полицейският пенсионен фонд „Дарси“ редовно ме спасява от глоби! — Пак се засмя и поклати глава.

Към този момент вече всеки от двамата се чувстваше спокойно да мълчи в присъствието на другия, така че Дарси включи радиото. Тъкмо се канеше да смени канала, когато разпозна диско ритъма на „Горещо маце“. Това автоматично го върна към караоке изпълнението на Елизабет, поради което дръпна ръка от копчето и остави песента. Засега все още не беше готов да си признае, че е виждал изпълнението ѝ, но, защитен от мрака в колата, той си позволи да се усмихне,

спомняйки си как всяко движение на бедрата ѝ засилваше още повече страстта му към нея.

След известно време навлязоха в чакълената алея на Пембърли и излязоха от колата. Дарси се забави нарочно, докато вадеше сакото си от задната седалка и избръскваше от него несъществуваща прашинка, като всъщност я наблюдаваше как върви към къщата и как роклята ѝ се увива съблазнително около бедрата ѝ. Запита се дали тя съзнава колко сексапилна е всъщност. Преглътна, сведе очи, после заключи колата и на бегом я настигна.

— Благодаря ти за прекрасния ден, Уил! Ти си отличен домакин!
— изрече тя, докато двамата изкачваха заедно каменните стълби.

— Удоволствието е мое!

Изцяло! Напълно! Абсолютно!

Той беше обречен.

Наближаваше полунощ. Спряха пред вратата на стаята ѝ, която се намираще в съседство до неговата, малко по-надолу по коридора.

— Е, лека нощ! — изрече тихо тя, поставила ръка на бравата.

Той погледна към вратата на собствената си стая и въздъхна.

После отново погледна към нея.

— Лека нощ — каза.

Обърна се, влезе в своята стая и затвори плътно вратата след себе си.

* * *

Веднъж озовала се в своята стая, Елизабет автоматично си призна — че много го харесва и че той като че ли също я харесва. Лежеше на леглото си и мислеше какво ли би било да го целуне. Щеше ѝ се Лу да беше тук, за да я посъветва какво да прави.

Десет минути по-късно, след известно колебание, Елизабет почука леко на вратата на Дарси. Той сигурно беше предположил, че е Бингли, защото отвори, без да си прави труда да закопчава ризата си.

— Извинявай, но тук има ли някъде интернет връзка? — попита тихо тя, притиснала лаптопа към гърдите си. Той примигна срещу нея, а тя положи огромни усилия да не гледа гърдите му.

— Разбира се — отвърна накрая той, бързо закопча ризата си и я поведе надолу по стълбите към кабинета си. Само след няколко минути тя вече беше влязла в мрежата.

— Благодаря! — каза тя и му се усмихна.

— Няма проблеми. Можеш да я използваш винаги когато искаш. Отново лека нощ! — изрече той.

— Лека!

В мига, в който той затвори вратата зад гърба си, Елизабет влезе в своя акаунт. Както и можеше да се очаква, Лу беше на линия. Тя написа:

<Здр!>

<Кво ста?> — отговори Лу.

<Уил = Спийд = Съдия Дарси = ГОТИНГОТИНГОТИН>

<Жестоко! Казах ти! Влезе ли вече в леглото му?>

<Не мога — правила.>

<Правилата са създадени, за да бъдат нарушавани, скъпа! Аз всеки ден нарушавам Божиите закони!>

<Стига за тебе! Какво да правя?>

<Дерзай! Правилата не важат, когато си извън страната!>

<Интересен правен казус. Харесва ми. Ами като се върнем?>

<Ще му мислиш след две седмици. Трябва да тръгвам! Чао!>

<Чао, белла!>

Когато се прибра обратно в стаята си, Дарси се излегна в леглото, пъхна ръце под главата си и се вторачи в тавана. Беше се постарал да не обръща внимание на факта, че тя бе отново по пижама и блузка. Поне този път си беше сложила сутиен. Ала начинът, по който косата ѝ падаше върху красиво оформеното рамо, както и примамливо интимният ѝ вид не бяха в състояние да бъдат забравени толкова лесно. Запита се как ли би се почувствал, ако можеше да провери какво има под тази пижама. А после стисна зъби и мислено се смърри: „Стегни се, човече!“.

СЕДМА ГЛАВА

Елизабет спа добре, сънувайки пронизващи зелени очи и тъмна чуплива коса и как прокарва пръсти през нея. Събуди се цялата зачервена — от силата на съня сърцето ѝ яростно туптеше. Разтри лицето си и простена — боже, това беше непоносимо! Не е възможно да изтръпва от страст по съдия Дарси — това беше неправилно откъдето и да го погледнеш! Не, най-добрият начин да се освободи от тази натрупана в тялото ѝ енергия бяха физическите упражнения. Затова тя си облече анцуга, вдигна косата си на опашка и се спусна бързо по стълбите. Изхвърча през вратата със слушалки в ушите. Хукна по главния път, докато не откри една пътека, отвеждаща към полето. С неподправено детинско удоволствие прецапа през локвите.

Беше изминала вече близо три километра в бягане, когато прецени, че трябва да спре. Приведе се напред, хвана се за коленете си и се опита да регулира дишането си. Докато стоеше в тази поза, тя усети, че нещо докосва задните ѝ части. Подскочи и се обърна уплашено, след което извика, когато се оказа очи в очи с голям кон. Отне ѝ няколко секунди, докато забележи, че върху коня седеше Дарси, който я гледаше и се усмихваше. Елизабет свали слушалките от главата си и изпищя:

— Много хубаво! Едва не получих инфаркт от страх! — и за онагледяване на нещата положи ръка на гърдите си.

— Много съжалявам, обаче този кон открай време не се слави с добри маниери! — засмя се Дарси. — Ако искаш, можеш да го съдиш за сексуален тормоз!

Елизабет се засмя, почти преодоляла шока, но сърцето ѝ продължаваше да бие лудо. Дарси изглеждаше... *величествено* беше единствената дума, за която тя можеше да се сети в този момент... яхнал този кон. Беше с бричове и ботуши за езда, които очертаваха великолепно чувствените извивки на силните му крака. Тя беше абсолютно сигурна, че туптенето на сърцето ѝ вече не се дължеше само на шока от побутването на коня.

Конят изпръхтя, а Дарси сведе очи към нея.

— „Горещо маце“ ли слушаш? — изхили се той.

Тя го изгледа с присвити очи и попита:

— Ти откъде знаеш за това? — Сложи ръце на кръста си, погледна го обвинително и допълни: — Кажи де, откъде? Бингли ли ти каза?

Той се засмя и слезе от коня си.

— Не, бях там лично. Изпълнението ти беше забележително! Особено онази част, където се пляскаше сама! — По лицето му плъзна червенина, но въпреки това той продължи играта и с престолено съдийски тон изрече: — Хайде, госпожице Бенет, няма нужда да се правите на срамежлива! Вие демонстрирахте завидни умения в... как да го нарека... стриптийз шоуто?

— А какво правехте там точно вие, съдия Дарси?! — извика наперено тя, заменила унижението си с лукава усмивка.

— Просто бях поканен там от моя много добър приятел Бингли. Позакъснях, видях изпълнението ви и реших, че, тъй като няма начин да се съревновавам с вас, по-добре е да си тръгна!

Елизабет извърна смутено очи и се засмя. После вдигна отново очи към него и промърмори:

— Е, очевидно знаеш моята малка мръсна тайна! — Направи крачка към него, все така сложила ръце на кръста, вирна предизвикателно брадичка и присви очи. — А каква е твоята?

Той също направи крачка напред, свеждайки разстоянието между тях до само няколко сантиметра. Погледна надолу към вдигнатото към него лице и прошепна:

— Че изпълнението ти много ми хареса!

Вече никой от тях не беше в състояние да отрича искрата, която се разгаряше между тях. Елизабет усети, че по ръцете ѝ плъзват тръпки. Преглътна, но не отмести очи от неговите — или по-точно, от пулсиращата му вена във вдлъбнатината под шията му.

Напълно замаян от уханието на нейната пот, нейния шампоан и естествения ѝ аромат на круши, той вдигна ръка и внимателно отметна от лицето ѝ един непокорен кичур коса.

Тук вече тя отново вдигна очи към неговите.

— По-зле от това не може да стане — промърмори, но не изглеждаше обидена.

— О, може! — увери я той. Сведе глава към нея и я целуна. Тя отвърна на целувката му без никакво колебание, с още по-силно разтуптяно сърце. — Мечтая си за това още от Хелуин! — допълни нежно той.

— По една случайност и аз си мечтая за това от Хелуин — изрече с дрезгав глас тя. — Просто нямах представа, че трябва да се обърна към съдия Дарси за това удоволствие! — Поднесе му лицето си и отново го целуна, като този път тя пое инициативата.

— Това като че ли повдига голям проблем, а? — промърмори след няколко минути той, като се откъсна от нея.

— Да, но според мен разполагаме с убедителен юридически довод — намираме се твърде далече от юрисдикцията на Американската правна асоциация — отговори тя на милиметри от устните му.

Той отново я целуна.

— В Англия правилата са същите — напомни ѝ той.

Тя напълно пренебрегна възражението му с още една целувка.

— Но в Англия не си съдия, нали? А аз не притежавам разрешително за работа тук! Така че, що се отнася до мен, през следващите две седмици аз съм просто турист, а ти — обикновен адвокат.

— Винаги съм се възхищавал на правната ви логика, госпожице Бенет! — изрече с усмивка той.

Тя повдигна вежди, кимна и му се отдаде напълно, когато устните му отново се спуснаха жадно върху нейните. Едната му ръка обгърна тила ѝ и започна да я гали, а другата се плъзна около кръста ѝ и я притисна до тялото му. Тя разтвори още по-широко устни, за да му поднесе езика си. Вдигна се на пръсти, обгърна с ръце врата му и плъзна пръсти в тъмната му чуплива коса. Възбудата му беше безсъмнена — тя усети израстването му с корема си, а после и своята собствена възбуда между краката.

Едва когато усети, че палецът му се опитва да свали горницето на анцуга ѝ, тя успя да се върне към действителността. Отстъпи крачка назад, засмя се притеснено и скръсти ръце пред гърди. Още малко и щеше да се разсъблече и да го обладае още тук, на поляната. Е, поне и неговото дишане беше точно толкова тежко, колкото и нейното.

— Намираме се насред полето — отбеляза тя, като че ли той не знаеше къде са.

Той прокара треперещи пръсти през косата си и се огледа, сякаш наистина беше забравил къде се намира. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и изрече:

— Ще изпуснем семинара. Хайде, ела, с коня ще бъде по-бързо!

Подаде ѝ ръка. Тя се поколеба, но после си спомни, че това всъщност е Спийд и че може да му повери живота си. Усмихна се, пое подадената ръка на Дарси и скочи на коня. Той я намести по-удобно на седлото, след което скочи елегантно зад нея. Силните му ръце обгърнаха тялото ѝ, за да хванат юздите пред нея, и тя усети биенето на сърцето му в гърба си.

Но усети също така и ерекцията му.

Когато конят се втурна напред, Дарси издаде неволен гърлен стон.

— Добре ли си там отзад? — обади се Елизабет с гласче, олицетворение на невинността. После намести задника си по-близо до слабините му, а по устните ѝ заигра дяволита усмивка.

— Правим огромна грешка — промърмори в ухото ѝ той.

Силната струя на душа обливаше кожата ѝ, а във вените ѝ продължаваше да се разлива възбуда. Елизабет търкаше кожата си широко ухилена. Най-сетне бе открила онази химия, която търсеше от Хелюин насам. Най-сетне бе открила своя Спийд и той не се бе оказал някой досаден идиот. Бе се оказал удивителен, забавен, невероятно сексапилен мъж.

Който по една случайност не ѝ беше позволен.

Елизабет спря насред ексфолиацията на тялото си и се смръщи. Точно сега ли трябваше да заговорва съвестта ѝ, а?! Нали цял живот е била все добро момиче?! По дяволите, дори Джейн си беше имала проблеми на осемгодишна възраст с онази нейна клептомания по магазините! Но Елизабет — никога! Елизабет винаги беше играла по правилата.

Тя затвори очи и поклати глава. Не, не и не! Сега е в почивка! Това все пак би трябвало да значи нещо! Не че ще тръгне да се хвали наляво и надясно, нали така?! А що се отнася до Дарси, ако можеше да

бъде сигурна в нещо за него, то това беше неговата невероятна дискретност. Което щеше да рече, че могат да си изживеят своя флирт, а след това да се върнат на работа — двама сексуално задоволени зрели хора, напълно способни на строго професионална връзка. Да не би да бяха гимназисти? Така де! Ще се справят с положението! Освен това тя беше твърдо решена да се възползва докрай от предоставилата ѝ се възможност. Застана под душа, за да отмие шампоана от косата си, и заедно с него изля в канала и всичките си етични задръжки.

Дарси се загледа в покритото си с крем за бръснене лице в огледалото. Не бе в състояние да престане да се хили — всъщност, ако трябваше да бъде по-точен, идваше му дори да се разкиска. Не можеше да повярва, че току-що беше целунал Елизабет, че тя му беше отвърнала със същата страст и че между тях като че ли се настани негласното съгласие, че това щеше да продължи. От колко време си мечтаеше за това? И защо досега не се бе опитал да го направи?

„Много добре знаеш защо — като че ли му отговори неговото отражение. Усмивката му застина. — Търсиш си белята!“

Дарси остави ножчето за бръснене в мивката и се намръщи. Проблемът го гледаше право в очите — той беше съдия, а тя адвокат. Две професии, които никога не би трябвало да се срещат в леглото.

— О, я стига! — изрече гневно на глас той на своето отражение. Нали цял живот се беше старал да бъде добър с другите, да им помага?! Нали цял живот се е стремил да бъде образец на отговорността и съдържаността?! За бога, та той вече беше на трийсет и осем години и не си спомняше някога да се е чувствал по този начин! На кого му пука, че двамата работят заедно?! С всяка фибра на тялото си той знаеше, че този факт няма да се отрази върху способността му да съди справедливо и освен това беше сигурен, че Елизабет за нищо на света няма да използва връзката им, за да наклони везните на някое дело в своя полза.

— Глупаво правило! — промърмори той. — Пък и тя е права — Американската правна асоциация няма никаква юрисдикция в Англия! Както и в леглото ми!

И с тези думи той категорично натика смущаващото си чувство за вина в същото онова отделение на своя мозък, където пращаше

рецептите и нежеланите телефонни номера — там, където никога повече не ги потърсваше.

— Не мога да разбера нищо от тази графика — промърмори тихо Дарси, като се стараяше да не пречи на останалите присъстващи на семинара. Завъртя листа в ръцете си. Елизабет се приведе и го завъртя в другата посока.

— Гледа се така — прошепна тя в ухото му. Нещо в тембъра на гласа ѝ го накара да я погледне. Беше захапала леко със зъби единия край на сочната си долна устна.

— Благодаря — промърмори той и погледът му се плъзна от устните към ръката ѝ, която леко докосна бедрото му.

— Пак заповядай!

В този момент той осъзна, че тя всъщност започва да флиртува с него, и по устните му се разля доволна усмивка. Тя автоматично му я върна, с което му даде да разбере, че с готовност се включва в неговата игра, но в никакъв случай не се признава за победена.

Няколко секунди по-късно тя изпусна химикалката си. Наведе се, за да я вдигне, подпря се на крака му и го погледна отдолу.

— Извинявай! — прошепна.

И докато бавно се изправяше, му даде възможност да се наслади на воля на гледката към деколтето ѝ, подчертано от нежната дантела на блузката ѝ. Той се ухили и се опита да върне вниманието си обратно към лекцията. Ала напразно. На всеки няколко секунди я поглеждаше с периферното си зрение, за да я види как си играе с нежно кичурче коса, изхлузило се от официалния ѝ кок, или си драска нещо безцелно върху листа пред нея. Когато тя улови погледа му, той автоматично регистрира доволната ѝ усмивка.

После се изправи и той видя как сивата ѝ права пола очертава перфектно красивите ѝ бедра. Върна се след няколко минути, най-вероятно от тоалетната, и се опита да се вмъкне обратно на мястото си.

— Тесничко е! — промърмори извинително тя, докато отъркваше задника си в ръката му.

— Така е — съгласи се той и отново се изхили.

Тя се повъртя, прозя се, изпъна ръце и изви гръб. Гърдите ѝ моментално изпънаха копчетата на безупречната ѝ бяла риза. В този

момент той реши, че вече няма никакъв смисъл да се преструва, че следи изложението на лектора, и я дари с цялото си внимание, отчаяно опитвайки се да скрие предоволната си усмивка.

Тя почука замислено по зъбите си с химикалката, възхищавайки се на заврънкулката, която току-що беше нарисувала. А после, сякаш съвсем случайно, химикалката падна в деколтето ѝ. Дарси притисна с юмрук устните си, за да не се изхили на глас.

— Опа! — прошепна тя, от което раменете му се разтресоха. Измъкна бавно химикалката от деколтето си, като междуременно изплези връхчето на езика си. Химикалката се търколи тихо на масата между двамата.

Дарси я взе и небрежно я опря до горната си устна, сякаш се бе съсредоточил върху някой важен правен казус. Носът му веднага се изпълни с едва доловимия аромат на круши от тялото ѝ.

Той отвори папката си и написа върху листа думата „Кокетка“, след което ѝ я показа. Елизабет огледа съсредоточено думата и сериозно кимна. После написа отдолу своя отговор и му върна папката. Той го прочете: „Горещо парче!“

С кръстосаните си под масата крака Дарси докосна нейния с върха на обувката си. Без да отмества очи от слайдовете, които вървяха на екрана пред тях, тя раздели краката си, кръстоса ги обратно и прокара острия връх на високата си обувка по прасеца му. Признавайки, че тя е много по-добра в тази игра от него, Дарси подпря брадичка на дланта си и я загледа през присвити клепачи.

Щом презентацията завърши и присъстващите започнаха един по един да се изнизват от залата, той се приведе към нея и промърмори:

— Надявам се, че си се забавлявала!

Тя сведе поглед към ръцете си, после вдигна дългите си клепки към него и прошепна:

— Представлението беше за *теб*.

Кръвта нахлу в бузите на Дарси, забарабани в ушите му и нахлу директно в слабините му след това простичко изречение. Отне му цяла минута, за да събере сили да отговори, а Елизабет вече обличаше мантото си и мятеше чантата си през рамо.

— Трябва да тръгваме! Ще закъснеем за вечерята с Чарли и Джейн — изрече преспокойно тя, сякаш до този момент не го беше

дразнила неистово. Дарси осъзна, че надали има друга вечеря в неговия живот, която толкова да му се искаше да пропусне.

Вечерята беше, меко казано, истинска борба. Меките светлини в ресторанта се отразяваха в нежни прасковени тонове върху кожата на Елизабет, сякаш подканяйки го да погали бузата ѝ. И докато Бингли и Джейн разказваха история след история от скучните си приключения, Дарси наблюдаваше стрелките на часовника. Единственото, което успя да схване, бе, че след вечеря щели да ходят на театър, което означаваше, че двамата с Елизабет щяха да бъдат сами часове наред.

Нямаше сили да докосне вечерята си — единственият вкус, за който копнееше, беше този от устните на Елизабет. Тя слушаше внимателно сестра си, а накрая притвори очи и се разсмя сърдечно. Смехът ѝ беше приказен — не твърде висок, не твърде писклив, не твърде дрезгав. Перфектният смях. Всяка част от нея го омагьосваше — лицето ѝ, гласът ѝ, уханието ѝ, дори и начинът, по който повдигаше вежди и сбърчваше чело, докато говореше. Нейният игрив флирт по време на семинара бе сринал и последните му задръжки — желаше я толкова силно, че чак зъбите го боляха.

Тя се шегуваше и се усмихваше, и се опитваше да го включи в разговора, обаче той имаше чувството, че езикът му е вързан. А когато тя лекичко стисна бедрото му и го погледна въпросително, той само поклати глава. Всичко си беше наред. Даже идеално.

Не си спомняше как е платил сметката или се е изправил, за да си тръгне. Докато държеше мантията на Елизабет, леко прокара показалец по косъмчетата на тила ѝ.

— Предавам се! — промърмори в ухото ѝ. Тя се извърна и го погледна през рамо, а той плъзна ръка по рамото ѝ и допълни тихо: — Твой съм! Изцяло твой!

Тя кимна и извърна очи, но по устните ѝ заигра щастлива усмивка.

Обратният път им беше като в мъгла. Той едва не пропусна отбивката от магистралата, защото Елизабет бе усърдно заета да обсипва с целувки силната му челюст.

— Стига, престани! Ще катастрофираме! — засмя се дрезгаво той, когато тя ухапа лекичко ухото му.

— О, значи вече не сме толкова мрачни, а, съдия Дарси? — прошепна съблазнително тя в ухото му. — Забелязвам някакво

задоволство май.

— Нямах представа какво само! — едва преглътна той.

— Мисля, че имам — изрече тихо тя, хвана едната му ръка и я постави върху гърдите си. Той усети силно биещото ѝ в ризата сърце. — Искам го точно толкова, колкото го искаш и ти!

Незнайно как, но той все пак устоя на изкушението да спре на първия пуст паркинг и да я обладае още тук, в колата. Държеше го мисълта, че в стаята си ще може да я люби на воля, а не искаше да разруши този момент с едно бързо изпълнение.

Спряха пред парадния вход на Пембърли и Елизабет се втурна навън още преди той да бе успял да изгаси двигателя. Беше изкачила вече наполовина стълбите, когато той я настигна и сграбчи ръката ѝ. Без никакво колебание я поведе към стаята си. Пред вратата се закова на място, за да ѝ предостави последна възможност да размисли. Обаче тя се присегна и натисна бравата.

Двамата буквално изпаднаха в стаята и чуха зад гърба си тихото изщракване на затворилата се врата. Елизабет започна да сваля сакото на Дарси от раменете му и да разкопчава копчетата на ризата му, а той хвана нейната блуза и я издърпа от полата ѝ. Докато той разкопчаваше нейните копчета, тя вече беше на ръкавелите му. И през цялото това време двамата не спираха да се целуват и да стенат, и да се гледат в очите, вкусвайки с пълни гърди най-сетне признатото си взаимно желание един към друг.

Разхвърчаха се обувки; поли и панталони полетяха към пода, докато накрая той остана само по боксерки и чорапи, а тя — по дантелени бикини и сутиен. Погледът ѝ се плъзна по широките му, гладки рамене. Протегна ръка и я плъзна по силните му мускули. Дарси прокара пръст по дантеления ръб на сутиена ѝ, после сръчно разкопча предната закопчалка и освободи нежните ѝ, твърди гърди. Розовите ѝ зърна потъмняха под ласките на горещите му ръце.

Той я придърпа към себе си и отново я зацелува. Плъзна ръце по гърба ѝ, стигна до задните ѝ части и ги стисна. Тя отметна назад глава и задиша учестено. Когато той я целуна по шията, тя простена тихо. После тя сложи ръце върху неговите и двамата заедно свалиха бикините ѝ на пода.

Дарси я грабна на ръце, прекоси с нея стаята и я хвърли на леглото. Тя се разкиска. Той вече разкъсваше пликчето на

презерватива, когато тя пъхна пръстите на краката си в боксерките му и ги свали. След като постави кондома си, Дарси се покатери в леглото до нея. Елизабет автоматично го придърпа към себе си, метна крак върху бедрото му и плъзна пръсти по гърдите му, а след това по ръката му. Дарси пък не можеше да се насити на корема и бедрата ѝ, на меката ѝ кожа под дланта си.

Двамата преплетоха пръсти. Устните му напуснаха нейните, за да вкусят кожата на гърдите ѝ. Тя се изви в дъга под него, когато той дръпна леко със зъби едно от зърната ѝ и прокара език по набъбналата кожа.

Тя повдигна главата му за нова целувка, а той освободи косата ѝ. Тъмнокестенявите ѝ къдрици паднаха върху бледите ѝ рамене, обрамчвайки лицето ѝ. Дъхът му почти спря. Той пак сплете пръсти в косата ѝ и зарови лице в нея. Тя ухаеше на слънце и круши.

— Елизабет — прошепна той.

— Уил — прошепна тя и в гласа ѝ като че ли се долови молба. Дарси се настани между краката ѝ, които тя с готовност разтвори.

— Кажу ми, че ме желаеш, Елизабет — прошепна той.

— Желая те, Уил! Много!

— Кажу ми, че се предаваш!

Тя затвори очи и дрезгаво изрече:

— Предавам се!

В мига, в който той проникна в нея, от гърдите и на двамата едновременно се надигнаха стонове на задоволство. Тя беше нежна и гъвкава под него, той — силен и твърд над нея. Постави ръка под задника ѝ и я придърпа още по-близо до себе си, усещайки как тялото ѝ се движи в абсолютен синхрон с неговото. После тя ускори и надигна бедра, за да се слее с него. Зарови лице във врата му и задиша тежко, достигайки до своята кулминация. А после отметна глава назад, вдигна рязко бедра към него и от гърлото ѝ излезе дълбокият, гърлен стон на екстаза.

Всяко нейно движение, всеки нейн дъх го водеха към собственото му освобождение. Обаче той се сдържаше умело. Когато тя се поуспокои от своя оргазъм, той се претърколи по гръб и я вдигна върху себе си. Започна да дразни зърната ѝ с пръсти, без да откъсва очи от зачервеното ѝ от удоволствие лице. Тя го стегна плътно в себе си и го пое за дълга езда, като от време на време се привеждаше, за да

близне с език неговите зърна. Ръцете му отново легнаха върху задните ѝ части, за да ускорят темпото ѝ. Тя вдигна устни от гърдите му и ги плъзна по шията, та чак до устните му.

— Да, да! — простена той и усети как косата ѝ пада от двете страни на лицето му като плътна завеса. Обгърна с ръце кръста ѝ и я натисна плътно върху себе си, изпадайки в раздиращ оргазъм с дълбок, гърлен стон.

Бавно, много бавно тя започна да забавя ритъма си, предоставяйки му време да се наслади докрай на кулминацията си. Той отново простена, този път безпомощно, и плъзна омекналите си пръсти в косата ѝ. Тя се засмя тихичко, погъделичка с дъх бузата му и го накара да се усмихне.

— Това беше... — прошепна той, неспособен да довърши мисълта си, а какво остава — изречението си.

— Най-прекрасното нарушение на етичните правила в целия ми живот — довърши вместо него тя.

Той се засмя тихичко и кимна в знак на съгласие.

Елизабет се плъзна леко от бедрата му, дръпна завивката над тях и се сгуши до него, отпусайки глава в свивката на рамото му. Дватамата останаха така, безмълвни в тъмната стая. Единственият звук, който се чуваше, беше собственото им дишане, постепенно връщащо се към нормалния ритъм.

Тя вече си мислеше, че той е заспал, когато го чу да изрича:

— Ето ти и проблем в съдебната зала.

— Да — отвърна неохотно тя.

— Да приема ли, че онова, което става в Англия, ще си остане в Англия?

— Абсолютно! — побърза да го увери тя. А после, за да омекоти резкостта на реакцията си, се надигна на лакът и докосна брадичката му. — Да не би да мислиш, че държа някой да разбере, че съм спала с Бъди Холи? — изрече закачливо.

Той се усмихна и сграбчи пръстите ѝ, за да ги целуне.

— В такъв случай трябва да се възползваме в максимална степен от тази възможност. Какво ще кажеш да си спестим глупавите спорове и караниците, а? Ако неволно направя нещо, с което нараня чувствата ти, моля те веднага да ми кажеш! Същото важи и за мен. Не искам никой от нас да съжалява за нищо! Става ли?

— Аха — кимна тя. — Никакви игрички, никакви лъжи!

— Аз никога няма да те излъжа, Елизабет! Никога!

— Да, знам — прошепна тя и успокои сериозното му изражение с нова целувка.

Той опря чело о нейното, плъзна ръка по рамото ѝ и едва тогава отвори очи. Тя му се усмихна успокояващо, а после се обърна и се притисна до него. Той се извърна настрани и тя вмъкна задника си в сгъвката между бедрата му. Ръката му се плъзна през кръста ѝ, а коленете му се свиха зад нейните в интимен, защитен жест. Тя затвори очи и усети как пръстите му отметват косата от тила ѝ.

— Месеци наред си мечтая да целуна това място — промърмори сънено той, притискайки устните си до нежните ѝ къдрици. — Месеци! — повтори и пак я целуна.

Елизабет се усмихна лениво. Даде си сметка, че заспива до най-сексапилния мъж на тази земя, който се е увил около нея и я целува. Това беше много повече от красив сън.

ОСМА ГЛАВА

В сряда сутринта Дарси се събуди от лъча, осветил спящата до него Елизабет. Тя беше легнала по корем. Едната ѝ ръка висеше от леглото, а другата беше пъхната под гърдите ѝ. Косата ѝ се беше омотала около главата ѝ, но част от нея падаше по раменете и гърба ѝ. Уханието ѝ го накара да се приведе, за да я подуши. Докосна нежно с устни рамото ѝ, като внимаваше да не я събуди. Примъкна се по-близо до нея, за да усети кожата ѝ със своята, после се отпусна на възглавницата и я загледа, чакайки я да се събуди.

Няколко минути по-късно тя се размърда и обърна лице към него. Усмихна му се сънливо. После се обърна и постави ръка върху гърдите му. Той я покри със своята, а след това издърпа пръстите ѝ към устните си, за да ги целуне. Тя се примъкна по-близо до него, метна крак през кръста му, а той я прегърна страстно.

— Добро утро — промърмори във врата му тя.

— Добро утро — отговори той и се засмя, когато дъхът ѝ погъделичка кожата му. — Добре ли си? — И прокара нежно ръка по нейната.

— Ммм — измърка доволно тя и целуна гърдите му.

— Може ли да направя нещо, за да те накарам да се почувстваш... по-добре? — запита с надежда той, като целуна темето на главата ѝ. Елизабет се изкиска, а после му поднесе лицето си за целувка. Свежестта ѝ го опияни. Едва сега забеляза, че около носа и по бузите ѝ има нежни лунички. Очите ѝ, които винаги беше мислел за тъмнокафяви, се оказаха с тънки червеникави ивици, подобно на черешово дърво. Гъстите ѝ мигли обрамчваха красиво очите ѝ като тъмни ресни, при това без помощта на спирала. Елизабет притежаваше простичка, естествена красота, която за него беше много по-привлекателна от изкуствената красота на пластове грим.

— Може и да се почувствам по-добре, ако ме целунеш тук — изрече тя и показа бузата си. Той удовлетвори желанието ѝ с усмивка и постави една дълга, нежна целувка върху бузата ѝ.

— По-добре ли си вече? — промърмори, като се приведе, за да целуне и другата буза.

— Ммм. Ами тук? — И посочи към рамото си. Дарси отново удовлетвори желанието ѝ.

Поиграха тази игра още малко, докато накрая телата им отново се преплетоха. Бавно и с много любов, и с помощта на нейното нежно насочване той без колебание я дари с онова, което желяеше, като непрекъснато ѝ повтаряше колко е красива. Това беше най-интимният, най-искреният секс, който Дарси някога бе преживявал — дотолкова, че почти се стресна, когато си даде сметка, че всъщност прави любов с нея. Кулминацията им беше бавна, настъпателна и взаимна.

Полежаха задоволени под лъчите на утринното слънце и накрая, макар и крайно неохотно, Елизабет се изтръгна от обятията му.

— Къде отиваш? — попита той.

— Ще се примъкна в стаята си — отговори тя, докато събираше нещата си.

Той се намести върху възглавниците и вдигна завивката до носа си.

— Ама тук е много по-забавно! — изрече с умолителен глас.

Тя се приведе над леглото, дръпна завивката от носа му, целуна го страстно по устните и отсече:

— Тук е прекалено забавно! Толкова, че ще умрем от глад!

Той се загледа след нея как се измъква от стаята му, а после чу леките ѝ стъпки по коридора, последвани от тихото прищракване на вратата ѝ секунди по-късно. Въздъхна и отметна завивката от себе си. Никак не обичаше тайнствеността. От една страна, това означаваше, че трябва да лъже Бингли и Джейн, а той ненавиждаше лъжите. Но, от друга — и което беше по-важно, — означаваше, че няма да могат да се държат за ръце и да се целуват, когато наоколо има някой. Тайнствеността означаваше бягства с колата, откраднати ноци, дълги разходки в гората. Никакви споделени вечери, никакви прегръдки по време на посещения в театъра, никакво държане за ръце в музеите. Означаваше строги ограничения. А той никак не обичаше ограниченията. Но пък нещо беше по-добре от нищо — както вече стана пределно ясно. Затова реши да се държи така, както тя иска, докато не му даде нови насоки.

* * *

Въпреки че този следобед на семинара Елизабет се държеше прилично, Дарси не бе в състояние да се концентрира. Разсейваше го уханието ѝ, разсейваше го близостта ѝ. Единственото, за което беше в състояние да мисли, е как я докосва, как я притиска до себе си, как е с нея, без нищо друго да се намесва между тях. „Губим ценно време“ — помисли си той, изпълнен с неистово нетърпение.

Тя забеляза нещастното му изражение и му прати бележка:

Какво има?

Той я прочете и отговори:

Не искам да бъда тук.

А къде искаш да бъдеш?

Мисля, че знаеш.

Само за това ли си в състояние да мислиш?

Да.

Но този семинар е много важен!

Искаш ли да избягаме?

Да!

Дарси не можеше да повярва, че се държи като ученик — бяга от час, за да бъде с едно красиво момиче. Събраха си нещата колкото можаха по-незабележимо и напуснаха залата. Веднъж на улицата, Дарси се ухили широко и сграбчи ръката ѝ. Тръгнаха по улиците на Лондон, хванати ръка за ръка. Той чакаше търпеливо, докато тя зяпаше витрините, а когато се вмъкна в един магазин, за да пробва някакви обувки, той я изненада на излизане с букет цветя. Фактът, че тя наистина се изчерви, когато ѝ поднесе букета, го очарова и изпълни с неземно щастие.

— Всеки трябва да има такава снимка! Ще ми благодариш, когато станеш на осемдесет! — отсече, като я постави пред гранитните лъвове на площад „Трафалгар“. Направи ѝ снимка с мобилния ѝ телефон и кимна одобрително, когато видя резултата.

— Ами ти? — подвикна му тя.

— Аз съм израснал тук. Такава снимка не ми трябва — махна с ръка той.

— Напротив, трябва ти! Ела тук! — настоя тя, придърпа го до себе си и задържа мобилния телефон пред тях. Точно когато тя щракаше, той я целуна по бузата.

— Развали снимката! — изкиска се Елизабет.

— Нищо подобно! — престори се на обиден Дарси.

— Хайде, стой мирно и се дръж като послушно момче!

Този път той приведе глава до нейната и се усмихна щастливо, докато тя щракаше. Когато се увери, че снимката е станала по вкуса ѝ, тя прибра телефона в чантата си. Той я прегърна през кръста, завъртя я и целуна засмяната ѝ уста. А после отново тръгнаха напред, преплели пръсти.

— Не може ли и утре да се чупим от часовете? — въздъхна тя, докато вървяха обратно към хотела.

— Направо четеш мислите ми!

— Какво искаш да правим?

— И още питаш!

— Искам да кажа — освен *мен* — засмя се Елизабет.

— Може да отидем до някой караоке клуб — предложи той и положи максимални усилия усмивката му да стане похотлива.

— Вече имаш фикс идея!

— Ами да! Гледката си беше незабравима!

Тя помириша букета си, погледна го косо и промърмори:

— В такъв случай трябва да ти покажа и още нещо.

— За мен ще бъде удоволствие! Хайде да си чукнем една среща! Довечера! — извика предизвикателно той.

— Ще помисля по въпроса. Но точно сега се налага да се срещнем с Джейн и Бингли.

Той простена. Елизабет издърпа ръка от неговата, отдалечи се на една крачка от него, а после помахна на Джейн и Бингли, които вече ги очакваха малко по-надолу по улицата.

Докато вървяха към тях, Елизабет запита игриво:

— А аз какво ще получа в замяна?

— Освен нощта на живота си ли?

Тя отметна глава назад и се разсмя.

— Защо? Какво по-точно искаш? — попита объркано той.

— Екипът ти за езда беше доста секси — подсказа му тя.

Той също се разсмя, ала не можа да ѝ отговори, защото точно в този момент стигнаха до Джейн и Бингли.

* * *

Тази вечер по време на вечерята Дарси беше доста по-спокоен и отпуснат и участваше в разговора много повече от предишната вечер. Увереността, че ще прекара още една нощ с Елизабет, беше действала невероятно позитивно на настроението му. Макар че страстта му беше все така силна, нетърпението му се бе поутолило. Вече беше в състояние да преглътне очакването.

Когато Джейн спомена, че след вечеря двамата с Бингли щели да ходят на балет, Елизабет забеляза някаква лека промяна в изражението на Дарси — един неочакван блясък в очите му. И разбра, че той се надява да изкара още една дълга нощ с нея, особено след като усети крака му да гали нейния.

После, докато двете двойки чакаха колите си пред ресторанта, Дарси небрежно подметна:

— Хей, защо не вземете да останете тази нощ в „Риц“, а? Имам апартамент там. Знам, че балетът ще продължи три часа, а после ще стане много късно да се прибирате у дома.

Бингли се усмихна щастливо на тази покана, обаче Джейн помръкна.

— Благодаря, Уил, но не искаме да ти създаваме неприятности.

— Никакви неприятности не ми създавате. Аз съм собственик на този апартамент!

— Ама аз не съм си взела нищо за смяна! Утре ще трябва да облека същите дрехи! — възкликна ужасено Джейн, показвайки официалната си рокля, високите обувки и шала.

— О, Джорджи също има някакви дрехи там. Сигурен съм, че все нещо ще ти стане. Пък и тя е твоят размер. И няма да има нищо против, дори и да знаеше — увери я Дарси.

Джейн продължаваше да се колебае, а Елизабет забеляза как Дарси започва да се отчайва. Очевидно искаше тази нощ двамата да бъдат сами в къщата.

Елизабет дръпна сестра си настрани и изрече шепнешком:

— Джейн, не виждаш ли, че Уил иска да подари на Чарли една романтична нощ? Той много се радва за него! Позволи му да му направи този подарък! Пък и кога друг път ще имаш шанс да отседнеш в лондонския „Риц“?!

Ужасена от мисълта, че неволно може да застане между двамата приятели, Джейн автоматично се съгласи.

— Благодаря ти, Уил! — побърза да каже. — Много мило от твоя страна! А ако толкова много ми трябва нещо, може да си го купя.

Дарси веднага извади мобилния си телефон, за да уреди посрещането им в хотела. Джейн и Бингли се качиха в колата си, помахаха им и отпрашиха напред.

— Умно момиче — промърмори Дарси в ухото на Елизабет и я тупна по задника.

— Просто не познаваш Джейн. Единственото, което трябва да й подскажеш, е, че може да нарани нечии чувства. И тя ще направи всичко, което искаш от нея.

— Е, за мой голям късмет на мен се падна по-дръзката сестра! — промърмори той и хапна леко ухото ѝ.

— О, не подценявай Джейн! И не си мисли, че Бингли не получава свирки на ставане и на лягане! — прошепна му в отговор тя. Той зяпна, автоматично представяйки си картинката.

— А между другото, защо не заведеш мен в този твой апартамент в „Риц“, а? — запита тя с престорено раздражение.

— Това би било прекалено обидно за теб, скъпа! — отговори той и я придърпа към себе си, след което я целуна. — Освен това там всички ме познават — допълни вече по-сериозно. Елизабет веднага разбра — той не искаше да започнат да се носят слухове за него как си води разни жени за забавление посред бял ден.

На връщане двамата не спряха да си правят различни сексуални намеци, а когато стигнаха Пембърли, се втурнаха нагоре по стълбите със смях.

— Ще те чакам в билиардната зала! — подхвърли той, когато тя спря пред стаята си.

— И защо точно там?

— Защото там е музиката — ухили се той и се насочи към своята стая.

Обезумялото претърсване на куфара ѝ завърши само с няколко бегло сексапилни неща — доста изрязан сутиен, дантелени прашки и чифт кожени панталони, които дори не си спомняше, че е сложила в куфара си. В съчетание с бяло потниче — и нищо друго — панталоните, макар и не напълно секси, все пак бяха доста близо до идеята. После тя тупира косата си, мацна малко гланц върху устните си и слезе боса към билиардната зала.

Надникна тихичко през отворената врата и веднага зърна Дарси, вдигнал крака върху ниското столче пред себе си. Беше облякъл панталоните и ботушите си за езда, за които тя му беше намекнала, и си играеше с нещо, което тя не можа да различи от това разстояние. Елизабет се ухили и тайничко му направи снимка с мобилния си телефон, преди да се появи игриво до него. Веднага се настани в скута му и прокара пръст по челюстта му.

— Много си готин — измърка.

Той постави ръка върху обличеното ѝ с кожа бедро и я стисна.

— Много си секси! — И я целуна по шията. — Реших, че може би ще ти трябва и това — добави и извади камшика, с който си играеше, когато тя го видя. Прокара дръжката му по крака ѝ и лекичко я шибна по задника.

— Хей, по-леко! Не съм чак толкова перверзна! — засмя се тя. — Засега.

— Чакам си шоуто! — подкачи я той, като я сръга в ребрата.

Елизабет се ухили и се изправи. Той отново я плесна по задника с камшика, което я накара да се разсмее и да подскочи към другия край на стаята.

Пусна си „Горещо маце“ по айпода и започна да подскача наоколо, предлагайки му едно комично повторение на изпълнението си от караоке бара. Към края и двамата не бяха в състояние да спрат да се хият, а тя отново се сви в скута му.

— Мисля, че номерът ти се нуждае от повечко пляскане по дупето — промърмори Дарси и пак я плесна с камшика.

— Хей, това беше само за загревка, за да раздвижа старите си кокали! — извика тя и се измъкна от него.

— Недей! И това беше достатъчно — запротестира той. Обаче тя само поклати глава и му се усмихна съблазнително, сякаш искаше да му каже: „Най-хубавото тепърва предстои.“

Този път тя танцува под звуците на едно много чувствено джаз парче. Опипваше с ръце тялото си, повдигаше леко потничето си, за да му покаже пъпа си, а после пак го смъкваше. Очите ѝ нито за момент не се отклониха от очите на Дарси — нямаше никакво съмнение, че думите за възбуда, които се пееха в песента, бяха насочени право към него. В края на изпълнението си тя се завъртя с гръб към него и се отдалечи, поклащайки бедра в чувствения ритъм на музиката и повдигайки потничето си, за да му покаже гърба си.

Ала преди песента да беше приключила, Дарси вече беше зад нея. Притисна я към вратата, обърна я към себе си и впи устни в нейните. После я вдигна до кръста си и отново я притисна към вратата, обсипвайки врата ѝ с целувки. Елизабет обви крака около кръста му, ръце — около шията му — и се притисна жадно о него. Ръцете му намериха гърдите ѝ и започнаха да ги стискат над потничето, а после го дръпнаха нагоре, за да ги докоснат наистина.

После той прокара ръце по задника ѝ, дръпна я от вратата и я отнесе към билиардната маса. Постави я на ръба и започна да я целуна неистово, докато смъкваше ципа на кожените ѝ панталони.

— Нямам — *целувка* — търпение — *целувка* — да ти го — *целувка* — сложа! — *целувка*. — Толкова си красива! — *целувка*. Изрече на пресекулки, докато смъкваше кожените панталони от бедрата ѝ. Тя се засмя изненадано и се приведе, за да му помогне. Найсетне панталоните ѝ се свлякоха на пода. Дарси не си направи труда да смъква своите. Само свали ципа си, постави си бързо презерватив и проникна в нея там, на масата за билиард.

Този път актът беше много бърз — той беше възбуден до абсурдна степен от изпълнението ѝ. Свърши бързо и зарови лице в косата ѝ.

— О, господи! Съжалявам! — простена.

— Няма проблеми — увери го тя и втъкна една къдрица зад ухото му.

Той я погледна с умоляващи, болни от любов очи.

— Лизи, какво направи с мен? — Тя се засмя тихичко, а той я притисна още по-силно до себе си и я целуна по устните. — Дай ми малко време и ще ти се реванширам! — промърмори, без да отваря очи. След миг опря чело о нейното и прошепна: — Искаш ли да те отнеса в леглото?

— С удоволствие — усмихна се тя.

Той я грабна на ръце и я отнесе в стаята си, където я постави на леглото и прави любов с нея, докато не я накара да крещи името му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В четвъртък сутринта Дарси се събуди с очи, уморени от сексуалния марафон през нощта. Чувствата му варираха от похот до нежност. Знаеше, че снощи, в билиардната зала, бе напълно излязъл от контрол. Онова, което трябваше да бъде просто забавна закачка, се бе превърнало в наелектризиращо съблазняване. Усещаше, че Елизабет никога не би направила подобно представление, освен ако чувства ѝ към него не бяха нещо много повече от обикновено привличане. Осъзнаването на този факт беше подпалило в душата му емоции, далеч надвишаващи обикновеното физическо желание — беше някаква първична, атавистична нужда да я притежава, да я бележи като своя. И той ни най-малко не се смути от това — само дето тя нямаше никаква възможност да си вземе и своето в целия този епизод. Е, после, през нощта, той ѝ се реваншира два пъти — веднъж с огромна нежност, а после с взаимен неистов глад. Никога през живота си не се бе чувствал толкова възбуден сексуално.

Сега Елизабет лежеше до него в сумрака на стаята, заспала спокойно на гръб, поставила едната си ръка върху корема си. Беше изритала одеялата и спеше гола, гърдите ѝ се издигаха и спадаха с всяко поредно вдишване и издишване. Дарси имаше чувството, че може да я наблюдава с часове. Очите му обходиха всеки сантиметър от тялото ѝ — от червените нокти на краката ѝ до бледата кожа на бедрата ѝ, мекия ѝ корем, твърдите гърди, дългите ѝ изящни пръсти на ръцете, силните ръце, извивката на раменете ѝ, шията, която той толкова обичаше да проучва с устни, красивото ѝ лице, поставено в рамката на тъмната ѝ коса, приятно извитите вежди. Как, за бога, бе успял да извади такъв късмет, че да преобърне чувствата ѝ от омраза в изгарящо желание да спи с него?

Много внимателно той слезе към долната част на леглото, за да разгледа ноктите на краката ѝ. Бяха скоро лакирани в плътно, бляскаво червено. Той плъзна устни по пръстите ѝ и кракът ѝ помръдна в знак на протест. Дарси се усмихна, постави нос върху щръкналия ѝ палец и

нежно го целуна. После се придвижи на лакти към вътрешността на глезена ѝ, тръгна нагоре и стигна до прасеца ѝ, а на коляното за малко спря. Когато после вдигна очи, видя, че Елизабет го наблюдава с нежна усмивка на лицето. Той ѝ намигна и целуна капачката на коляното ѝ. Прокара гореща следа по бедрото ѝ, целуна окосменото островче между краката ѝ и се придвижи нагоре към корема ѝ, а тя зарови пръсти в косата му.

Целувките върху корема ѝ станаха по-страстни, по-влажни. Тя се изкиска. Дарси се насочи нагоре към гърдите ѝ, като проучваше всяка вдлъбнатина и заобленост с горещия си език. Накрая се приземи в основата на шията ѝ, езикът му потъна в падината там и той долови пулса ѝ. Кратката спирка при устните ѝ завърши с придвижване нагоре към клепачите ѝ, които той дари с нежни целувки.

Със същото неизменно внимание дари и гърба ѝ, целувайки плешките ѝ и засмуквайки кожата ѝ на тила. Продължи чувствената си разходка с дълго проучване на задните части и бедрата ѝ, но само за да се втурне обратно нагоре към гърба ѝ. Накрая стигна своята крайна цел — уханната делта между краката ѝ. Разроши меките косъмчета там с дъха си, разтвори нежно с пръсти срамните ѝ устни и целуна пространството между тях. После потопи език в малкия кратер и за първи път усети вкуса ѝ. Остър и тръпчив, топъл и влажен.

— Уил — промърмори тя и подръпна леко косата му с усмивка, — ела тук!

Той поклати глава и промърмори:

— Това е изцяло за теб!

Елизабет се отпусна върху възглавниците и разтвори краката си за него. Палците му записваха умели кръгове по срамната ѝ кост, а междуременно езикът му се плъзгаше по гънките ѝ бавно, деликатно, сякаш вкусвайки гастрономическо удоволствие. Ефирна въздишка се изтръгна от устните ѝ.

Окуражен от това едва доловимо дихание, Дарси продължи. Стенанията ѝ станаха по-силни, по-забързани и по-настойчиви. Тя сви пръсти в косата му и тялото ѝ се изви като дъга към него. За нейна безкрайна изненада и за негово изключително удовлетворение той успя да я доведе до оргазъм само с пръсти и език.

Когато пулсациите ѝ се успокоиха, тя отвори очи и придърпа главата му към себе си, за да го дари със страстна целувка. Протегна

ръка към нощното шкафче, за да вземе поредния презерватив, обаче той я спря.

— Казах, че това е изцяло за теб.

Усмихна ѝ се нежно, пак я целуна и се претърколи от леглото. Тя се надигна и се загледа в стегнатия му задник, докато той се отдалечаваше към банята. Щом чу пускането на душа, тя си наложи да излезе от топлия пашкул на леността и доволството, и също стана. В долната част на леглото видя захвърлената и намачкана риза на Дарси от предишната вечер. Вдигна я и я опря до лицето си. Ризата ухаеше като него — на мъж и на мъх, и на чистота. Елизабет пъкна ръце в ръкавите и обви твърде голямата за нея риза около тялото си.

— Ако искаш, можеш да се пъкнеш под душа ми! — подвижна ѝ от банята той.

Елизабет се обърна и видя главата му, надничаща иззад завесите на душа. Пристъпи с боси крака към него и го целуна.

— Предпочитам сама да си взема душ — отговори му.

Той протегна мократа си ръка иззад завесите и повдигна леко брадичката ѝ.

— Всичко наред ли е? — попита и зелените му очи се плъзнаха тревожно по лицето ѝ.

— Да — кимна тя.

Той я придърпа за по-страстна целувка, като ухапа долната ѝ устна.

— Ще ми кажеш, ако нещо не е наред, нали? — промърмори.

— Ами, като стана въпрос... истината е, че малко съм протъркана — засмя се тя. От два дена насам двамата се чукаха като зайци, а тя не беше свикнала да използва точно тези свои мускули толкова енергично.

— О, съжалявам! — засмя се той.

— Недей. Просто ще отскоча до стаята си, за да си почина. Ще слеза долу след около час.

Не го беше излъгала. Изцяло. Болката в прасците ѝ действително беше непоносима, а имаше чувството, че върви като... ами, като патка, която са чукали до скъсване. Ала освен това чувстваше необходимост да се откъсне от него за няколко минути. Никога през живота си не се беше обвързвала толкова силно с когото и да било. Лу винаги ѝ беше давал свобода и независимост, а семейството ѝ бе пределно наясно с

нуждата ѝ от собствено пространство. Засега все още не беше започнала да се зарежда с гняв от задушаването, обаче като се познаваше, прецени, че най-добре е сама да си даде кратка почивка, преди да е казала или направила нещо, което да нарани или ядоса Дарси.

Изкърпана и облечена в дънки и черна блузка, Елизабет се отпусна на леглото си с книга в ръка. По време на полета наса̀м бе прочела доста голяма част от нея и сега нямаше търпение да разбере какво ще стане по-нататък. Ала въпреки усилията ѝ думите върху белия лист се сливаха и размазваха пред очите ѝ. Името на главния герой незначайно защо непрекъснато се разчиташе като Уил и въпреки че романът беше средновековно фентъзи, изпод шлема на рицаря надничаше лицето на Дарси. След като изчете един и същи абзац три пъти, без да запомни нищо от него, тя се отказа и захвърли книгата настрани.

Остана в леглото и започна да си играе с ръкава на ризата му. После я метна върху лицето си. Ноздрите ѝ се изпълниха с аромата на неговия дезодорант, който укроти необяснимата ѝ тревожност. И миг по-късно тя разбра — не искаше собствено пространство далече от него. Той вече ѝ липсваше, макар да беше само на три метра разстояние от нея.

Осъзнаването, че иска да прекара всяка милисекунда от тази ваканция с него, я стресна не на шега. Какво ставаше с нея? Да не би да губеше независимостта си? Да не би да се превръщаше в зависима жена? Дори само тази мисъл ѝ бе напълно достатъчна, за да я принуди да остане в стаята си още десет минути, преди окончателно да се предаде и да слезе долу, за да го потърси.

— По-добре ли се чувстваш? — обади се Дарси иззад ръба на вестника, когато тя влезе в кухнята. Тя машинално си грабна едно парче препечена филийка от чинията му и кимна, дъвчейки. Приемайки като нещо напълно естествено дръзката ѝ кражба, той просто продължи да пие чая си и дори ѝ позволи да чете вестника над рамото му.

— Какво планираш за днес? — обади се накрая тя.

— Времето изглежда приятно, така че смятах да се поразходя с мотора. — Във въздуха увисна въпрос — той, несигурен дали поканата му към нея ще се приеме добре, а тя — дали той я иска със себе си. В

знак на компромис и в опит от страна и на двамата да позволят на другия да озвучи предпочитанията си, тя го изпрати до вратата.

— Може ли да... — започна.

— Искаш ли да... — каза той.

И двамата се засмяха. Елизабет се подпря на масичката в антрето и с огромно усилие на волята изрече:

— Ако искаш собствено пространство, само ми кажи.

— Не искам — отвърна той и се притисна о нея.

— Знаеш ли, ще ни бъде невероятно трудно да пазим това в тайна от Джейн и Чарли — изломоти тя, останала без дъх от съблазънта на самата му близост до нея.

— Защо? Тайна ли е? — промърмори той, приведе се и прилепи устни о нейните, извличайки соковете на долната ѝ устна и докосвайки езика ѝ със своя. Ръцете ѝ сграбчиха силните му рамене и омекването на коленете ѝ я принуди да се отпусне изцяло върху масичката зад нея. И изобщо не чу отварянето на предната врата.

— Мисля, че това отговаря на всичките ни въпроси — промърмори той и се откъсна бавно от устните ѝ.

На Елизабет ѝ бяха необходими няколко секунди, докато осъзнае, че на прага стоят Джейн и Чарли и ги наблюдават втрещено.

Елизабет изпищя виновно, измъкна се от обятията на Дарси и побърза да смъкне надолу блузката си, която незнайно как се бе озовала в средата на гърдите ѝ.

Дарси отстъпи крачка назад, изчервен до ушите.

— На разходка, да! Тъкмо се канех да отида на разходка! — запелтечи Елизабет, притеснено опитвайки се да приглади назад косата си и да я вдигне на опашка.

— Аз ще дойда с теб — изрече през стиснати зъби Джейн, треперееща от шок и неодобрение.

— Не е необходимо — изсмя се бързо Елизабет и погледна умоляващо към Дарси, който си имаше свои собствени проблеми — да отбива ухилената физиономия на Бингли.

— О, напротив! Мисля, че наистина трябва да се поразходим! — отсече твърдо сестра ѝ, извъртя я, хвана я под ръка и я поведе навън, забравила напълно за черната си вечерна рокля и високите токчета.

Чувствайки се като непослушно дванайсетгодишно момиче, Елизабет повлече неохотно крака към вратата. Джейн вървеше една

крачка зад нея, потънала в гробовно мълчание. Елизабет ускори крачка с надеждата да избяга от сестра си, обаче дългите крака на Джейн компенсираха както неравния терен, така и нестабилните обувки.

— А аз си изкарах ангелите да те мисля, че съм те оставила насаме с човек, когото не можеш да понасяш! — започна с писклив глас тя.

— О, я стига! Звучиш като мама! Свали малко с една октава, става ли? — срязва я Елизабет.

Джейн спря точно толкова, колкото да си събуе обувките, а после веднага се втурна напред, за да я настигне.

— Спри! — извика тя. Елизабет се извъртя към нея, предизвикателно скръстила ръце на гърди. — Права си, извинявай! — изрече задъхано Джейн. — Не трябваше да те нападам така. Просто бях много изненадана.

— Е, добре дошла в клуба — промърмори Елизабет и отпусна ръце.

— Мислех, че го мразиш.

— Той е Спийд! — изрече съзаклятнически Елизабет, като че ли това обясняваше всичко. И всъщност си беше точно така.

— Ама вие *работите* заедно! — изписка Джейн.

— По документи, не. Той е нает от държавата, а аз работя за частна фирма. — Обяснението звучеше слабовато дори за нейните уши.

— Аха, значи вече няма проблеми! — извика Джейн.

— Вие с Чарли също работите заедно! — контрира я сестра ѝ.

— При нас е различно, Лизи! Чарли не ми е шеф! Той няма отношение към нищо, което правя. А в случая с вас дори и аз съм наясно, че адвокат не може да излиза със съдия!

Елизабет я изгледа и извика:

— Ама ние не излизаме — ние само спим заедно!

Джейн поклати отчаяно глава, а после се засмя. Хвана отново Елизабет под ръка и двете тръгнаха бавно назад към къщата.

— Лизи, все пак внимавай! Вече ти казах, че той ходи със сестрата на Чарли! — допълни Джейн.

Елизабет беше забравила напълно за това и сега от тази мисъл стомахът ѝ се сви.

— Всичко ще бъде наред — опита се да убеди тя и себе си, и сестра си, като загриза нокътя на палеца си. — Това нашето е само малък флирт. И двамата сме наясно, че в момента, в който си тръгнем оттук, всичко ще свърши.

— Може, но ти *искаш* ли да свърши?

— Не мисля, че моите желания имат огромно значение в случая. Важното е, че не е позволено. Толкова.

Джейн отпусна глава върху рамото на Елизабет и стисна лекичко ръката ѝ. И това беше напълно достатъчно, за да ѝ напомни, че тя винаги ще бъде до нея, когато се наложи да събират разпилените парчета на душата ѝ.

* * *

А в къщата Бингли заливаше с въображаеми юмручни удари рамото на приятеля си.

— Ах, ти, стар лисугер такъв! — засмя се той. — И нищо да не ми кажеш!

— Стига! — спря го Дарси и се опита да надникне над рамото му, за да провери как вървят нещата между Елизабет и Джейн.

— Значи продължава вече цяла седмица, а? — не спираше Бингли.

— Казах стига! — излая Дарси, насочвайки цялото си внимание към него. После сниши глас и допълни: — Не е точно така!

Най-сетне Бингли благоволи да обърне внимание на сериозната физиономия на приятеля си и лицето му помръкна.

— Тогава как е? — попита. Дарси пъхна ръце в джобовете на дънките си и извърна очи, без да отговори. — Не си играй със сестрата на Джейн! — предупреди го Бингли.

— Аз не си играя с нея — отговори накрая Дарси. — И двамата сме напълно наясно какво правим.

— И какво е то, ако смея да попитам?

— Виж какво, не е твоя шибана... — започна Дарси, ала сам се спря, съзнавайки, че звучи вбесено и отбранително. — Просто преживяваме двуседмичен флирт. Това е — призна си накрая.

— А после? — не го оставяше Бингли.

— А после всичко ще свърши. Отлично знаеш, че нямам право да излизам с моите адвокатки.

— Обаче няма никакъв проблем да ги чукаш, ако е извън страната, така ли? — срязва го саркастично Бингли.

Дарси се изсмя и отговори:

— Да, долу-горе това е презумпцията, на която се основаваме в този случай.

— О, Дарси, не се дръж като идиот! Отлично те познавам! Ти не можеш да бъдеш такъв!

— Да, знам — промърмори Дарси, прокара пръсти през косата си и погледна открито Бингли. — Всъщност, не знам какво точно ще стане. Единственото, което знам, е, че точно сега съм невероятно щастлив — за първи път от години насам съм щастлив!

Над рамото на приятеля си Дарси видя, че дамите се връщат обратно към къщата. Излезе на стъпалата, за да ги посрещне, нетърпелив да се увери, че Джейн не е успяла да разубеди сестра си за връзката с него. Джейн побърза да измъкне ръката си от тази на Елизабет, като лекичко я стисна за довиждане, а Дарси дари с усмивка и свиване на рамене, които той всъщност изобщо не забеляза. Единственото, което виждаше, бе усмихнатата Елизабет, слънчевите отблясъци по черешовите кичури в косата ѝ и дребните лунички по носа ѝ. Обгърна нежно кръста ѝ и усети, че сърцето му започва да се разтапя.

— Искаш ли да се поразходим с мотора? — попита той и докосна носа ѝ със своя.

Тя кимна и затвори очи.

Останалата част от следобед двамата прекараха сред природата. Топлият въздух развяваше косата ѝ, тялото ѝ се притискаше в гърба му. Усецайки я зад себе си, Дарси изпитваше свобода, каквато не бе изпитвал никога през живота си. Не мислеше за отговорностите на съдийския си пост, за отговорностите си на по-голям брат, за отговорностите си на господар на Пембърли. Единственото, за което беше в състояние да мисли, бе, че е неин любовник.

Тази вечер Елизабет се нанесе официално в стаята му. След като премести и последната от вещите си, тя скочи в обятията му и уви

крака около кръста му.

— Вие, съдия Дарси, сте прекалено секси дори за ваше собствено добро! Сега, когато вече нямам никакво извинение, за да бягам оттук, мисля да ви затворя в тази стая до края на седмицата! — промърмори тя и завъртя дупето си върху слабините му.

— Госпожице Бенет, смятам, че сте изпечена нимфоманка! — засмя се той.

Отнесе я на леглото си, хвърли я и бързо свали ризата си. Тя въздъхна блажено, когато за пореден път зърна красивото му, стегнато тяло. После свали своята риза, а той се качи в леглото до нея, приведе се и нежно я целуна.

— Знаеш ли? Радвам се, че ни хванаха — промърмори в устните ѝ. — Сега вече мога да те целувам всеки път, когато си пожелаеш!

Сърцето ѝ изпърха от тези думи и тя кимна в знак на съгласие. Той прокара ръка по ключицата ѝ, над сutiената ѝ, чак до кръста ѝ.

„Бях ли наистина жив преди седмица?“ — запита се Дарси. Никога до този момент не му се беше случвало да бъде така постоянно възбуден от някоя жена. А сега сетивата му бяха неимоверно изострени — дотолкова, че във всеки един момент съзнаваше къде се намира тя, с какво е облечена, с кого разговаря, какво прави. През последната седмица цялото му същество се бе фокусирало върху нея, подобно на спътник в орбита около планета. Имаше чувството, че най-важната цел в живота му е да я кара да се смее, да плаче, да стене — всичко. Защото, ако той не ѝ дадеше тези усещания, значи не бяха реални.

Проникна лесно и безпрепятствено в нея. В крайна сметка бяха създадени един за друг. Въздъхна в косата ѝ и целуна ухото ѝ. Неговото място беше тук. Фантазията вече беше реалност, а всичко останало — илюзия. Срещна очите ѝ и задържа погледа ѝ, докато я любеше. Сякаш Елизабет беше в състояние да чете мислите му, да чува душата му. Тялото ѝ отвърщаше хармонично на неговото, докосвайки всяко място, което той копнееше тя да докосне, движейки се било нежно, било грубо — точно когато и където трябваше. Позволиха си да отложат максимално своите върхове. Тя шептеше в ухото му мили и окуражителни думи, от които той потреперваше. Вече не знаеше кой е и къде е. Единственото, което знаеше, бе, че е част от нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Това вече става прекалено! — простена Дарси и се изтърколи от Елизабет за може би стотен път от началото на седмицата. Късното утринно слънце проблесна върху голите му, влажни рамене.

— Мисля, че вече се сдобих със съдийско изгаряне трета степен — съгласи се тя, разтривайки вътрешната част на бедрото си. — Спокойно с малкото чукче на закона, става ли?

— Категорично протестирам срещу определянето на чукчето ми като „малко“! — надигна глас в престорен протест той.

— А как предпочиташ да го наричам? „Младши почитаемия“ ли?

— Това е твоят дял работа в полза на обществото!

Двамата се изкискаха едновременно и телата им се сплетоха наред омотаните чаршафи. Възглавниците бяха разхвърляни по цялото легло, а завивката се беше свлякла на пода.

— Джорджиана твърди, че постоянно отвратителното ми настроение се дължи на факта, че имам сексуален проблем. Но мисля, че вече го разреших — изтъкна той.

Елизабет се замисли за момент, а след това се разсмя, като отбеляза:

— Не мога да не забележа, че напоследък си в значително по-добро настроение!

— Пробвай да вършиш моята работа! — изсумтя той, като се подпря на лакът. — Няма секретарки, всички гледат да се отърват от Клейтън, а на мен се пада честта да водя по петдесет дела на ден с адвокати, които не си правят труда дори да събират документите си с телбод! Не мога да върша всичко, така де!

— На мен не е необходимо да викаш! Аз винаги ти представям документите си с телбод — смъмри го нежно тя.

— Да, ти наистина винаги си била сред най-добрите — изтъкна той, отметна падналите върху лицето ѝ кичурчета и се отпусна по гръб на леглото.

Елизабет отпусна глава в свивката на рамото му и прокара крак по вътрешността на глезена му.

— Може ли да те питам нещо?

— Ммммм — промърмори сънено той.

— Имаш ли си приятелка?

Ръката му започна да описва лениви кръгчета по рамото ѝ.

— Не — отговори.

За момент тя замълча, след което изрече:

— Джейн ми каза, че излизаш със сестрата на Чарли.

Ръката му се смръзна.

— Информацията на Джейн е поостаряла. Двамата с Каролайн излизахме в продължение на две години, на неравни интервали. Но вече близо година не ходя с нея. — Тук отново започна да рисува кръгчетата по рамото ѝ. След кратка пауза внезапно попита: — Но дори и така да беше, това щеше ли да има някакво значение за теб?

— Вероятно не, обаче никак не ми харесва да мисля за себе си като за другата жена.

— Ти си единствената — засмя се тихо той и лекичко я стисна. Незнайно защо, но това признание разля топли вълни на задоволство в душата ѝ. — А ти? Да не би да развалям годежа ти с твоето гадже от гимназията?

— Няма такова.

— Дори и с господин Хърст? — подкачи я той.

— А, той ли? Е, ако трябва да бъдем честни, ти си много повече негов тип, отколкото аз.

Останаха в леглото още малко. През това време се отдадоха на една любовна игра, през която той я галеше с камшика и я наричаше „Злата господарка на Пембърли“. Накрая и двамата се съгласиха, че вече наистина е време да стават. Тъй като и без това бяха изловени от Джейн и Бингли предишния ден, не виждаха никаква причина да се държат така, сякаш между тях няма нищо. Освен това Дарси си знаеше, че само глупак би предположил, че госпожа Рейнолдс вече не е разбрала как стоят нещата. Поради което той без никакво колебание хвана Елизабет за ръка и я въведе в кухнята за закуска.

— Крайно време беше, ленивци! — скастри ги майчински госпожа Рейнолдс, когато седнаха на кухненската маса.

— Не си го изкарвай на мен! Господжата ми не иска да става от леглото! — запротестира Дарси и в очите му проблеснаха пакостливи пламъчета.

Елизабет се изчерви. Той не само я бе нарекъл „госпожа“, но бе добавил и местоимението за притежание.

— О, мен не можеш да заблудиш, господинчо! Познавам те още от пелени и знам, че не си от най-ранобудните! — отбеляза госпожа Рейнолдс, забели очи и плъзна чиния с препечена филийка към него.

— Господжо Рейнолдс, моля ви, не разваляйте така старателно изграждания ми имидж!

Икономката се засмя и майчински разроши косата на Дарси. Ако Елизабет не знаеше коя е тя, със сигурност би решила, че двамата са майка и син.

— А за теб какво да бъде, скъпа? — попита госпожа Рейнолдс, като постави ръка на рамото ѝ.

— О, нищо! Няма нужда, благодаря! — увери я Елизабет. Ала въпреки това само след няколко минути осъзна, че пред нея е поставена чиния с пухкав омлет, нарязани домати и прясно изцеден портокалов сок.

— Това е твърде различно от обичайната ми закуска, състояща се от студено кафе и сладки — въздъхна Елизабет, след което заби вилицата във вкусно изглеждащия омлет. — О, боже! — простена, когато усети в устата си разтопеното сирене и леко запържения лук.

Господжо Рейнолдс се присъедини към тях за закуска и не след дълго на Елизабет ѝ стана ясно, че Дарси държи изключително много на нея, обича я и я цени. Тя се шегуваше с него и го подкачаше почти по същия начин, по който го правеше и самата Елизабет. А после, категорично задушавайки протестите на икономката, Елизабет ѝ помогна да разчистят масата и да измият чиниите.

— Господжо Рейнолдс, майка ми ме е учила, че добрият гост винаги се грижи за себе си и не става причина за допълнителна работа за домакинята. Но пък ако я познавахте, щяхте да разберете, че това е единствената причина, поради която получава покана за гостуване — отбеляза Елизабет, докато забърсваше кухненската маса. — А сега наистина ми се иска да си поизпера някои неща, така че бихте ли ми показали къде е пералнята?

Щом Елизабет излезе, госпожа Рейнолдс плъзна ръка през кръста на Дарси, който тъкмо плакнеше чашата си на мивката, и му прошепна:

— Харесвам я!

— Аз също — отговори с усмивка той.

— Не ѝ позволявай да ти избяга! — допълни и го щипна лекичко.

Дарси сведе очи към жената, която му беше като втора майка, откакто се помнеше. Колко ли щеше да се разочарова тя, когато разбере истината за отношенията им с Елизабет?

— Ще видя какво мога да сторя по въпроса — отговори и прегърна леко икономката.

— Толкова е хубаво, когато си тук — въздъхна тя, избърса една сълза и се отдръпна от него. — Хайде сега да видим дали няма да мога да намеря някои твои смущаващи бебешки снимки, които да покажа на приятелката ти!

— Госпожо Рейнолдс, няма да го направите!

— Че защо не? Ти беше възхитително бебе!

— Госпожо Р... Гретхен... *Мамо* — примоли се той, използвайки думата, с която се обръщаше към нея в критични моменти.

Тя се засмя, поклати глава и отбеляза:

— Направо не мога да разбера какво толкова се притесняваш! Нали вече е виждала задничето ти, пък и ти си все още бебе.

* * *

Въпросът за това, че Дарси ходи с Каролайн, не даваше мира на Елизабет още от предния ден, когато Джейн ѝ напомни този факт. Беше я страх да го попита, защото ако той наистина имаше друга приятелка, мнението ѝ за него безсъмнено щеше драстично да спадне. Но сега колкото повече мислеше за това, толкова повече се уверяваше, че идеята той да изневерява на жената, с която ходи, е направо абсурдна. Той беше твърде почтен човек, за да причини подобно нещо, на която и да е жена.

Ала дори и да имаше връзка с друга, Елизабет не беше сигурна, че ще ѝ бъде възможно да скъса с него. Защото колкото и да се старалаше, вече не бе в състояние да отрича, че чувствата ѝ към него

далеч надвишаваха чисто сексуалното привличане. Той беше невероятно харизматичен — забавен, съобразителен, внимателен, красив — въобще всички важни черти, които тя търсеше у един мъж. И не беше само това — в него имаше нещо неуловимо, някакъв мистериозен магнетизъм, който караше очите ѝ да го следват навсякъде — подобно на риба, следваща движенията на блестящ предмет. Тя разбра, че го е наблюдавала твърде продължително, когато осъзна, че знае точно как обича да пие чая си.

Между тях имаше някаква невидима връзка, някакво разбиране, което им позволяваше да общуват и без думи. Вярно, че общуването им често протичаше в рамките на „Искаш ли да го направим?“, но понякога се състоеше в абсолютно невинни фрази от рода на: „Подай ми захарта, моля те“ или „Направо не мога да повярвам, че Бингли е такъв идиот! А ти? Колко време още му трябва, за да запомни, че Джейн е вегетарианка?!“.

А сега, в късните часове след вечерята, всички седяха в дневната. Дарси свиреше на китара, а Джейн, Бингли и госпожа Рейнолдс пиеха кафе и разговаряха. Елизабет наблюдаваше цялата семейна сценка в тихо задоволство. Само преди няколко минути Дарси беше спасил госпожа Рейнолдс от огромна кошница пране — пое го с укорителен поглед и ѝ напомни, че не трябва да вдига много тежки неща. Фактът, че той безсъмнено много държи на тази жена и я цени като нещо много повече от икономка, стопляше сърцето на Елизабет. Оказваше се, че Дарси не само е страхотен мъж, но и невероятно добър човек.

Всичко у Дарси — от начина, по който се отнасяше с госпожа Рейнолдс, до начина, по който управляваше съдебната зала или пък се грижеше за Бингли — говореше за невероятна сила на характера. А що се отнася до начина, по който се отнасяше към нея... е, в този план също нямаше грешка. Елизабет обичаше аромата му и начина, по който кожата му докосваше нейната. Обичаше начина, по който той издаваше тихи сумтящи звуци, докато правеха любов. Обичаше зашеметяващите му очи и начина, по който усмивката омекотяваше чертите на лицето му. Обичаше... него.

Осъзнаването на този факт беше толкова внезапно, че я разтърси цялата — като скъсана струна на китара. Извади я от тихото съзерцание на момента и я върна в настоящето. Той беше тук, в същата

стая, в тотално неведение, че неговата двуседмична мръсница е лудо влюбена в него.

„Каква ирония на съдбата!“ — помисли си тя. Да знаеш предварително, че сериозната връзка е невъзможна, при все това да влезеш с отворени очи в капана! Дали той подозираше за нейните чувства? Ако станеше така, може би щеше да пожелае да сложи край на връзката им още сега, а вероятно и да я изгони от къщата си, въпреки че почивката им още не беше свършила. Всъщност напълно възможно е да отгатне само като я погледне. Нали точно затова беше добър съдия — защото можеше да разчита истинските помисли на хората въпреки думите им!

И внезапно осветлението в стаята ѝ се стори твърде силно. Елизабет имаше чувството, че някой е татуирал на челото ѝ думата ИДИОТ.

— Добре ли си? — обади се Джейн, забелязвайки изражението ѝ на уплашена сърна.

— Да, добре съм — изписка Елизабет и потъна във фотьойла си с надеждата възглавниците му да я погълнат.

— Обаче изглеждаш много бледа — намеси се и госпожа Рейнолдс, като докосна влажното чело на Елизабет. — И потна.

— Не, не, добре съм! — извика Елизабет, опитвайки се да избегне изпитателния поглед на Дарси. — Като че ли попрекалих с кафето. Мисля, че най-добре ще бъде да си легна.

И преди някой да се бе осмелил да постави под въпрос слабостта ѝ извинение, Елизабет скочи от мястото си и се втурна нагоре по стълбите. Щом се озова в стаята на Дарси, тя се заключи в банята и седна на тоалетната. Притисна очите си с длани и се опита да си наложи да не се разпадне в безплодни ридания.

„Каква идиотка съм! — каза си. — Изобщо не трябваше да се захващам с тази глупава връзка! Какво съм си мислела?!“ Заклати се на тоалетната чиния, обгърна с ръце раменете си и започна да плаче тихичко. Надяваше се тази вечер Дарси да не иска да правят секс. Защото да прави любов с него, опитвайки се да скрие чувствата си, беше изгубена кауза. А за нищо на света не трябваше да му позволява да разбере истината!

* * *

Останал долу, Дарси се запита дали лягането е най-доброто лекарство за прекаляването с кофеин. Подозираше, че зад внезапното изчезване на Елизабет се крие нещо друго. Тя изглеждаше притеснена и паникьосана и първата му мисъл беше: „О, боже, тя е бременна!“ Кое то си беше абсолютно ирационална мисъл, защото двамата бяха изключително стриктни по отношение на предпазните средства. Така че почти веднага след това изхвърли тази мисъл от главата си. Ала доста се изненада, когато установи, че от това не само че не му стана приятно, но и изпита известно разочарование.

Но минута по-късно се качи при нея — първо, защото искаше да се увери, че тя е добре, и второ, защото му беше адски странно да не бъде в една и съща стая с нея. Не че толкова много държеше да правят секс — Бог им бе свидетел, че в продължение на дни не бяха спрели, така че кратка почивка няма да им се отрази зле. Просто когато тя не беше наоколо, той усещаше някаква странна празнота. Влезе в стаята си и веднага видя, че вратата на банята е затворена.

— Елизабет? — извика тихичко.

— Да! Приготвям се за лягане. Ей сега излизам! Би ли изгасил лампата, ако обичаш? Имам адско главоболие!

Гласът ѝ звучеше нормално — може би само леко уморено, — така че Дарси реши да отдаде подозренията си на параноя. Може пък наистина да я болеше глава. Както и да стояха нещата обаче, това му предоставяше идеалното извинение тази вечер да не инициира секс. Защото, ако трябваше да бъде честен към себе си, нищо чудно и да се увреди, ако продължава с това темпо.

Изгаси лампите, съблече се и се пхна от своята страна на леглото. „Боже, тя вече превзе едната страна на леглото ми!“ — помисли си с усмивка. Колко абсурдно семейно! По време на една чисто сексуална и изцяло временна връзка да си определят кой от коя страна на леглото ще спи!

След малко чу, че Елизабет излиза от банята. Усети как матракът потъва леко под тежестта ѝ и зачака удоволствието да усети топлото ѝ тяло до своето. Ала то не дойде.

Очите му се отвориха широко.

— Какво има? — запита, моментално събуден.

— Казах ти, боли ме глава — изрече тъжно тя.

Подозренията му се завърнаха. Той се обърна към нея, но само за да види гърба ѝ. Нежно я дръпна за рамото, докато не я принуди да легне по гръб. Дори и в сумрака на нощта беше ясно, че тя е плакала — факт, който едновременно го разтревожи и разчувства.

— Главоболие, което е толкова лошо, че те е накарало да плачеш, така ли? — запита и плъзна нежно пръст по бузата ѝ. Тя затвори очи, като че ли се опитваше да пребори отново напирещите сълзи. — Кажими! — настоя той.

— Глупаво е.

— Тогава ми кажи, за да можем утре здраво да се посмеем!

Тя се засмя горчиво и изтри очи с опакото на дланта си.

— Окей. Обаче те предупреждавам, че всичко е толкова невъзможно глупаво, че може и да не ми повярваш! — Направи пауза за ефект, през което време Дарси търпеливо изчака. — Беше китарата.

— Толкова ли съм зле? — смръщи се Дарси.

— О, не! — засмя се тя. — Имах предвид в хубавия смисъл! Ти си невероятно добър! Музиката открай време ми влияе по странен начин, а ти свиреше онези красиви ирландски песни и... ами... разплака ме. А сега не само че ме е срам, а и получих главоболие от толкова рев.

Вдигна очи към него, прехапала долната си устна. И когато той не отговори веднага, му каза:

— Виждаш ли? Казах ти! Невероятно глупава работа!

— Нямам думи — изрече накрая той. — Така де, като си помисли човек какви невероятни сили за съблазняване съм имал на върха на пръстите си, а никога досега не съм ги използвал! — И ѝ намигна.

Елизабет го плесна игриво, после му обърна гръб и се приготви за заспиване. Дарси се присламчи до нея, втъкна колене зад нейните и постави едната си ръка върху гърдите ѝ.

— Дори и не си го помисляй! — промърмори сънено тя.

— Проповядваш пред празна църква, Лизи — отвърна уморено той. После притисна нос в косата ѝ и целуна онова място на тила ѝ, което толкова много го омагьосваше. Имаше нещо фундаментално редно да бъде с нея. „Не ми се налага да доказвам мъжествеността си,

като я чукам всяка вечер — констатира на заспиване той. —
Достатъчно е да я обгърна с ръце и да ѝ покажа, че я обичам.“
Отвори стреснато очи.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Няма да е зле довечера да отскочим до града — предложи Бингли в събота сутринта, докато похапваха препечени филийки с мармалад.

Погледите на Дарси и Елизабет се срещнаха и той веднага разбра умолителното ѝ изражение — дните наред неудържим, спиращ дъха секс са хубаво нещо, но все пак това беше първото ѝ гостуване в Англия. Нямахте право да я държи като своя сексуална робиня, колкото и да му се искаше.

— Чух, че били открили някакъв нов джаз клуб — продължи Бингли, като отвори своя туристически пътеводител на Лондон.

— Джаз клуб ли? — извика стреснато Дарси. Не обичаше особено нито джаза, нито клубовете, нито тълпите в събота вечер и всички тези неща, взети заедно, превръщаха предложението на Бингли в олицетворение на най-абсурдната вечер на света. Вечер, която би могла да бъде прекарана доста по-продуктивно. Или ако не продуктивно, най-малкото приятно.

Ала опасенията му бяха автоматично пометени от ентузиазирания блясък в очите на Елизабет.

— Звучи страхотно! — извика тя и се ухили нетърпеливо.

Е, щом тя искаше да го направи, значи Дарси щеше да го направи, независимо какво щеше да му струва това. И въпреки че вече беше успял да изтика от съзнанието си снощната мисъл за любов, определяйки я като плод на несвързано бълнуване преди заспиване, той все пак не можеше да не си признае, че държи на Елизабет и иска да направи ваканцията ѝ незабравима с нещо много повече от едно „съдийско изгаряне трета степен“.

— Ама аз нямам какво да облека! — възкликна внезапно Елизабет, сетила се за съдържанието на куфара си.

— Какво ще кажете вие двете с Джейн да отидете в града на пазар, а после ние с Бингли да ви чакаме в „Риц“? А след това можем

да преспим там — предложи Дарси с надеждата да избегне още едно от нещата, които ненавиждаше — обикалянето по магазините.

— О, не! Аз държа Чарли да дойде с нас! — нацупи се Джейн и ето че всичките надежди на Дарси да ги чакат за вечеря се изпариха. Той въздъхна, а после усети как кракът на Елизабет докосва глезена му. Изражението ѝ отново разтопи доскоро каменното му сърце и той се усмихна, признавайки поражението си. Може пък да успее да извлече полза от съзерцанието на проби на бельо.

Няколко часа по-късно двете двойки вече обикаляха из лондонските магазини. Дарси бързо се изучи да избира най-удобния стол в мига, в който влезеха в поредния магазин, за да чака Елизабет, Джейн и Бингли да пробват дрехи.

— Изглеждаш много нещастен — изникна по едно време зад него Елизабет и го прегърна, докато той разлистваше някакво списание в поредния моден бутик. Той я погледна през рамо и получи целувка по бузата за търпението си.

— Надявам се по-късно да бъда възнаграден — усмихна се той и погали нежно ръката ѝ.

— Слушам, сър! Ще платя за тези обувки по единствения начин, който ми е известен — като ги изритам до тавана!

И залепи една целувка върху врата му, а той се наведе, за да погледне въпросните обувки. Бяха червени, с остър връх и невероятно високи, тънки токчета. Досега Дарси никога не беше обръщал особено внимание на дамските обувки, но сега си каза, че ако това тук е нормата, милиони жени би трябвало да куцукат наоколо, подредени така от подобни осакатяващи — но иначе ужасно сексапилни — обувки.

— Не боли ли, когато ходиш с тях? — попита напълно невинно той.

— Само ако ги забия в бърбреците ти! — отвърна му тя с дяволито намигване.

Накрая, задоволени от покупките си, всички се насочиха към хотела за вечеря и питие, преди да отидат в клуба. Дарси с изненада установи, че след часове наред пазаруване Елизабет бе избрала да облече обикновен черен костюм. Не че костюмът не си го биваше —

обхващаше великолепно заобленостите ѝ, а отпред се спускаше храбро надолу, за да разкрие обилни пространства деколте. А червените обувки бяха великолепен акцент. Излъчването ѝ на изискана жена вамп се омекотяваше от нежните къдрици, които се спускаха покрай лицето ѝ.

— Изглеждаш красиво! — промърмори в ухото ѝ той, докато ѝ отваряше вратата на хотела, за да се настанят в очакващото ги такси. Тя го погледна изкусително изпод полуспуснатите клепки и го дари с тайнствена усмивка, която накара сърцето му да се разтупти.

Когато се насочиха към резервираните си места, клубът вече беше пълен и порядъчно опушен. Седнаха двама по двама, с лице към сцената — Дарси зад Елизабет, Бингли зад Джейн, а между двойките — масата с напитките. В заведението цареше сумрачна светлина, цигареният дим насълзяваше очите му, а един от недообмислено поставените прожектори на сцената светеше право в лицето му. Той притвори очи и отправи беззвучна молитва нощта му да не бъде нито дълга, нито непоносима.

А когато ги отвори, видя пред себе си голия гръб на Елизабет. Стреснат не на шега, той постепенно си даде сметка, че тя носи черно копринено бюстие с гол гръб. Връзките в горната част бяха червени, а червената дантела продължаваше по ръба чак до долу до тясната ивица в долната част на гръба ѝ. Елизабет му беше направила услугата да отметне косата си на една страна, така че да му предостави максимално широко пространство за наблюдение на гръба ѝ.

Той преглътна. Вечерта не се очертаваше като непоносима.

Гладката кожа на гръба ѝ приковаваше вниманието му цяла вечер. От време на време, когато Елизабет се обръщаше към него, той забелязваше съблазнителна порция плът, която се надигаше изпод ръба на бюстието.

— Преди не се изразих точно — изрече той, приведен над ухото ѝ, за да го чуе само тя. — Ти не изглеждаш красиво — изглеждаш сензационно!

И за пореден път изпита наслада, когато я видя как се изчервява от комплимента му.

Масата им започна да се изпълва с празни чаши, а главата на Дарси — да олеква. Почти не си спомняше кога певицата покани гостите да танцуват, но пред очите му се завъртяха щастливи двойки от

всички размери и раси, люлеещи се под бавния, чувствен ритъм на джаза. Но онова, което изобщо не си спомняше, бе как Елизабет е успяла да го завлече на дансинга. Трябва да е протестираше, защото се намираха в тъмен ъгъл, далече от най-гъстото стълпотворение.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му. Усмиваше му се и изпод онези нейни гъсти мигли проблясваха пакостливи пламъчета. Дарси осъзна, че неговите ръце пък са на задника ѝ, а единият му палец я гали.

— Танцувам ли? — ухили се той, чувствайки доста силно ефекта от прекалено големите количества алкохол.

— Щом предпочиташ да го наричаш така... — подсмихна се тя, очевидно незасегната от пиенето.

Дарси плъзна едната си ръка към голия ѝ гръб, за да я погали, и сведе глава, за да подуши косата ѝ.

— Господи, Лизи, толкова си секси! — издиша в ухото ѝ. — Направо ме подлудяваш! Единственото, което искам да правя, е да те чукам, а после пак да те чукам!

— Тогава защо не ме отведеш в прочутия си апартамент в „Риц“? — прошепна тя, привлече лицето му към своето за целувка и допълни: — И там ще можеш да го правиш цяла нощ!

На Дарси не му трябваше втора покана, за да извлече Елизабет от клуба и да извика такси. Седнаха на задната седалка и веднага започнаха да се натискат, докато шофьорът лавираше през кошмарния нощен трафик. Едва когато отключиха вратата на апартамента в хотела, Дарси си спомни за Джейн и Бингли.

— Къде са Джейн и Чарли? — попита.

— Нямам представа. Напуснаха клуба много преди нас.

Дарси затвори вратата след себе си и се загледа в Елизабет как съблича сакото си. После прокара ръка по гърдите му, издърпа ризата от панталона му и го целуна. Езикът ѝ премина по напрегнатите му зърна, което изтръгна от гърдите му стон. После тя се отдръпна от него и се насочи към трапезарията. Докато хвърляше похотливи усмивки през рамо, тя събу панталоните си и ги пусна на пода. Пред очите му се разкриха черни дантелени бикини, жартиери и копринени чорапи с ръб. Тя се подпря на масата, кръстосала единия си, обут във висока червена обувка, крак върху другия.

— Все още ли съм сензационна?

По устните на Дарси заигра дяволита усмивка, докато сваляше вратовръзката си. Застана пред нея до масата и впи страстно устни в нейните. Ръцете му се спуснаха по бедрата ѝ, докато устните му обхождаха шията ѝ. Погали нежно вътрешната част на бедрото ѝ, сви крака ѝ в коляното и плъзна пръсти по прасеца ѝ. Елизабет беше красива, интелигентна, остроумна жена, която по една случайност носеше и невероятно мръснишки обувки. Червеното буквално възпламеняваше похотта му.

Елизабет вече беше свалила ризата му на пода, когато той каза:

— Чарли и Джейн могат да се върнат всеки момент!

— Възбуждащо, нали? — Ръцете ѝ се отпавиха към колана му и тя бавно разкопча катарамата. — Може да ни хванат! Някой може да ни види! — прошепна и плъзна игриво пръсти по твърдата му ерекция. — Може би трябва да побързаме. — Обаче тонът ѝ подсказваше, че всъщност изобщо не ѝ се бърза.

Дарси плъзна език по линията от ухото до рамото ѝ, а после я обърна с лице към масата. Докато развързваше бюстието ѝ, тя се приведе напред. Той се хвана за масата и целуна врата ѝ. Ръцете му се насочиха към гладката кожа на задника ѝ, а един от пръстите му намери пътя към ръба на бикините ѝ. А когато потъна във влажната ѝ пещера, тя тихо простена.

— Обичаш ли мръсотииите? — попита го.

— Искаш ли мръсотиии? — попита той.

— Мисля, че да.

С едната си ръка Дарси дръпна настрани дъното на бикините ѝ, а с другата проникна с пръст в нея. Тя изви гръб срещу ръката му и стисна пръста му. Той опря слабините си о нея, с което не остави никакво съмнение относно състоянието на възбудата си. Като продължаваше да движи пръста си в нея, той довърши развързването на бюстието със свободната си ръка. То падна на масата и голият ѝ гръб се разкри изцяло пред него.

Той извади пръста си от нея и го сложи в устата си, наслаждавайки се на острия, тръпчив вкус, с който тя го даряваше. Междувременно се освободи от боксерките си и бързо извади поредния презерватив. Сваля бикините ѝ изцяло и проникна във влажната ѝ, готова сърцевина. И двамата извикаха тихичко.

Дарси се приведе над нея и плъзна устни нагоре по гърба ѝ с намерение да достигне врата ѝ. Ръцете му легнаха върху нейните и двамата заедно се хванаха за масата, когато той я дари със силен тласък. Сребърните прибори и кристалните чаши пред тях се раздрънчаха.

Тялото ѝ му беше вече толкова познато, че беше в състояние да разчете всеки, дори и най-дребния знак. Кожата ѝ започна да порозовява, устните ѝ се разделиха и тя задиша тежко срещу дървената маса, приближавайки своя оргазъм. Но преди да го достигне, Дарси я извъртя към себе си.

— Обичам да те гледам, когато свършваш — изрече дрезгаво и отново проникна с тласък в нея. Сграбчи здраво бедрата ѝ, издигайки едното ѝ коляно високо и настрани. Другата му ръка хвана едната ѝ гърда и започна да върти и подръпва зърното ѝ.

Невъздържаното ѝ освобождение го доведе до собствения му оргазъм. От гърлото му излезе неконтролируем гърлен стон, последва последен и най-мощен тласък, а след него дрънчене на чинии и падане на чаши. Стегнатата спирала на желанието се отпусна, напрежението изтече, пулсът се усмири.

Сега вече окончателно замаян от комбинацията между алкохол и секс, Дарси се хвана за краката на Елизабет, за да не падне. И докато екстазът му отшумяваше, той се засмя тихичко. Цялата подредба на масата беше унищожена. Подът беше покрит със счупен кристал, покривката се беше извъртяла, събрана между бедрата на Елизабет, свещникът в средата се беше прекатурил, счупвайки две чинии.

— Това май ще ти излезе доста солено — отбеляза Елизабет, като се обърна и обхвана хаоса около тях.

— Нищо. Струваше си — изрече задъхано Дарси. После я погледна ухилено. Знаеше, че имаше още нещо важно, обаче не можеше да го излови напред мъглата в мозъка си.

— Бингли! — извика внезапно, ококорил широко очи.

— Шшшшт! — засмя се тя. — Тръгнаха на обиколка по баровете. Ще се върнат чак утре сутринта.

— Искаш да кажеш, че... никога не е съществувала вероятност да ни хванат?

Тя поклати глава и отбеляза усмихнато:

— Но пък беше забавно, нали?

Дарси зарови лице в косата ѝ и тихичко се засмя.

— О, боже! Обичам те, Лизи! — изрече.

Елизабет обви ръце около врата му, а крака — около кръста му, и той я повдигна от масата.

— Занеси ме в леглото, любовнико! — изгука тя.

Той я отнесе в спалнята с намерението цяла нощ да прави любов с нея. Обаче главата му се въртеше. Падна на леглото до нея и веднага отхърка.

* * *

Въпреки че на събуждане усети в устата си такава воня, сякаш беше погълнал праисторически чорапи от час по физическо — воня, която дори две последователни измивания на зъбите не бяха в състояние да отмият, Дарси си даде сметка, че махмурлукът му изобщо не е така тежък, както беше очаквал. Горещият душ значително облекчи главоболието му, а после, само по боксерки и чорапи, той се запъти към дневната, за да гледа сутрешните новини. Чу, че Елизабет също се раздвижва и влиза под душа и няколко минути по-късно тя се появи съвсем свежа, по бели бикини и сутиен, с влажни къдрици, разсипани върху раменете ѝ.

— Как се чувстваш? — прошепна му.

— Не чак толкова зле, колкото очаквах.

— Снощи беше доста разбит.

— Спомням си само хубавите неща.

— Това е най-важното — съгласи се тя и се смъкна на пода в краката му. Той се свлече от дивана и седна до нея. Тя ухаеше на сапун и круши.

— А ти как се чувстваш? — попита той.

— Аз не пих много. От алкохола се надебелява — отбеляза, като потупа коремчето си. — А ти как поддържаш толкова добра форма? — Прокара пръсти по стегнатия му корем.

— С много лицеви опори — отговори той.

После се претърколи по корем, за да ѝ демонстрира, и направи пет бързака. Елизабет се качи върху гърба му и го подкачи:

— Ами сега?

Той бързо се издигна нагоре и тя се разкиска, хващайки се здраво за врата му. Той се засмя и пак се надигна, опитвайки се да се отърси от нея, но този път тя го приклещи с крака.

И точно тогава вратата на стаята за гости се отвори и оттам изскочи Бингли, облечен само по боксерки.

— Господи, главата ми! — простена. А после, когато невиджацият му поглед се фокусира върху масата, добави: — Какво, по дяволите, е станало тук?

— Спънах се — изрече простиичко Дарси.

— И падна — подсказа услужливо Елизабет.

— Върху приятелката си.

Все така вкопчила се във врата на Дарси, Елизабет се ухили и го целуна бързо по бузата. Бингли поклати глава, почеса се през боксерките си и поръча рум сървис.

* * *

Обратният път до Пембърли премина предимно в мълчание. Бингли и Джейн едва издържаха главоболието на махмурлука си, а Елизабет се наслаждаваше на природата, покрай която минаваха. Дарси караше. Останалата част от деня прекараха на терасата с госпожа Рейнолдс — пиеха чай с лед и се смееха, докато Дарси подрънкваше на китарата си.

— Напомняш ми за майка ти, когато свириш — отбеляза по едно време икономката. — Двамата с баща ти седяха точно тук с приятелите си и точно по този начин, преди да се родиш.

— Спомням си я как свиреше — кимна Дарси, докато оглеждаше струните си.

— Майка ти беше нещо като хипи. Много обичаше да свири кънтри музика — „Питър, Пол и Мери“, Джон Денвър, Боб Дилън. А през това време ти тичаше голичък ей там! — И посочи към една сенчеста част от моравата.

— Достатъчно, госпожо Рейнолдс! — прекъсна я с престорена раздражителност Дарси. Икономката скри смеха си зад глътка чай с лед. — Защо, за разнообразие, не си спомниш за това, какъв велик автомобилен състезател бях, а? — допълни.

— О, и това мога! — възкликна тя, обърна се към Елизабет и започна: — Баща му беше много ядосан...

— Не е ли време за вечеря? — прекъсна я Дарси със смразяващ поглед.

Госпожа Рейнолдс се засмя, потупа Елизабет по бедрото и предложи:

— Ако дойдеш да ми помогнеш, ще ти разкажа всичките му тайни!

— Звучи много примамливо! — извика тя и я последва в къщата.

Докато вървяха, икономката ѝ показваше семейни снимки: Дарси като бебе, гол на една рогозка; двама горди родители в плажни костюми от седемдесетте, изправени до момченцето; Дарси на кон; ухилената Джорджиана на две плитки, без двата предни зъба; тийнейджърът Дарси, облечен в костюм на автомобилен състезател, ухилен предизвикателно и подпрян на колата си, с шлем под мишница. Тези отделни епизоди от неговия живот, които рядко можеха да бъдат видени извън семейството на Дарси, помогнаха на Елизабет да разбере по-добре човека, в когото се беше влюбила.

Когато слънцето се скри зад хоризонта, Елизабет и Дарси се заизкачваха нагоре по стъпалата, ръка за ръка. Съблякоха се и се сгушиха заедно под завивките, щастливи да бъдат заедно, без да е необходимо да правят нищо друго.

— Направо не мога да повярвам колко много се забавлявах през тази ваканция! — въздъхна Елизабет и намести глава в свивката на рамото му.

— Преди две седмици ме мразеше.

— Точно сега ли се сети да повдигаш тази тема? — извика тя, подпря се на лакът и го погледна. — Освен това сега чувствата ми са напълно противоположни.

Погледът на Дарси се плъзна по лицето ѝ и той я придърпа към себе си за целувка.

— Лизи! — прошепна, галейки лицето ѝ с палец.

Тя го погледна със сериозно, тъжно изражение. Погледите им се срещнаха и той разбра — щяха да *правят любов* и това щеше да означава *нещо много*.

Дарси се отпусна, поддаде се на течението. Остави се на емоциите, които преливаха в гърдите му. Простена от удоволствие,

когато тя го докосна, изстина от ужас, когато тя се отдръпна. Каза ѝ, че е най-прекрасната жена, която някога е познавал, и че смята, че най-правилното място за нея на света е в обятията му. Каза ѝ, че тя му е показала как се прави любов и че сега не иска нищо друго, освен да я направи щастлива. И всяка дума, която изрече, беше самата истина.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

В понеделник сутринта Елизабет отново се събуди в обятията на Дарси. Усети брадичката му върху главата си, ръката му — около кръста си, единия му крак — вмъкнат между нейните. Опита се да се измъкне от него, но в мига, в който тя помръдна, ръцете му се заключиха здраво около тялото ѝ. А когато тя отново опита, той издаде някакви протестиращи звуци. Тя се засмя и разроши косъмчетата на гърдите му.

— Много е рано да ставаме — смънка той.

— Знаеш ли, че започваш да се превръщаш в ленив аристократ? — подкачи го тя.

— Да, обаче ти не ми позволяваш да се наслаждавам на статуса си!

— Трябва да изляза на слънце и чист въздух! Вече имам чувството, че започвам да мухлясвам!

Едва след като го възнагради с целувка за всяко следващо усилие — сядане в леглото, изправяне, обличане, — тя успя да го замъкне на долния етаж за закуска. Отказаха на предложението на Джейн и Бингли да излязат на терасата, избирайки разходката из околността. Когато стигнаха до една хълмиста моравка с диви цветя, Дарси разстла сакото си на тревата, за да може Елизабет да седне.

— Обожавам диви цветя! — отбеляза тя, като си откъсна едно и го поднесе към носа си.

— Тогава ще ги имаш всичките! — отсече храбро Дарси и се отправи на мисия за събиране на букет за нея, като от време на време подвикваше: — Това харесва ли ти? — Или: — От това няма да се обрина, нали?

Не след дълго се върна с огромен букет диво ухание: лютичета, маргаритки, теменужки, детелина, огнивче, та дори бодливи клонки къпина.

— Ранен съм! — простена престорено той и ѝ показа трънчето в палеца си. Елизабет го извади и целуна капчицата кръв. После

притисна букета към гърдите си, отпусна глава в скута на Дарси и затвори очи, наслаждавайки се на приятните милувки на слънцето и лекия ветрец.

— Не са много добре узрели все още — отбеляза, като направи кисела физиономия, когато Дарси постави в устата ѝ една от къпините, които беше набрал.

Останаха така известно време. Дарси се грижеше да връща назад кичурчетата, които вятърът завяваше върху челото и бузите ѝ. После отчупи дръжките на цветята и подреди цветовете по косата ѝ, докато тя дъвчеше замечтано стръкче трева. Тя пък измъкна няколко глухарчета от букета, също им счупи дръжките и близна с език млечния сок на стъблата. А накрая ги подреди като златна корона в чупливата му коса.

— Прелестно! — обяви и кимна доволно.

Той прокара пръст по ръба на носа ѝ и по бузите ѝ и отбеляза нежно:

— Започнали са да ти се появяват лунички!

— Да, това е проклятието ми — въздъхна тя.

— О, не! Много са красиви! Приличат на ситен канелен прах върху топка сметана!

После отново замълчаха, наслаждавайки се на времето, самотата и тихата си компания. Докато накрая стомахът на Дарси не изръмжа, напомняйки им, че е време за обяд. Елизабет се засмя тихичко и седна, като бръсна стъблата на цветята от селската си блуза, която се беше свлякла от едното ѝ рамо. С коса, пълна с цветя и навита от вятъра на естествени спирали, тя имаше фантастично, приказно излъчване, излъчване извън времето и пространството — сякаш беше принцеса на феите, чието място е в центъра на горския кръг. Да се каже, че е красива, нямаше да бъде достатъчно. И въпреки че очите му вече едва издържаха на тази природна красота, Дарси продължи да се взира в нея.

Внезапно в гърдите му проблесна светкавица, а след това като че ли се чу гръм. И той разбра извън всякакво съмнение, че е дълбоко влюбен в Елизабет.

Дори онези неусетно прокраднали се мисли от предишните нощи, които намекваха за истинските му чувства към нея, пак не бяха успели да го подготвят за силата на емоциите му. Дарси имаше чувството, че гърдите му всеки момент ще се пръснат — толкова много

го заболя. Искаше му се да ѝ каже, че я обича, че иска да се ожени за нея, да стане баща на децата ѝ и да остане с нея, докато двамата остаряят и побелеят. Ала вероятността да бъде отхвърлен, вероятността да разруши това перфектно блаженство го плашеше твърде много, за да се осмели да ѝ каже всичко това.

Вместо това изрече:

— Мисля, че това беше най-идеалният ден в моя живот!

Тя се усмихна, отпусна се обратно в скута му и промърмори:

— Тогава няма защо да бързаме да му слагаме точка.

* * *

Дарси водеше ожесточена вътрешна борба със себе си дали да изкаже пред Елизабет истинските си чувства или не. Вярно, бяха се споразумели да не таят един от друг никакви тайни, никакви лъжи, ала това беше нещо различно. Подобно разкритие криеше в себе си потенциала на разрушението. Преди няколко вечери тя не беше реагирала по никакъв начин на пиянските му откровения, което може би беше за добро. Защото, макар наистина да мислеше онова, което каза тогава, интензивността на чувството, което изпитваше сега, не само надвишаваше старите му признания, но и ги правеше смехотворни. До този момент той не беше имал никаква представа какво означава да си влюбен.

Чувствата му го караха да си мълчи. Не искаше да ѝ признава нищо, докато по някакъв начин не му подскажеше, че и тя изпитва същото. Защото, макар да се държеше любвеобилно с него, дали наистина изпитваше *любов*! И дали по-скоро нямаше да я подплаши, ако ѝ признае истинските трепети на сърцето си?

— Напоследък си станал много мълчалив — отбеляза Елизабет във вторник, докато вървяха към конюшните. Бяха решили да излязат на пикник, обаче тя искаше първо да види конете.

— Просто размишлявам — сви рамене той и пъкна ръце в джобовете си. Влязоха при конете и той се загледа в нея как ги храни с парчета моркови.

— Искаш ли да пояздиш? — предложи ѝ Дарси.

— О, не! Твърде страхлива съм, за да яздя сама! — засмя се Елизабет.

— Можем да яздим един и същи кон. Старфайър ще се справи безпроблемно с тази задача. — И когато я видя, че се колебае, той я хвана за ръка и рече: — Хайде, ще бъде забавно!

Тя кимна в знак на съгласие, а той се ухили доволно. Ездата винаги действаше прочистващо на ума му, така че нищо чудно именно така да успее да вземе решение дали да каже на Елизабет, че я обича, или не.

Започнаха типичния английски любезен разговор. Той ѝ разказваше за конете и за ездата изобщо, за разликата между английския и западния стил на яздене и за това, как е най-добре да се приближиш към коня. После ѝ помогна да се качи на седлото и се метна след нея.

— Вие сте зашеметяващ ездач, господин Дарси! — промърмори през рамо тя, докато излизаха от конюшните в лек тръс.

— Изцяло на вашите услуги, госпожице Бенет! — отговори той, обви ръце около кръста ѝ и хвана здраво юздите. Докато яздеха, Дарси ѝ показваше местата от детството си, покрай които минаваха. Накрая откриха едно приятно местенце под красива върба, слязоха и разпънаха одеялото си за пикник. Похапнаха, а после се излегнаха и задрямаха под шарената сянка на дървото.

Ала Дарси продължаваше да прехвърля въпроса в главата си. Накрая взе решение да се придържа към условията на сделката им и да ѝ каже истината.

— Елизабет — започна. Обаче спря. Тя никога не му беше давала причина да вярва, че иска нещо повече от двуседмичен флирт. Което означаваше, че беше много възможно не само чувствата му да се окажат несподелени, но и признанието му — не особено добре дошло. Накрая реши, че докато не е наясно с нейните чувства, няма да ѝ разкрие своите.

Тя го погледна очаквателно, но той само поклати глава.

— Нищо — каза той, обърна се, подпря глава на ръката си и отметна един непослушен кичур коса от бузата ѝ. Тя затвори очи и прие с усмивка докосването му. Сърцето го заболя, докато я гледаше.

Приведе се и я целуна. Ръката ѝ се плъзна около врата му и не след дълго телата им отново се сплетоха в страстна прегръдка.

Внезапен повей на вятър раздвижи листата над главите им, което напомни на Дарси къде се намират. Откъсна се от нея и се излегна.

— Не, не спирай! — промърмори тя и го придърпа обратно към себе си.

— Намираме се насред полето — запротестира не особено уверено той.

— Значи вече сме направили пълен кръг от началото — отбеляза тя, напомняйки му за първата им целувка. Забележката ѝ беше повече от иронична, защото той отдавна бе стигнал отвъд този пълен кръг. Бе изминал невероятно дълъг емоционален път от онази далечна първа целувка.

Приведе се към нея за нова целувка и не след дълго двамата вече правеха любов под върбата, огрени и затоплени от слънцето. Той вдъшваше аромата ѝ на слънце и круши и плъзгаше пръсти по тялото ѝ. Тя притежаваше естествена, вродена, земна красота, а всяко нейно дребно несъвършенство бе за него просто доказателство за нейното автентично съвършенство. Пътешествието до блаженството беше бавно и спокойно и докато достигнат до върха, следобедното слънце вече отиваше на занизик.

Елизабет лежеше в свивката на рамото му, а той галеше косата ѝ. Тя описа кръг по гърдите му и прошепна:

— Много ще ми липсва всичко това.

Той я целуна по темето на главата и прокара ръка по рамото ѝ в знак на нежност и топлота. След момент изрече тихо:

— Знаеш ли, че ухаеш на круши? Независимо какъв парфюм си си сложила, независимо дали си изпотена или току-що излизаш от банята, аз винаги долавям аромат на круши! Отсега нататък, Лизи, никога няма да мога да хапна круша, без да си спомня за теб!

Двамата замълчаха смутено. Останаха така още известно време, а после, когато усетиха, че няма какво повече да си кажат, изправиха се като по команда и се облякоха безмълвно. Дарси измъкна стръкчетата трева, вмъкнали се в косата ѝ, и отново я целуна.

После отиде да доведе коня и помогна на Елизабет да се качи на него.

Но преди самият той да бе успял да се метне на седлото, тя каза:

— Оградата ти е счупена! Трябва да я оправиш, преди някое животно да се е наранило!

И посочи към една дупка в бодливата ограда малко по-нататък. Без да се замисля, Дарси пусна юздите и отиде да разгледа щетите. Но не изминал и пет крачки и чу писък. Обърна се точно навреме, за да види как конят се изправя на задни крака и хвърля Елизабет на земята. Видя как главата ѝ отскача и чу ужасяващото тупване. Моментално се втурна към нея.

— Елизабет! Боже мой, какво стана?!

Тя лежеше с очи, отворени към небето. Той коленичи на земята до нея. Осъзна, че е замаяна, но не е изпаднала в безсъзнание. След като се поуспокои за нея, се втурна да върже коня, за да не останат без него, а после пак се върна при нея.

— Елизабет? Лизи? Добре ли си? Чуваш ли ме? — занарежда, хванал ръката ѝ.

— Да, добре съм. Просто съм зашеметена и може би леко останала без дъх — отговори тя и се опита да се надигне на треперещите си ръце. Той докосна тила ѝ и пребледня, когато видя върху пръстите си яркочервена кръв. От опит знаеше, че раната вероятно не е сериозна, но въпреки това гледката си беше доста неприятна.

— Лизи, не мърдай! Ранена си! — изрече тихо.

— Така ли? — измънка тя.

— Да. Имаш рана на главата си. Легни долу! — Извади кърпичка от джоба си, сложи я отзад на главата ѝ и с ужас установи, че само за няколко секунди тя подгизна от кръв. Отвори мобилния си телефон и набра един номер с трепереща ръка.

— Бингли? Елизабет падна от коня! Главата ѝ кърви! — И се заслуша в инструкциите на приятеля си, когато видя, че Елизабет отново се опитва да стане.

— Лизи! Не мърдай! — заповяда ѝ пак, връщайки телефона в джоба си. Тя послушно се отпусна назад. Дарси извади кърпичката изпод главата ѝ, стъгна я на обратната страна, където все още имаше малка, незасегната от кръвта част, и отново я притисна към раната.

— Не вярвах, че вече някой носи истински кърпички — промърмори тя.

Той се усмихна.

— Освен кърпички, нося винаги и чисто бельо. Майка ми така ме е учила.

— Дано да няма по него зайчета! — изсумтя тя, а той се засмя.

— Виждам, че поне смехотворният дял на мозъка ти е незасегнат — отбеляза.

— За наше щастие, разполагаме с двама истински хирурзи — каза тя.

— Именно. Хайде вече да се връщаме при тях и да видим дали няма да могат да те закърпят!

Вдигна я внимателно на крака, като я държеше здраво, за да не падне от замайването. Отне ѝ няколко секунди, докато се почувства по-стабилна, след което се облегна на него. Когато накрая придоби куража да се изправи отново пред коня, той я поведе предпазливо към едната му страна.

— А сега внимавай! — изрече, докато я вдигаше на седлото. Веднага след това се метна след нея. Облегна я на едното си рамо и я хвана здраво през кръста, а с другата сграбчи юздите. После поеха в лек галоп към къщата. Тръскането на коня очевидно не ѝ се отрази добре, защото тя простена:

— Оооох!

— Извинявай! Чувстваш ли краката си? — попита Дарси.

— Да.

— Значи си добре — заключи той, с което я накара да се засмее въпреки болката. Докато приближаваха към къщата, той я притисна още по-силно към себе си и изрече: — Много съжалявам, Лизи! Беше невероятно глупаво от моя страна да те оставя сама на коня! Какво ли съм си мислел? Няма да си простя, докато не се уверя, че наистина си добре!

— А аз още по-малко — промърмори тя. Той не се засмя. — Хей, пошегувах се! — побърза да го успокои Елизабет. — Беше случайност! Сигурно съм направила нещо, с което съм го уплашила, за да се разбунтува така!

— О, не! Той просто е доста буен кон. Проявих несъобразителност.

— Ти май обичаш буйните коне, а? — подкачи го тя.

— Такива предпочитам и жените до мен, както скоро установих — прошепна в ухото ѝ той. — А ти, Елизабет Бенет, си невероятно буйна кобила!

— Е, значи стана добре, че ме фрасна по главата, защото като нищо можеше и да подивея!

Дарси се засмя и я притисна силно към себе си, докато ѝ помагаше да слезе от коня. А после, въпреки че тя можеше да върви и сама, той я вдигна на ръце и я отнесе право на втория етаж, в леглото им. Бингли, Джейн и госпожа Рейнолдс веднага се разтичаха. Лекарите грабнаха наборите си за първа помощ и дезинфектанти. Дарси продължаваше да държи кърпичката на главата ѝ, която продължаваше да кърви, докато Джейн провеждаше скоростен първоначален преглед — провери зениците ѝ, разпита я за името на всеки в стаята, показва ѝ различен брой пръсти и я накара да каже колко са, а накрая провери и рефлексите ѝ.

— Хей, а няма ли на някакъв етап да стигнеш и до главата ми? — промърмори недоволно Елизабет.

— Първо трябваше да се уверя, че нямаш никакви неврологични увреждания. А сега нека погледнем и тази рана — отсече Джейн, изведнъж преобразила се отново в лекар. — Аха! Доста пръст и листа виждам тук! Какво сте правили, да не би да сте се въргали в тревата? Дай първо да я почистим! — извика и помоли икономката да ѝ донесе купа топла вода и чиста кърпа.

Елизабет погледна косо към Дарси, който извърна очи, но по устните му заигра усмивка.

Бингли и Джейн се събраха на консулт над главата на Елизабет, след което заедно зашиха раната ѝ бързо и относително безболезнено.

— Изглежда ми бледа и трепереща — обади се Дарси. — Не трябва ли да я заведем в болница!

Двамата лекари поклатиха глави.

— Няма нужда, добре е — изрече Бингли. — Но иначе се опасявам, че ѝ предстои продължително и доста силно главоболие цялата нощ. Ще я понаболяват и мускулите. Предлагам да хапне нещо леко, да си вземе гореща вана, а след това да легне.

— О, да! Непременно трябва да измия косата си! — възкликна Елизабет.

— Искаш ли да остана с теб? — попита Джейн, галейки челото ѝ. Сестринските ѝ чувства отново бяха взели превес над деловия хирург.

Елизабет погледна към сестра си, усмихна се, а после извърна очи към Дарси и отговори:

— Не, благодаря. Вече съм в добри ръце!

— Веднага ще ти напълня ваната! — скочи Дарси с изражение на неподправена любов.

Другите побързаха да си тръгнат. След като приготви ваната, той ѝ помогна да се съблече. Хвана ръката ѝ, докато тя влизаше във ваната, а след това започна да я разтрива внимателно с гъбата, масажирайки мускулите на краката ѝ. После вплете пръсти в нейните, вдигна ръката ѝ и извърши същата процедура с нея, завършвайки с успокоителни кръгове по раменете. Наклони главата ѝ назад и много внимателно изплакна мръсотията и кръвта. След това изля шампоан в ръцете си, разпени го и изми гальовно косата ѝ.

Помогна ѝ да излезе от ваната и я уви в собствената си пухкава хавлия. Грабна я на ръце, отнесе я до леглото и я накара да замълчи, когато тя се опита да протестира. Когато госпожа Рейнолдс почука, за да ѝ донесе вечерята, той вече нежно разресваше мократа ѝ коса.

— Ето, миличка! — изрече икономката, докато поставяше подноса на леглото. — Предположих, че няма да искаш тежки храни, а Джейн предложи супа и печено сирене. Надявам се да ти харесат!

— Идеално! Това приготвя и майка ми, когато съм болна! Много благодаря!

— Уил, само ме извикай, ако имате нужда от нещо друго! Смятам, че тук има достатъчно храна и за двама ви — допълни на излизане госпожа Рейнолдс.

Дарси приседна на канапето в долната страна на спалнята и скръсти ръце върху таблата.

— Как се чувстваш вече? — попита, след като тя хапна част от печеното си сирене.

— Главоболието, за което стана въпрос, се появи. Но иначе съм добре.

— Чувствам се ужасно! Чувствам се отговорен за случилото се!

— Скъпи, моля те, стига! Това беше просто инцидент! Не се тормози толкова! — изрече нежно тя. И двамата си дадоха сметка, че за първи път някой от тях използваше подобни умилителни слова. Той хвана ръката ѝ и я целуна.

— Можеше да бъде и много по-лошо.

— Но не беше.

— Имаш голям късмет!

Тя плъзна ръка по бузата му и отвърна:

— Да, наистина имам голям късмет!

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Както и можеше да се очаква, на следващата сутрин Елизабет се събуди скована. Цялото тяло я болеше. Лежеше и слушаше ритмичното дишане на Дарси, който спеше до нея. Снощи се бе погрижил много добре за нея — направи ѝ няколко пъти масаж и ѝ донесе големи количества аспирин. Сега сърце не ѝ даваше да го събуди, затова лежеше тихо и го чакаше сам да се събуди.

Но скоро се отегчи. Взе мобилния му телефон от нощното шкафче и реши да провери какви номера има в телефонния си указател. Отвори го и забеляза, че не беше персонализирал дисплея си с абсолютно никакъв тапет. Импулсивно се сгуши до него, вдигна телефона пред тях, усмихна се и направи снимка. Не посмя да сложи точно тази снимка като тапет, но се надяваше той все пак да я види и да се засмее, преди да я изтрие.

Върна телефона на мястото му и взе часовника му. Беше тежък, изработен вероятно от никел — мъжки, изискан часовник. Главният му циферблат бе сверен по калифорнийско време, а по-малкият — по британско. Третият циферблат беше като че ли хронометър, обаче тя не знаеше как да го настрои. Сложи часовника на ръката си и го закопча, но дори и закопчан, той се изхлузи безпрепятствено от ръката ѝ. Обърна го и прочете: „Честит рожден ден! От Джорджи.“

Часовникът също се върна на нощното шкафче. Следващият предмет, който си струваше да се разгледа, беше портфейлът му. Беше от кафява кожа, поизносен, в европейски стил — което означаваше, че се сгъваше на две, а не на три, както беше американският. Разгледа външните му повърхности за някакви знаци, че е подарък. После го отвори и погледна шофьорската му карта. „Боже, дори и на отвратителните полицейски снимки изглежда добре!“ — помисли си тя.

— Какво правиш? — обади се до нея той със сънен глас.

— Крада ти парите и кредитните карти — отговори тя, като продължи невъзмутимо да разглежда портфейла му. В едно от

джобчетата имаше прецизно сгънат презерватив. Извади визитката му, огледа я и я върна на място. Той я наблюдаваше усмихнато, докато тя ровеше в останалите му визитки — едната на Бингли, другата на някакъв адвокат, а третата — на ателие за химическо чистене.

— Защо не държиш снимки в портфейла си? — попита тя.

— Ами, не знам.

Елизабет затвори портфейла и го върна на нощното шкафче.

— Как се чувстваш? — попита той, изпълнен с нежелание да променя удобното си положение.

— Малко съм схваната и ме боли, но предполагам, че след ден-два ще се оправя.

— Ако питаш мен, падането ти не изглеждаше никак леко. И смятам, че днес трябва да прекараш деня в леглото.

— Отлична идея! — усмихна се тя. — Смяташ ли, че госпожа Рейнолдс ще се съгласи да ни качи закуската тук? Мисля си за две яйца, по-твърдо сварени, препечена филийка и бекон. Да, повечко бекон, моля!

Той ѝ се усмихна и въздъхна. Значи все пак щеше да му се наложи да се прости с удобното си положение в леглото. Нахлузи чифт панталонки, облече си тениска и слезе долу. Върна се след половин час със закуска за двама.

След един бърз преглед от доктор Бингли Елизабет чу присъдата си на неумираща, но беше посъветвана да не се претоварва. Напълно съгласни с добрия доктор, Дарси и Елизабет прекараха целия ден в леглото. Говореха си за тривиални неща, които незнайно защо им се сториха важни за споделяне с другия. Той разбра, че когато е била малка, е искала да става балерина. Той пък е искал да бъде пожарникар. Тя му показва белега на брадата си от шевовете след инцидента с хула танца, преживян на четиригодишна възраст. Той си призна, че в детската градина си е чупил една и съща ръка два пъти и двата пъти — в резултат от падане от едно и също дърво.

А когато той я попита за майка ѝ, тя отговори:

— Майка ми е напълно луда! Ако знаеше за връзката ни, преди да преброиш до три, щеше да ни е регистрирала за брак в съвета! Внушила си е, че всичките ѝ дъщери трябва да се омъжат за стабилни мъже и да се оттеглят от работата си, за да раждат деца, които после на свой ред също трябва да се оженят. Само да я беше чул как реагира за

Бингли! „О, Джейн, хирург! Ще имаш много голяма къща!“ Сякаш и Джейн не е хирург!

— Моята майка беше прекрасен човек — топъл и забавен. Мисля, че в определени моменти ми напомняш за нея. Беше музикантка и двамата свирехме доста често заедно, преди да се разболеете. Но всичко стана много бързо. През юни ѝ поставиха диагнозата рак на гърдата, а през август вече я нямаше. След смъртта ѝ станах за известно време много сериозен, обаче после отидох в колеж, където се запознах с Бингли. Установих, че той е забавен, че компанията му ми е много приятна и именно това като че ли успя да ме извади в крайна сметка от черупката ми. Той ми е най-добрият приятел — с него сме като братя.

А между разговорите се любеха. Когато слънцето се скри зад хоризонта, тя се отпусна върху ръката му и въздъхна блажено. И двамата бяха абсолютно изтощени физически.

След един доста продължителен период тишина тя вдигна очи към него и се засмя тихичко.

— Много си тих — рече. — Аз...

— Шшшт! — прошепна ѝ той. — Просто се остави на мига.

Затвори очи и я притисна към себе си. В момента не му трябваше нищо друго, освен да я чувства в обятията си.

* * *

Дарси вече прекрасно разбираше, че е допуснал огромна грешка, въобразявайки си, че двуседмичният му флирт с Елизабет ще утоли жаждата му за нея. И си даваше сметка, че колкото и невероятно да звучи, е безумно влюбен в нея. Но как е възможно подобни чувства да се родят за толкова кратко време? Вярно, че той от месеци насам мислеше за нея, но все пак това беше пълна лудост! Как е възможно мъж като него само в рамките на две седмици да реши, че е готов да прекара целия си живот с нея?! Направи опит да анализира ситуацията, да разбере дали наистина е станал жертва на стрелите на любовта.

Тя беше умна, мила и забавна. Държеше се топло с приятелите и близките си и имаше склонността да флиртува кажи-речи с всеки срещнат. Беше отворена за нови неща, нови идеи, различни гледни

точки. И макар че винаги имаше свое собствено мнение, никога не отхвърляше мнението на другите. Ако не знаеше нещо по даден въпрос, винаги беше готова да се учи. Именно интелигентността и остроумието ѝ бяха качествата, които го бяха привлекли към нея. Ала откритостта и чувството ѝ за хумор пък бяха факторите, които го бяха задържали.

Както и нейните невероятно топли, чувствени, засмени очи. Да, тя имаше прекрасно тяло, излъчващо мекота и топлина, когато се притиснеше до неговото. Да, тя имаше буйна грива неконтролируеми къдрици, които обикновено на някакъв етап завършваха в устата му. Да, тя беше щедра и страстна любовница. Ала очите ѝ — очите ѝ бяха онези неща, които го държаха вкопчен за нея.

„Господ да ми е на помощ, ала не искам това тук да свършва!“ — помисли си той.

Загледа се в заспалата до него жена на мечтите му. Беше едва четири сутринта, но него очевидно сън не го хващаше. Тя вече го познаваше изцяло, точно колкото и най-близките му хора на този свят, точно колкото и Бингли го познаваше. С нея се чувстваше удобно, чувстваше се в безопасност. Усещаше, че може да ѝ каже абсолютно всичко — с изключение на истината за чувствата си към нея. Както и с изключение на факта, че искаше от нея да напусне работата си и да остане завинаги тук, с него. Ала не хранеше никакви илюзии. Знаеше, че това не е вълшебна приказка — това е реалността.

Но може пък за нея нещата да стояха по различен начин — може пък да отдава всичко на синдрома на отпуските, при който дори и най-скандалното поведение е извинено. Може би, когато слязат от самолета в Калифорния, тя ще го изреже. От тази мисъл в устата му загорча.

Стана от леглото и се запъти към седалката в нишата на прозореца, от който се разкриваше панорама към езерото. Навън все още цареше мрак. Дори луната не се виждаше никъде. Дарси приседна на покритата с възглавнички седалка и сви колене. Седеше и разсъждаваше върху ситуацията. Осъзна, че не само ще трябва да сложи край на връзката си с нея, но и да я пази в тайна от всички останали. И същевременно ще му се налага да я вижда всеки ден на работа — в сградата на съда, на паркинга, в стола. Без да се брой фактът, че отношенията между Джейн и Бингли определено се задълбочаваха, така че пътищата на Дарси и Елизабет със сигурност

щяха да се пресичат в определени моменти. Да, очертаваше се невероятно трудна ситуация.

Как можа да се забърка в подобна каша?!

Чу някакво раздвижване и погледна към леглото. Елизабет беше седнала и се оглеждаше объркано.

— Тук съм — обади се тихо той.

Тя извърна глава към него. След няколко секунди стана от леглото, повлече едно одеяло и се приближи към него. Той се усмихна леко, когато тя напълно безсмислено метна одеялото на раменете му, след което се настани на седалката между краката му и притисна топлия си гръб о гърдите му. Той обгърна с одеялото и двама им, притискайки я плътно до себе си.

Седяха така, потънали в мълчание, докато първите проблясъци на слънцето не изпъстриха хоризонта. Той отпусна глава до врата ѝ, а тя подпря своята на неговата. Той целуна леко врата ѝ, след което насочи устни към ухото ѝ и прошепна:

— Не искам това да свършва.

Питаше я, правеше ѝ едно колебливо предложение нещата между тях да не свършват дотук.

— Не ми се говори по този въпрос — отвърна с нещастен тон тя.

Той се уплаши. Вярно, че беше упорит човек, ала за нищо на света не би разрушил последните два дена от ваканцията им, опитвайки се да я убеждава да продължат да се виждат и когато се върнат в Щатите. Реши да изчака.

Отпусна брадичка върху главата ѝ и притвори очи. Все щеше да измисли нещо.

* * *

Що се отнася до Елизабет, тя вече бе обмислила надълго и нашироко вероятността да продължи връзката си с Дарси и я бе отхвърлила като невъзможна. Даже и ако по някакво чудо съумеят да избегнат етичния конфликт — трудна работа, особено предвид факта колко дълбоко бяха успели да навлязат в неприемлива територия, — тя не можеше да бъде сигурна дали самият Дарси би желал да продължи да се среща с нея.

Разбира се, че той не искаше „това да свършва“. И как ще иска? Преживяваха фантастичен флирт! Обаче това не означаваше, че той непременно желае да направи следващата стъпка — към открита, почтена, сериозна връзка. Тя въобще не беше в състояние да приеме, че неговите чувства може би съвпадат с нейните, че той може би я обича. Не можеше да повярва дори на собствените си чувства, които я караха да се съмнява в себе си и да се пита дали не е затънала прекалено сериозно в тази игра. Вероятно когато се върне в реалния свят, здравият ѝ разум ще се събуди. Ала дотогава едно беше ясно — че си остава влюбена в него до болка.

Прекара деня, старейки се да попива с пълни гърди и най-дребното усещане, което ѝ се предоставяше. Изучаваше внимателно Дарси, за да запомни всеки отделен детайл от неговото тяло, да си спомня смеха му, вкуса на устните му, уханието на кожата му. Всяка нейна мисъл, всеки аромат, всеки звук по някакъв странен начин я връщаха обратно към него, заливайки душата ѝ — и въпреки това пак не беше достатъчно. Денят премина твърде бързо и те се оттеглиха в стаята си рано, за да останат сами и отново да бъдат заедно.

Настъпи последният ден от почивката им — неповикан и непожелан. Елизабет се бе сгърчила от напрежение, а Дарси отсъстваше през по-голямата част от деня — трябваше да даде последни разпореждания на прислугата и да одобри различни дейности, които щяха да се проведат в отсъствието му до следващото му завръщане в имението.

Бингли потегли за Лондон по неизвестни причини, при което Джейн и Елизабет останаха съвсем сами за деня. От вниманието на Джейн не убягна фактът, че сестра ѝ е необичайно тиха и замислена. Не реагираше нито на закачките, нито на въпросите на Джейн. Изглеждаше напълно потънала в себе си. Така Джейн заключи, че Елизабет очевидно е изпълнена със сериозни съмнения относно връзката си с Дарси — ала дали ставаше въпрос за съжаление или за желание това да продължи, или може би как да се освободи от него, Джейн не беше в състояние да каже. За първи път през живота си се оказа напълно безсилна да разгадае състоянието на сестра си. И за първи път прецени, че по-добре е изобщо да не се опитва да го прави.

Дарси се появи за кратко за обяд, когато всички разговаряха любезно, но във въздуха се усещаше напрежение. Джейн ги

наблюдаваше много внимателно. Забеляза, че Елизабет го спря в коридора, преди Дарси да се върне отново в кабинета си, за да преглежда разни бумаги. Той нежно погали лицето на сестра ѝ и я целуна с топлота, която можеше да означава само едно нещо — че наистина я обича. Елизабет му върна целувката със същата доза нежност. После той се отдръпна, хвана ръката на Елизабет и ѝ каза, че много съжалявал и че щял да се присъедини към нея след няколко часа. Джейн видя как Елизабет кимна и сведе очи, но дали беше от свенливост или от тъга, не стана много ясно.

Бингли се прибра вкъщи за вечеря с Дарси, Джейн и Елизабет. Джейн веднага го дръпна настрана и му каза, че Елизабет и Дарси очевидно преживяват труден момент. Бингли кимна и двамата се съгласиха да им осигурят колкото е възможно повече спокойствие.

А после наблюдаваха Елизабет и Дарси как се преструват, че се хранят. Джейн ги видя как си разменят нещастни погледи, но никакви думи. Забеляза как Дарси разтрива притеснено тила си, а Елизабет — как извъръща очи и примигва, очевидно опитвайки се да скрие сълзите си. А по-късно чу следната размяна на реплики:

— Сърдиш ли ми се? — попита Дарси.

Елизабет го погледна изненадано и възкликна:

— Разбира се, че не! От къде на къде?!

И докосна ръката му, поставена на масата. Той стисна нейната за момент, а после отдръпна ръката си. И отново потънаха в тягостното си мълчание, докато чиниите от вечерята не бяха раздигани. След това се качиха в стаята си, за да си съберат багажа.

Елизабет не обръщаше никакво внимание какво точно влиза в куфара ѝ. Нямахше никакво съмнение, че ѝ струваше огромно усилие на волята да запази самообладание, и не смееше да проговори от страх да не се разплаче.

Дарси подреждаше багажа си като робот. Искаше му се да протегне ръка и да я притисне към себе си за последен път, но тя като че ли вече не беше тук. Така ли щяха да прекарат последната си вечер заедно? В хладно мълчание? И дали изобщо тя щеше да остане при него?

— Елизабет — изрече зад нея той. При звука на гласа му тя се обърна. Стори му се крехка и уязвима, очите ѝ бяха широко отворени и блестяха. — Ела тук! — прошепна той. Тя се приближи до него и той я

взе в обятията си. Тя уви ръце около кръста му, а той целуна връхчето на главата ѝ. — Нека не се държим като чужди през последната си нощ — промърмори в косата ѝ той.

Тя вдигна очи към него и този път не успя да задържи сълзата, която се прокрадна между миглите ѝ. Нито се разрида, нито се заплака — дори не усещаше сълзата си, докато Дарси не я изтри нежно с палец. Тя притвори очи и от тях се търколиха още две сълзи. Извърна лице към ръката му и я целуна.

Дарси хвана лицето ѝ в ръцете си и целуна бузите ѝ. Усети, че гърлото му се стяга, но категорично забрани на сълзите си да се показват. Нямаше намерение да се разпада пред нея.

По някакъв начин съблякоха дрехите си и телата им отново се сплетоха в леглото, ала нито един от двамата не изпитваше удоволствие от любенето. Актът им беше с горчиво-сладък привкус — отчаян опит за избягване на истината, че това е последният им път заедно. Накрая Дарси проникна в нея с нещо като горестно изхълцване. Зарови лице в косата ѝ и стисна здраво тялото ѝ с пръсти. Тя уви ръце около него като давеща се жена, сграбчила на живот и смърт ръба на спасителната лодка. Той проникна дълбоко в нея и тежко преглътна. В мига, в който се разля в нея, сърцето му се разтуптя неконтролируемо и той прошепна:

— Обичам те, Елизабет! Обичам те!

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Рано на следващата сутрин двете двойки се отправиха мълчаливо към аерогарата. Дарси остана с Елизабет при изходите, неспособен да спре да я докосва. Плъзгаше ръка през кръста ѝ, сплиташе пръсти в нейните или прокарваше палец по тила ѝ. Елизабет отпусна глава върху гърдите му и затвори очи, наслаждавайки се с пълни гърди на последните им часове заедно. Раздялата им беше ускорена още при качването в самолета, защото Дарси си беше купил билет първа класа, а Бингли беше купил за останалите трима билети за пътническа. Сърцето на Елизабет се сви, когато пръстите му се откъснаха от нейните и тя се нареди на другата опашка, отправена в противоположна посока. Ала миг по-късно той се появи до тях на пътеката и се обърна към човека до нея:

— Господине, дали бихте бил така добър да се съгласите да си разменим местата, за да мога да седя до приятелката си?

— Къде е вашето място? — измърмори смръщено човекът, очевидно за нищо на света не желаещ да размени мястото до пътеката за някое средно.

— В първа класа — отговори Дарси. Показа билета си на човека, чиито очи светнаха. Той го грабна и буквално хукна към предната част на самолета.

— Не беше необходимо да го правиш — изрече Елизабет, докато той пъхаше сакчето си в багажника над главите им.

— Напротив! — отговори той и се настани до нея. — Но за съжаление човекът, който седеше до мен в първа класа, не удостои с внимание подкупа ми, с който се опитах да го накарам да освободи мястото си. — И се ухили.

— Краката ти са твърде дълги за тук! — засмя се тя, докато го наблюдаваше как се опитва да си напъха краката под седалката пред него.

— Да, полетът ще бъде гадничък — кимна той. Погледна я в очите и допълни: — Но пък ще си заслужава, щом ще ми даде

възможност да прекарам още няколко часа с теб. — И притисна пръстите ѝ до устните си, след което се приведе и я целуна по бузата. Тя извърна глава и устните ѝ се плъзнаха по неговите. Когато се откъсна от него, той промърмори: — Полетът трае единайсет часа.

— Да, но след пет часа ще трябва да започнем да се разделяме — усмихна се тъжно тя.

— Е, но дотогава все още съм твой любовник!

И в подкрепа на думите си той отново я целуна, без въобще да му пука от факта, че се намираха наскоро претърпан до последно международен полет. Откъсна се от нея едва когато усети раздвижване в слабините си. Ако не се чувстваше толкова депресиран, с удоволствие би се присъединил към клуба „Една миля в небето“ в тоалетната с нея. Но беше сигурен, че на нея изобщо не ѝ беше до обичайните игриви забавления. Безсъмнено беше нещастна — вероятно почти толкова нещастна, колкото се чувстваше и самият той.

* * *

Елизабет вдигна дръжката на седалката и намести гръб в него, а той я обгърна нежно с ръце. През по-голямата част от полета разговаряха тихичко, припомняйки си наново отделни епизоди от последните две седмици с тих смях. А после, върна на думата си, след петия час Елизабет започна да се отдръпва от него. Свали обратно дръжката на седалката, създавайки по този начин недвусмислена физическа бариера между тях. Отговорите ѝ станаха по-кратки и сдържани, с което пък спусна емоционална бариера. Така, когато се снишиха над Сан Франциско, и двамата вече бяха обгърнати от тягостна тишина.

* * *

Самолетът се спусна към пистата за кацане. Стомахът и сърцето на Елизабет го последваха. Приземяването беше доста грубичко и Дарси държа ръката ѝ през цялото време. Но сега я пусна.

„Това е“ — помисли си с горчивина той. Елизабет почти не беше проговорила през последните трийсет и шест часа и надали точно сега възнамеряваше да започне. И двамата тръгнаха към изхода на самолета с усещането, че ги водят за изпълнение на смъртна присъда.

Докато чакаха при лентата за багажа, Джейн и Бингли ги наблюдаваха тревожно. По негласно споразумение двамата бяха готови да се притекат на помощ в момента, в който се наложи. Дарси наблюдаваше с невиждащ поглед движещата се лента. С периферното си зрение забеляза куфара на Елизабет и ѝ го дръпна.

— Позволи ми поне да те откарам до вас — примоли се той, когато тя пое багажа си от ръцете му.

— Не — поклати глава тя. — Така е по-добре. — Не смееше да го погледне в очите.

— Може ли да те целуна за довиждане? — попита той.

Тя поклати глава. Той протегна ръка, за да докосне една къдрица от косата ѝ, ала тя светкавично се отдръпна. Преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, и отново поклати глава. Той отдръпна ръката си дълбоко обиден. Да, това наистина беше краят.

— Лизи... — започна дрезгаво той.

Тя го прекъсна и с треперещ глас изрече:

— Благодаря ви за прекрасната ваканция, Ваша чест, и за това, че бяхте великолепен домакин!

Надали щеше да го заболи повече и ако го беше зашлевила. Намираха се обратно в реалността и тя току-що го беше изхвърлила най-безцеремонно през вратата. Лицето му се сгърчи и той кимна студено. Мозъкът му започна да се сковава, осъзнавайки, че всичко наистина свърши. Но как бе възможно това? За него би било много по-лесно да живее без всичките си жизненоважни органи, отколкото без нея — и без това сърцето му вече беше заминало.

Бингли и Джейн се спогледаха и той изрече:

— Аз ще откарам Дарси у тях. — Даде ѝ ключовете и допълни: — Ти вземи моята кола. Утре ще ти се обадя.

Целуна я бързо и натика Дарси по посока на изхода. Той не се опита да протестира.

Елизабет тръгна хрисимо след Джейн първо по подвижната пътека, после към изхода и накрая към колата на Бингли. Нямаше нито

силата, нито смелостта да убеждава сестра си, че всичко е наред. Липсваше ѝ енергията да лъже убедително.

Джейн откара Елизабет у дома и я поведе към стаята ѝ. Поколеба се за момент, несигурна дали сестра ѝ иска компания, или предпочита да остане сама. Накрая Джейн реши да я остави сама, но да не я изпуска от поглед. Когато се върна в стаята ѝ с куфара, Елизабет си седеше все така на леглото — неподвижна, вторачена в нищото.

— Мога ли да ти донеса нещо, Елизабет? — попита Джейн.

Елизабет с нищо не показа, че я е чула. Вместо това отвори куфара си и започна да вади багажа си. Беше решила, че най-добре ще бъде да отвлече вниманието си с нещо, докато не настъпи кошмарният миг, когато трябваше да легне сама в студеното си, празно легло. Джейн я погледа известно време в тотално недоумение с какво да ѝ помогне. Никога досега не беше виждала сестра си в подобно състояние. Нямаше представа какво да ѝ каже, какво да направи. Затова в крайна сметка напусна стаята ѝ, оставяйки я на мира. Миг по-късно все пак отново надникна в стаята ѝ и я завари да седи на леглото и да ридае, заровила лице в някаква риза.

Елизабет нито чу, нито видя Джейн, докато тя не седна до нея и не я прегърна през раменете. Елизабет изтри очи в ризата, след това я развя пред сестра си и рече с безрадостен смях:

— Негова е! Не знам как се е озовала в моя куфар!

Джейн стисна леко ръката ѝ и Елизабет се скова.

— Лизи, няма проблеми. Аз съм тук, до теб! Поплачи си!

При тези думи Елизабет се отпусна, облегна се на рамото на сестра си и се отдаде на най-продължителния и най-отчаян рев през живота си. Джейн излезе от стаята ѝ цял час по-късно, когато Елизабет беше заспала от изтощение, притиснала силно до гърдите си ризата на Дарси.

* * *

Без да изрече и думичка, Дарси подаде на Бингли ключовете от колата си и двамата тръгнаха през паркинга на летището. Движеше се като сомнамбул. Времето между лентата за багажа и влизането в колата напълно му се губеше. Бингли го откара до огромния му

апартамент в центъра на града. Опита се да го заговори, ала Дарси не реагира — изобщо не чуваше. Портиерът позна и двамата и забелязвайки замаяния поглед в очите на Дарси, ги пусна без никакви въпроси. Бингли отведе Дарси до вратата на жилището му и внесе багажа му.

Дарси позволи на приятеля си да го заведе и до дневната, където Бингли включи лампата. Кимна беззвучно, докато Бингли си викаше такси, и остана безмълвен във фотьойла, докато Чарли му наливаше питие.

— Много съжалявам — изрече тихо Бингли. Дарси кимна, но продължаваше да се визира невидящо някъде напред. — Мога ли да направя нещо за теб? Да ти донеса нещо? — попита той.

Дарси не отговори. Отново беше спрял да го слуша. Отказа и питието, което Бингли му предложи. Интеркомът на вратата иззвъня — беше таксито. Бингли поръча на Дарси да му се обади, ако има нужда от нещо, ала Дарси отново не реагира.

След като Бингли си замина, Дарси загаси лампата и остана сам в мрака. Вече започваше да се укорява заради импулсивното си поведение през последните две седмици. Какво си беше въобразявал?! Механично се пригответи за лягане и се вмъкна в студените чаршафи. Ала остана буден часове наред, опитвайки се да потисне потока от емоции в гърдите си, потъпквайки ги с мрачна решимост. Да, трябваше да я прогони от мислите си. Друга възможност нямаше.

— Лу, би ли дошъл у нас, ако обичаш? — изрече тихо Джейн в телефона в неделя сутринта. — Става въпрос за Лизи. Никога не съм я виждала такава! Направо не знам какво да правя!

— Какво се е случило? Не съм се чувал с нея вече повече от седмица! — достига до нея разтревоженият глас на Лу.

— Скъсаха. А сега тя трябва да работи с него и направо не знам дали ще се справи. Моля те, ела!

— Тръгвам веднага! — извика Лу и затвори.

Елизабет винаги бе споделяла с него своите проблеми, както и той — с нея. Тя беше неговият най-верен поддръжник в битката с родителите му. И той никога, за нищо на света не би я изоставил.

Лу почука на вратата. Не получи отговор. Въпреки това влезе и завари Елизабет все така по пижама, некъпана от два дена.

— Какво правиш, скъпа? — попита тихо той.

Елизабет не отговори. Лу приседна на леглото до нея. Стана ясно, че на някакъв етап трябва все пак да е ставала, тъй като сега лежеше върху одеялата, а не под тях. Но иначе не изглеждаше да е мърдала особено.

— Донесох ти една багета. Гладна ли си? — опита се да я придума той, като извади топлото хлебче.

— Не особено — отвърна Елизабет. Изглеждаше ужасно — очите ѝ бяха зачервени и подути, косата ѝ стърчеше във всички посоки, под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

— Все пак трябва да хапнеш нещо — не се предаде Лу и погали крака ѝ. — И може би да станеш и да се пораздвижиш. Както и — тук сбърчи нос — да си вземеш душ. Малко миришеш, ако питаш мен. — Предвиждаше го като закачка, за да накара Елизабет да се засмее. Ала за негов огромен ужас очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Усещам го по цялата си кожа! — прошепна. — Мирише на земя. Напомня ми за дървесен мъх. А той ми каза, че аз мириша на круши. Каза, че никога няма да може да хапне круши, без да си спомни за мен. — И отново се разрева, така, както бе ставало постоянно през последните дванайсет часа. Изобщо не беше спала.

— О, скъпа, ела тук! — промърмори Лу. — Легна до нея и я прегърна откъм гърба, като започна да гали косата ѝ. Когато по едно време тя спря да плаче, той отпусна брадичка в извивката на врата ѝ и изрече: — Разкажи ми какво стана!

— Прекарах почти всяка минута от последните две седмици с него — отговори тя. — Беше сюрреалистично! Никога не съм срещала мъж като него! Знаем, че звучи клиширано, обаче е така. Не можехме да се откъснем един от друг. Беше сякаш в някакъв друг, паралелен свят. Всяка сутрин се опасявах, че като се събудя, ще установя, че е сън, обаче той никога не свършваше!

— И ти очевидно не искаш да свършва, така ли?

— Не — поклати глава тя. — Луда съм по него.

— А той искаше ли всичко това да свършва?

— Не.

— Тогава защо сложихте край?

— Защото работим заедно и би било нарушение на етичния закон, ако адвокатка има интимна връзка със съдията, пред когото се явява по делата си. Но пък, честно ти казвам, Лу, беше идеално! Направо не мога да повярвам, че беше реално, че изобщо продължи толкова!

— И защо не?

— Беше толкова напрегнато и толкова прекрасно, и толкова... толкова... — Преглътна. — Той ми каза, че ме обича — завърши накрая.

— А дали наистина го е мислел според теб?

— Да, за момента може би, но не съм сигурна дали го мисли сега.

— А ти обичаш ли го? — попита Лу.

Тя сведе очи за момент, въздъхна и кимна.

Лу тежко въздъхна и рече:

— Виж какво, сигурен съм, че все има някакъв начин да заобиколите това правило за адвоката и съдията. Ти можеш да прехвърлиш делата си на друг адвокат и да поемеш други дела. Би трябвало да могат да те освободят или нещо подобно, нали така?

Елизабет се засмя горчиво и отговори:

— На теория — да. Но на практика — не. Ще трябва да си признаем, че имаме връзка, което от своя страна ще постави под въпрос всичките ни стари дела и всичко ще стане една огромна каша. Освен това има само още един съдия, който разглежда нашите дела, а явяването пред нея е невероятен кошмар. Тя никога не взема правилни решения. И не мога да поема подобен риск, без да съм сигурна, че връзката ни ще устои и в реалния свят!

Полежаха заедно още известно време, след което Лу каза:

— Хайде сега да те вдигнем и да те измием, а после ще измислим какво да правим.

И издигна внимателно Елизабет до седнало състояние, а после я изправи на крака. Измъкна намачканата риза от ръцете ѝ и се наклони да я хвърли в коша за пране.

— Неее! — изпищя тя и грабна ризата от него. Той я погледна изненадано. Тя се изчерви, напъха ризата под възглавницата си и промърмори: — Негова е.

Лу кимна с разбиране и я поведе към банята. Измъкна потничето ѝ и я бутна под душа. Забеляза пет-шест смучки по долната част на гърба ѝ. Докосна една от тях, докато тя смъкваше долнището си.

— И те са негови — прошепна тя.

Лу приседна върху тоалетната чиния, докато я чакаше да си вземе душ. Когато прецени, че е стояла достатъчно под душа, пусна казанчето на тоалетната.

— Хей! — изрева тя.

Той се засмя.

* * *

Дарси изобщо не бе успял да спи. Цяла нощ се беше мятал от мисли за Елизабет. Все още не беше направил крачката до логическите разсъждения, не беше наясно дали има някакъв начин да заобиколят създалата се ситуация. И си знаеше, че в момента се е отдал на самосъжаление. Когато слънцето се показа, той стана от леглото и приседна на кухненската маса с лице към прозореца. Пред него се откриваше целият град. Когато слънцето окончателно изгря, той отвори куфара си и се зае разсеяно да вади дрехите си. Телефонът му иззвъня, обаче той не му обърна внимание. После чу гласа на Бингли по телефонния секретар — проверяваше го. Дарси го игнорира — дори не изслуша съобщението.

Изпълняваше механично една до болка позната задача — да вади мръсните дрехи от куфара си и да ги хвърля в коша за пране, откъдето икономката му щеше да ги вземе в сряда и да ги изпере. Между пръстите му се плъзна нещо хлъзгаво и той се загледа в него — бяха чифт бели копринени бикини на Елизабет. Тя не ги беше прала. Той ги доближи до носа си и усети ухание на круши, примесено с нейния остър мирис. Смачка ги в юмрук и ги захвърли в кошчето за боклук в банята. Миг по-късно обаче ги извади оттам и се отпусна обратно на възглавницата си, притиснал ги до лицето си. И след цяла нощ безсъние най-сетне успя да заспи.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Елизабет успя да се стегне достатъчно, че да се яви на работа в понеделник рано сутринта. Всъщност, отиде толкова рано, че в предните офиси нямаше все още никой, което ѝ даде възможността да избегне всякакви болезнени въпроси за ваканцията ѝ. Затвори вратата на кабинета си и погледна календара. Макар днес да нямаше явявания в съда, останалата част от седмицата ѝ беше пълна с дела, много от които се гледаха от Дарси. Да, седмицата се очертаваше като невероятно трудна и изтощителна. Тя обори глава в ръце и се зачуди как въобще ще се справи.

Шарлот веднага забеляза, че Елизабет изобщо не изглежда толкова освежена след двуседмичната си ваканция, колкото би трябвало. Когато Елизабет използва като извинение необходимостта да навакса със съобщенията си, за да откаже да излезе с нея на обяд, Шарлот не обърна внимание. Ала по-късно същия ден тревогата за приятелката ѝ я накара да пробва повторно. Взе любимото кафе на Елизабет и почука на вратата ѝ. С очевидна неохота Елизабет я пусна.

— Е, ще ми разкажеш ли за почивката си? — попита Шарлот, като приседна на стола срещу бюрото на Елизабет.

— Няма много за разказване. Не съм ходила нито на походи, нито на разходки. Просто наваксвах със съня.

— А тогава защо не изглеждаш отпочинала? — запита безцеремонно Шарлот.

Елизабет сви рамене и отвърна:

— Не знам. Може би съм прекалила със съня. Благодаря за кафето, Шарлот! Точно от това имах нужда, за да изкарам следобеда! Но сега наистина трябва да се подготвя за утрешното си дело! Какво ще кажеш да наваксаме по-късно през седмицата, а?

Шарлот прие спокойно недвусмисления намек на Елизабет, изправи се и каза:

— Разбира се.

Когато се обърна, за да излезе, погледна календара ѝ и възкликна:

— Олеле! Утре си при съдия Дарси! Днес беше в отвратително настроение! Сигурно и той не си е прекарал добре почивката. Този идиот определено има нужда от свалка! — Шарлот се засмя и затвори тихо зад себе си вратата на кабинета.

Елизабет се завъртя с гръб към вратата и тайничко изтри една сълза от лицето си. Изобщо не се зарадва, когато чу, че Дарси бил нещастен. Почти се беше надявала да чуе, че той е в страхотно настроение — поне един от двамата да бъде щастлив и доволен.

След като си пое дълбоко дъх, Елизабет преглътна буцата в гърлото си и отново отвори работния си файл. Ала опитите ѝ за концентрация бяха напълно безполезни — пред очите ѝ непрекъснато се въртеше призракт на Дарси. Утре щеше да ѝ се наложи да се изправи пред Дарси съдията, а той изобщо не беше толкова мил и щедър, колкото Дарси любовника. Нямаше начин да не забележи лошата ѝ подготовка за пледирането ѝ и, ако отново беше възвърнал стария си подход, да я изгони от залата.

Полагайки максимални усилия да не се сблъска някъде с Дарси, Елизабет се втурна към колата си малко преди пет. Облекчението, което изпита от безопасно преминалия ѝ първи работен ден беше краткотрайно, бързо заменено от тревогата ѝ от срещата с него на следващия. С надеждата да освободи известна част от напрежението си — или по-скоро да се изтощи до краен предел, за да може да заспи — тя слезе във фитнеса и пробяга десетки километри на пътеката със слушалките на айпода в ушите си.

* * *

В началото на същия ден, когато Дарси навлезе в паркинга на съда и автоматично забеляза колата на Елизабет, сърцето му подскочи от вълнение, но веднага след това се сви от разочарование. Сега, когато бяха отново тук, нещата действително щяха да станат непоносимо трудни. Промъкна се през задния вход, за да избегне вероятността от изненадваща среща — не беше изобщо сигурен как би реагирал, когато я види. Графикът на делата му подсказа, че точно днес няма да разбере,

тъй като тя не беше записана при него, но пък останалата част от седмицата се очертаваше истински кошмар. Облекчението му, че е избегнал болезнената конфронтация, можеше да се сравни единствено с раздразнението му, че днес няма да има шанса да види Елизабет.

И както обикновено раздразнението му победи. С напредването на деня поведението му ставаше все по-сурово, критиките му — все по-остри, а търпението му — все по-недостатъчно. Дори секретарката му не беше пощадена. С надеждата да избегне каквито и да било задължителни социални контакти с нея, той само й излая заповедта да му донесе обяд и се оттегли в кабинета си. Не би се изненадал, ако жената се беше изплюла в сандвича му, но за щастие пълната му липса на апетит му спести необходимостта да се увери в този факт.

Седеше на бюрото си, мрачен като градоносен облак, ловеше трохи с попивателната си хартия и си спомняше усещането на кожата на Елизабет до бузата си, когато мобилният му телефон извъня. Дисплеят му показва, че е Чарли. Дарси не беше в настроение да изтърпи неясния разговор с приятеля си, затова не отговори. А после забеляза, че е пропуснал още едно обаждане — от Джорджиана. И изобщо не отговори на текстовото ѝ съобщение, с което тя се самопоканваше на вечеря при него.

Обядът не допринесе с нищо за успокоението му, така че следобедните дела преминаха още по-кошмарно от сутрешните. Вместо да поощрява адвокатите да изглаждат различията си, както обикновено правеше, той отправяше завоалирани заплахи да ги накаже и издаваше заповеди, които поставяха и двете страни в крайно неудобно положение. Нямахме никакво настроение да убеждава хората да постъпват правилно. Изпитваше мазохистично удоволствие да наблюдава как иначе наперени адвокати се гърчат под погледа му. От обикновено снизходителното му отношение към провинилите се за първи път или към по-простичките ищци днес нямаше и следа — отхвърли жалбата на някаква седемдесетгодишна вдовица срещу съседа ѝ хулиган, заповяда на безработен баща незабавно да изплати издръжката на детето си, иначе го грозял затвор, а една проститутка и нейния сводник изпрати директно в затвора за трийсет дни. Ала въпреки всичките си усилия към края на деня изобщо не се чувстваше по-добре.

Когато се прибра вкъщи, Джорджиана вече беше пристигнала и приготвяше вечеря. За първи път през живота си той съжали, че ѝ е дал ключ, и му се прииска сестра му да не беше идвала да го види.

— Здравсти! Защо не ми върна обаждането? — попита възмутено тя, когато той влезе.

Той само тресна вратата, без да отговори. Тя завъртя очи и се върна обратно в кухнята.

— Как е госпожа Р.? — подвикна оттам.

— Добре — отговори троснато той.

Надяваше се, че ако поведе елементарен разговор, ще успее да удовлетвори майчинските инстинкти на Джорджиана, а след това ще я изпрати по живо, по здраво. Хвърли мобилния телефон и ключовете си на барплота до нейните, приседна уморено на масата и регистрира присъствие, докато тя водеше едностранен разговор.

— Уил, какво става? — попита накрая тя, след като той половин час не обели и думица. Той примигна и вдигна очи от недокоснатата си вечеря, сякаш виждаше сестра си за първи път.

— Нищо. Извинявай. Утре имам тежък ден, а съм изостанал с работата. — Струваше му монументално усилие на волята да предъвче дори тези думи.

Тя го погледа няколко секунди, грабна мобилния си телефон от барплота и обяви тържествено:

— Имам си ново кученце! Момченце! Много е сладък! — И влезе във фотоалбума си в телефона. Но после сбърчи нос, осъзнала, че е взела неговия телефон, а не нейния. — Коя е тази? — попита, когато му подаде телефона.

Дарси пое телефона от ръката ѝ и сърцето му едва не експлодира от болка, когато зърна лицето на Елизабет. Лежаха заедно в леглото — той беше заспал, а тя се хилеше срещу камерата. Затвори рязко телефона.

— Никоя — отговори.

— А тогава защо е в леглото ти?

— Никоя е!

Беше истинско чудо, че успяваше да звучи толкова спокойно. Стисна здраво телефона в ръката си, едва устоявайки на изкушението да погледне пак снимката, а после да прегледа и останалите, за да провери дали тя тайно не е направила и други.

— Съжалявам, че без да искам, нахлух в личния ти живот — изрече тихо Джорджиана.

Той не отговори. Дори не вдигна очи към нея. Продължаваше да стиска телефона в ръка — толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели. В гърдите му се бореха болка и ярост, дишането му беше бавно и отсечено, лицето му — напълно безизразно. Като че ли доловила зловещо затишие пред буря, Джорджиана побърза да си събере нещата и хукна към вратата.

— Ще те оставя сам. Обади ми се утре! — подвикна. Едва изминала няколко стъпки по коридора, когато подскочи стреснато — брат ѝ беше запокитил телефона си към вратата.

След няколко минути той започна да събира парчетата от разбития си мобилен телефон. Вече съжаляваше за избухването си. Искаше пак да види снимката, да се опита да си спомни кога ли е направена. Искаше да разчете изражението ѝ. Дали си е сбърчила носа, както правеше почти винаги, когато се усмихваше? Дали се усмихва сънливо или дяволито? Дали това е първата им сутрин заедно или по-късно? Изруга се мислено, вдигна домашния си телефон и набра един номер.

— Дарси? — достигна до него гласът на Бингли. — Опитвам се да се свържа с теб от...

Дарси го прекъсна безцеремонно, изричайки:

— Можеш ли да ми намериш номера ѝ?

— Ще опитам.

И Дарси автоматично затвори. Той открай време се бе научил да съдържа емоциите си, а изпускането на нервите никак не му отиваше. Този аспект от характера му бе изключително неприемлив.

Крайно време бе да се овладее. Веднага!

* * *

На следващия ден Елизабет имаше чувството, че върху гърдите ѝ е поставена оловна плоча, докато чакаше появата на Дарси. Когато той се появи с широка крачка в залата, другият адвокат изчурулика весело:

— Добре дошъл отново, Ваша чест! Надявам се, че сте прекарали добре ваканцията си.

В техния друг свят — светът, в който тя беше Лизи, а той Уил — той със сигурност щеше да се пошегува, че е прекарал нея. Ала за съжаление вече бяха в реалния свят, в който Дарси отвърна само с едно тихо:

— Много добре, благодаря, господин Джонсън! — Очите му се стрелнаха към нея, после отново се върнаха към бюрото му. — Добро утро, госпожице Бенет!

Елизабет промърмори някакъв поздрав, напълно съзнавайки, че той със сигурност ще долови треперенето в гласа ѝ. Дали би могъл да чуе и бесните удари на сърцето ѝ? И докато опонентът ѝ излагаше основанията си за изслушване на показания под клетва, Елизабет кършеше нервно пръсти зад гърба си. После представи контрааргументи, като избягваше обичайните си продължителни размени на реплики. Когато и двамата изложиха позициите си, Дарси тихо отсъди срещу Елизабет. След това обяви почивка и светкавично напусна съдебната зала.

Елизабет издиша въздуха, който несъзнателно беше задържала, и затвори очи. Дали се е разочаровал от представянето ѝ? Тя неவிждащо натъпка папката си в чантата и хукна обратно към офиса си. Щом се озова на бюрото си, притисна длани о слепоочията си, налагайки си да се успокои. Адреналинът бе нахлул в тялото ѝ в мига, в който видя Дарси. Но сега, когато се бе оттеглил, тя се чувстваше куха, изпразнена като спукан балон. Никога не бе предполагала, че любовта може дотолкова да изцежда човешките сили. Петминутната им среща ѝ се бе сторила повече като спринтиране пет километра. И тъй като си даде сметка, че за тази сутрин няма никаква надежда да се концентрира и да свърши някаква сериозна работа, Елизабет отиде на йога, за да потърси покой сред хаоса в душата си.

* * *

След като видя Елизабет, Дарси беше принуден да се оттегли в покоите си, за да се успокои. Разтревожи се не на шега, когато я видя толкова изтощена и очевидно неспособна да се концентрира върху работата си. Това ли трябваше да очакват до края на живота си? Болезнени, неловки срещи, които събуждаха у него желанието да

прескочи съдийската скамейка и да се хвърли да я успокоява? Прокара трепереща ръка през косата си и започна да крачи неспокойно из кабинета си. Би дал дясната си ръка, за да я види насаме. Дали да ѝ се обади? Дали може да си позволи да рискува?

Неспособен да устои на желанието си, той прекара обедната почивка в близкия магазин за електроника, където прехвърли картата с памет на стария си телефон в нов. Само след двацет минути вече седеше в колата си и се взираше в снимката, която бе провокирала такава необузdana реакция от негова страна. Елизабет се усмихваше палаво в камерата. Дори и през мъглата на болката той осъзна, че също ѝ се усмихва. Пръстът му леко премина по лицето ѝ и без да иска, затвори екрана. И след като тя вече не беше пред очите му, усмивката му увехна.

Сигурен беше, че е твърде смело да се надява, че Джейн ще даде на Бингли номера на Елизабет, особено ако знаеше, че всъщност го иска Дарси. Ала когато текстовото съобщение, съдържащо нейният номер, пристигна, Дарси прекара дълго време в обмисляне на ползите и вредите от едно евентуално обаждане до нея. В крайна сметка така и не успя да вземе решение и вместо това отиде да бяга.

* * *

На следващия ден Елизабет си беше все в същото мрачно настроение, ала все пак позволи на Шарлот да я убеди да отиде с нея на обяд в стола. Потънала в страхове от вероятността да се засече там с Дарси, Елизабет не чуваше почти нищо от нещата, които ѝ говореше колежката ѝ. На Шарлот определено трябваше да ѝ се признае, че правеше всичко възможно да я развесели. За нещастие, избра да го направи, като измисли възмутителна история за страстната, ала злополучна любовна връзка на Елизабет с мистериозен мъж по време на почивката. Фарсът звучеше твърде истински, затова на Елизабет ѝ струваше много да го отхвърли със смях. Нещата се влошиха още повече, когато страховете ѝ се сбъднаха и тя видя Дарси да влиза в стола. Бледата ѝ усмивка угасна и тя сведе глава, за да избегне настойчивостта на погледа му.

— Ама ти наистина си много разсеяна! — отбеляза Шарлот. — Мислиш си за горещите страсти по време на ваканцията, а? — И се изхили, когато Елизабет така и не успя да се засмее на историята ѝ.

Опитвайки се да играе играта ѝ, Елизабет направи нещастен опит за усмивка и рече:

— Какво те кара да смяташ, че съм правила чак толкова много секс по време на ваканцията?

— Когато престанеш да слагаш сметана в кафето, то става горчиво.

Елизабет се засмя кухо, но не изпускате Дарси изпод леко спуснатите си мигли. Той я съзерцава дълго, дълго време, след което си тръгна.

Няколко минути по-късно мобилният ѝ телефон иззвъня, показвайки ѝ непознат номер. Шарлот погледна дисплея и се ухили.

— Любовникът те търси, а?

Неспособна да продължава тази игра, Елизабет се изправи, без да отговаря на повикването, и заяви:

— Връщам се на работа.

Тръгна си и остави Шарлот със зяпнала уста.

Когато се върна в кабинета си, тя провери гласовата си поща.

„Елизабет, обаждат се Уил! Моля те, обади ми се!“

Изненадата да чуе неговия глас (нямаше никаква представа откъде е намерил номера ѝ) я накара да се разтрепери. Ала беше изключено да върне обаждането му. Все още не беше готова да разговаря с него, но дори и да беше, само би отложила неизбежното. Това трябваше да свърши! Залогът беше твърде голям — кариерите и на двамата.

Делото пред Дарси на следващия ден също не мина добре. Засрамена от представянето си предишния ден и твърдо решена да продължи така, сякаш между тях нищо не е станало, Елизабет се бе подготвила много добре. Някога би изложила тезата си и ако Дарси не се съгласи с нея, щяха да влязат в двубой. Ала някога нещата не бяха имали личен привкус, а неговите критики срещу нея никога не бяха насочени лично към нея. А сега, когато знаеше колко нежен всъщност

можеше да бъде той, усещаше още по-силно остротата на езика му. Той изглеждаше по-бдителен, сякаш ѝ нямаше доверие, че ще играе честно, сякаш се опасяваше, че тя ще се опита да се възползва от чувствата му към нея. Беше студен, изцяло делови и винаги готов с безкомпромисните си въпроси да се увери, че никой — и най-вече тя — няма да се опита да му хвърли пясък в очите. Беше труден следобед и Елизабет се върна в кабинета си с чувството, че е била прекарана през преса.

Докато седеше на бюрото си и се взираше в празното пространство, мобилният ѝ телефон извъня, показвайки отново непознат номер. Тя се досети, че сигурно е Дарси, и си каза, че не трябва да отговаря. Беше ѝ необходимо огромно усилие на волята, за да не натисне зелената слушалка, затова от гърдите ѝ се изтръгна невероятно облекчение, когато звъненето спря. До края на деня бе получила три съобщения от него, в които той я молеше да му се обади. Изкушението беше толкова силно, че тя неведнъж и два пъти се улавяше, че протяга ръка към телефона. Накрая отиде във фитнеса да изразходи енергията си.

Изтощена и емоционално, и физически, Елизабет си взе един хубав горещ душ, след което се стовари на леглото. Загледа се продължително в телефона си, докато накрая любопитството ѝ надделя и тя провери съобщенията си. Когато видя, че от Дарси няма нови съобщения, изпита едновременно облекчение и разочарование. Но пък беше получила една картинка от Джейн, на която се виждаше съблазнителен коктейл маргарита. С кисела усмивка Елизабет отвори съхранените си картинки, за да ѝ прати обичайния си отговор — знака „Просто кажи не“. Вместо това се оказа, че гледа снимката на Дарси как я целува по бузата на площад „Трафалгар“. Забравената снимка прониза сърцето ѝ и в очите ѝ затрептяха горчиви сълзи. Неспособна да устои на изкушението, тя прегледа и останалата част от снимките. Ето я нея под гранитните лъвове, а после и двамата, погледнали доволно в камерата. А когато видя снимката му в бричове и ботуши за езда, с крака, вдигнати върху табуретката и камшик в ръка, тя вече тихичко плачеше. Заспа със сълзи на очи едва когато батерията на телефона ѝ свърши.

Петъкът завари Дарси в най-отвратителното му настроение досега. Доведе една адвокатка до сълзи, а друга изхвърли от залата,

защото не знаела правилата за разпит на свидетели — и всичко това само до обяд. В коридора пред съдебната зала адвокатите си шептяха предупреждения и се поглеждаха притеснено. Така до момента, в който Елизабет се появи за своето следобедно дело, в съдебната зала се бе възцарила гробовна тишина.

Опитът от миналото я беше научил, че за дело пред Дарси най-добрата стратегия е да бъдеш добре подготвен, а настоящото ѝ емоционално състояние ѝ бе позволило да се потопи и в най-дребните подробности. Беше подготвена така, както никога досега.

Ала никое правно проучване не би могло да я подготви за гнева на Дарси. Когато даде знак за начало на делото, лицето му беше като тъмен облак, от който всеки момент ще се чуе гръм. Тя си пое дълбоко дъх и изправи рамене и не след дълго двамата се дуелираха като никога досега. Той отхвърли всичките ѝ възражения, а тя реши да обжалва всичките. Гласовете им набираха все по-голяма сила — за огромно неудобство на другите страни. Дращеха се със зъби и нокти относно доказателствата и накрая Дарси отсъди в полза на опонента на Елизабет. А когато тя представи аргументите си, Дарси я изгледа на кръв и извика заплашително:

— Госпожице Бенет, днес вървите по много тънък лед!

— Но вие на чия планета следвате законите?! — възкликна отчаяно накрая тя и вдигна ръце във въздуха. В и без това тихата съдебна зала се възцари напрегнато мълчание. Лицето на Дарси почервения и той се изправи.

— Обявявам пет минути почивка! — удари с чукчето си той. — Госпожице Бенет, с вас ще се видим в кабинета ми! Веднага!

Тонът му не търпеше никакви възражения. Другият адвокат също се изправи, за да ги последва.

— *Насаме!* — изръмжа Дарси.

Елизабет се изчерви като домат. Тресна папката си на масата, след което неохотно повлече крака след съдията. И двамата влязоха вътре, запазили пълно мълчание. Езикът на тялото им говореше за неподправена ярост, докато минаваха покрай секретарката. Той отвори вратата на кабинета си и я затвори плътно, когато тя влезе.

— Елизабет, какво правиш, по дяволите?

— Съхранявам делото си за пред апелативния съд, за да го спася от погрешната ти присъда!

— Възраженията ти са абсолютно безпочвени и изобщо не излагаш основанията за доказателствата си!

— А ти издаваш присъда срещу мен само за да докажеш, че не толерираш фаворити!

Този разговор би бил напълно нормален, стига той да не я бе наградил и да не бе започнал да я целува безумно в мига, в който вратата зад тях се затвори. Напълно забравяйки решимостта си да не му се дава, тя отвърна страстно на целувките му.

— Защо не отговаряш на обажданията ми? — запита той между две целувки.

— Всичко свърши, забрави ли? Всичко беше сън — отговори дрезгаво тя.

— Не, онова беше реалността! А това тук е кошмарът! Не искам да продължаваме повече така! — извика той и отстъпи крачка назад от нея, дишайки тежко. Косата му беше разрошена от ненаситните ѝ пръсти.

— И аз не искам. Обаче ти обеща, че когато се върнем, всичко ще свърши — прошепна Елизабет. — Поведението ни е неетично.

— Елизабет, не мога така! Трябва да те виждам! Все ще измислим нещо!

— Не виждам никакъв изход — заяви тя. Вдигна ръка към лицето му и изтри размазаното червило по бузата му. После приглади косата му.

Той пък оправи костюма ѝ и отсече:

— Все ще измисля нещо.

И веднага отвори вратата, с което парира всеки евентуален неин отговор. Върнаха се в съдебната зала.

— Господин Джонсън, оттеглям се от това дело! — обяви съдия Дарси в мига, в който зае мястото си.

— Какво?! — извика Елизабет. — Не можете да го направите!

Господин Джонсън също се опита да протестира. Дарси вдигна ръка, за да ги накара да замълчат, и продължи:

— По време на разговора си с госпожица Бенет двамата обсъдихме достойнствата на нейните доводи. Макар и нецеленасочена, смятам комуникацията ни за едностранчива, затова ще се чувствам много по-спокойно, ако се оттегля от случая.

— Това са пълни глупости! — провикна се яростно Елизабет. Дарси почервения и я изгледа на кръв. Тя се овладя, сниши глас и допълни: — Не беше разговор за достойнствата, а по-скоро технически проблем!

— Госпожице Бенет, бихте ли желала да се върнем в моя кабинет и да преговорим разговора си, или държите още сега да ви постановя наказанието? — изрече през стиснати зъби той и така характерният за него яростен тон отново започна да си проправя път в гласа му.

Това на свой ред възпламени и нея. Тя извади чековата си книжка и троснато изрече:

— На Ф. Дарси ли да напиша чека? Със среден пръст вместо инициал?

Той запокити съдийското чукче върху масата си и изрева:

— В покоите ми! ВЕДНАГА!

И посочи към коридора. Тя го последва, напълно съзнавайки зяпналите от изумление лица, които ги проследиха.

Той затвори вратата, придърпа я отново в обятията си и започна да я целува.

— *Не мога да бъда съдия по това дело!* — промърмори, докато ръфаше ухото ѝ.

— Да, след тази сцена, разбира се, че не можеш — промърмори с огорчение тя. После отметна глава назад, за да му предостави голия си врат.

— Моля те, нека се видим довечера! — изрече дрезгаво той, докато плъзгаше език по челюстта ѝ.

— Не трябва.

Сега вече целуваше врата ѝ.

— Трябва да те видя! Моля те!

Пръстите ѝ отново се вкопчиха в чупливата му коса и тя жадно потърси устните му.

— Уил, тази работа няма да я бъде!

— Напротив, ще я накараме да я бъде! — увери я той. Притисна устни в нейните и я дари със страстна целувка, а езикът му сякаш изсмука цялата ѝ воля. Ръцете му вече бяха под сакото ѝ, обгърнали гърба ѝ. А след това ги плъзна към задника ѝ.

— Лизи, моля те, имам нужда от теб! — прошепна в ухото ѝ. Гласът му потрепери от наситеността на чувствата му.

Елизабет се предаде и кимна. Отпусна глава на гърдите му. Той плъзна ръка по косата ѝ и прошепна:

— Ела у дома в осем! В кооперацията ми не живее никой, който познаваме заедно. Напълно безопасно е. — Стисна я лекичко, след което я пусна и написа адреса си на гърба на една своя визитка.

— Това, което правим, не е правилно — промърмори притеснено тя, като пое визитката. Той повдигна брадичката ѝ с показалец и я принуди да го погледне в очите.

— Не, правилно е! Нашата връзка е правилна! Ще трябва по някакъв начин да заобиколим правилата!

Тя отново кимна и изпъна сакото си. Той втъкна една непокорна къдрица зад ухото ѝ и пак я целуна.

Когато се върнаха в съдебната зала, лицата и на двамата бяха поруменели от страст, което обаче единодушно беше изтълкувано като проява на неистов гняв.

— Моля отнесете случая пред съдия Клейтън — заповяда Дарси.

Елизабет замълча. Вече съжаляваше за публичното си избухване. Беше демонстрирала престъпно неуважение към него в съдебната зала, а фактът, че той не ѝ наложи необходимото наказание, би могъл да се изтълкува като слабост.

— Ваша чест, искрено съжалявам за необузданата си реакция преди малко! Моля приемете искрените ми извинения! Много съжалявам! — изрече високо и ясно тя и целенасочено кратко, така че всички да я чуят и разберат.

— Благодаря ви, госпожице Бенет! Извинението ви е прието — кимна той. Веднага му стана ясно, че тя се опитва да спаси репутацията му, за което ѝ беше неизказано благодарен.

* * *

Докато караше към дома си, Елизабет не спираше да се укорява заради липсата на воля, която беше демонстрирала. Ала решението ѝ да сложи край на аферата с Дарси не бе в състояние да се сравнява по сила с желанието ѝ да бъде с него, а за един миг си бе позволила да вярва, че нещата между тях може и да се наредят. Ала в момента, в който се бе откъснала от съблазнителната му прегръдка, здравият ѝ

разум отново бе заговорил. Тайните връзки изобщо не ѝ бяха по вкуса, защото не намираше нищо приятно в непрекъснатото криене и прокраждане по тъмни доби. Освен ако един от двамата не предприемеше остър завои в кариерата си — като например той да се оттегли от съдийския си пост или тя да се прехвърли в друг съдебен район, — романтичната връзка между тях бе просто невъзможна. Докато се преобличаше от строг делови костюм в обикновена пола, потниче и сандали, тя стигна до заключението, че най-добрият ход би бил да сложи ясно и окончателно точка на взаимоотношенията им. И си обеща да направи точно това, веднага щом се видят с него тази вечер.

Със сърце, натежало от чувство за вина, Елизабет се насочи към центъра на Сан Франциско и успя да намери място за паркиране на една пресечка от сградата, където живееше Дарси. Беше учтиво спряна от портиера, който се обади на Дарси, за да се увери, че той я очаква. А после, с одобрително кимване, портиерът я поведе към асансьора, като добави:

— Двайсет и първия етаж, госпожице Бенет.

С всеки следващ етаж нагоре нервността ѝ се увеличаваше все повече. До момента, в който най-сетне стигна до двайсет и първия етаж, сърцето ѝ вече биеше в гърдите, а устните ѝ бяха пресъхнали. Пое си дълбоко дъх и излезе в коридора, без изобщо да забележи, че апартаментът на Дарси заемаше целия етаж. На звънеца ръката ѝ се поколеба и за един кратък миг тя едва не подви опашка и не побягна. После обаче затвори очи и натисна звънеца.

Секунда по-късно вратата се разтвори и пред нея застана Дарси с обезумяло от очакване лице. Двамата се гледаха известно време, без да помръднат, след което той се опомни, отстъпи и изрече тихо:

— Заповядай!

Елизабет пристъпи в антрето и веднага забележа изящния дървен под и топлото осветление. Обстановката беше изискана и същевременно удобна — със същото излъчване на уют, с което се отличаваше и Пембърли. Тя разтри притеснено раменете си, опитвайки се да прогони студените тръпки.

— Опасявах се, че ще размислиш — призна ѝ той, докато я отвеждаше в дневната.

— Почти се бях отказала — промърмори тя.

Краката ѝ потънаха в дебелия мек килим. Стаята беше обзаведена в тъмно дърво, допълвано от кожени фотьойли, удобен диван и небрежно нахвърляни декоративни възглавнички. Интериорът беше мъжки, ала без внушение за мъжкарство — точно както и самият домакин.

— Хубаво местенце — отбеляза небрежно тя, избягвайки погледа му, като се правеше, че съзерцава някаква картина.

— Недей — изрече зад нея той. Тя усети пръстите му по рамото си.

— Недей какво?

— Недей да се преструваш, че между нас няма нищо! — Обърна я към себе си. — Лизи, толкова много ми липсваше! — прошепна и я привлече в обятията си. Едната му ръка легна върху кръста ѝ, а другата се зарови в косата ѝ. Приведе глава и притисна устни о нейните. Ръцете му около нея се стегнаха, а тя отвърна на целувката му, като обви ръце около врата му. Целувката стана по-страстна и телата им се притиснаха едно о друго. Ръката му се плъзна под потничето ѝ и погали меката ѝ кожа.

Тя беше безсилна да го спре — не искаше да го спре, — когато той започна горещо да целува врата ѝ. А докато устните му се спуснаха върху голото ѝ рамо, от гърлото ѝ вече изригваха тихи стенания.

— Единственото, за което мога да мисля, си ти! Не мога да ям. Не мога да спя. Не мога да работя! — изрече той с изтощен и напрегнат глас. И Елизабет си даде сметка, че той се чувства точно толкова нещастно, колкото и тя. Дарси бе наясно с тяхната дилема и се чувстваше точно толкова впримчен в капана на чувствата, колкото и в сложните плетеници на закона, който ги спъваше. Откъсна се от нея, пое си дълбоко дъх и подпря брадичка върху главата ѝ. — Онова между нас не беше само секс, Лизи! И ти отлично го знаеш! Беше нещо много повече! — Повдигна брадичката ѝ, потърси погледа ѝ и прошепна: — Каж ми, че и ти изпитваш същото!

Неспособна да устои на зеления му поглед, тя кимна и затвори очи. После почти беззвучно прошепна:

— Да.

После хвана ръката му и я целуна. Дарси улови устните ѝ в нова целувка и изпепели воплите на съвестта ѝ чрез пламъка на чувствата.

Миг по-късно вече я бе вдигнал на ръце и я носеше към спалнята си. Разбута възглавниците настрани и я постави нежно на леглото. После легна върху нея. Едва успяха да се съблекат, за да позволят на пръстите си да се плъзнат по всяка вдлъбнатина и издупчина на голите си кожи, да разрешат на устните си да се насладят на другия. Елизабет вдишваше уханието на чистота и на горски мъх, което се носеше от него, изгубвайки се напълно в омаята му. Всеки звук, който излизаше от устните му, докато вкусваха кожата ѝ, всяка електрическа искра, която подпалваха чувствените му и нежни пръсти по нетърпеливото ѝ тяло, всеки удар на сърцето му срещу нейното предизвикваха буен екстаз. А когато той най-сетне проникна в нея, въздишката ѝ беше колкото от удоволствие, толкова и от облекчение — най-сетне беше цяла.

Правиха любов, докато слънцето залезе зад хоризонта, а после лежаха преплетени един в друг в нощния мрак. Накъсаното дишане на Дарси се успокои, а пръстите му започнаха да описват нежни, лениви кръгове по ръцете ѝ. Елизабет притисна нос във врата му и с настървение започна да поглъща миговете до него — миговете, за които тя знаеше, че са последни.

— Мандатът ми приключва догодина през април — изрече внезапно той наред тишината. — Бихме могли да изчакаме дотогава, за да бъдем заедно.

Тя се изсмя горчиво и промърмори:

— Не мислиш ли, че затваряме вратата на конюшната много след като конят вече е избягал?

— Просто се опитвам да постъпя правилно.

— Знам. Съжалявам. Обаче не знам дали бих могла да чакам толкова дълго.

— Бихме могли да...

— Не, няма да се промъквам тайничко...

— Не, разбира се! Извинявай, не знам какво говоря.

Настъпи поредната тягостна тишина.

— Би могла да се огледаш за други сфери на закона — за област, която не би могла да породи конфликти между нас — предложи той.

— И да се откажа от всичко, за което съм работила?! — извика тя, седна и го погледна възмутено. — И защо аз трябва да бъда тази, която да пожертва всичко, а? Защо ти не напуснеш?!

— Не мога да напусна. И без това не ни стигат двама съдии! — отговори той, вдигна очи към тавана и разтри очите си. — Имам цял куп отговорности. Не мога да напусна, дори и да искам!

— Аз също имам отговорности! Имам клиенти, които очакват от мен да се боря за тях! Не мога да ги захвърля ей така, с лека ръка само и само защото ми се ще да се вмъкна под чаршафите на съдията!

Дарси кимна и Елизабет отново се облегна назад, като отпусна глава върху свивката на рамото му.

— Тогава какво ще правим? — попита накрая той.

— Онова, което и двамата знаем, че трябва да направим.

— Не мога да сложа край на връзката ни!

— Тогава аз ще го направя! — отсече тя. Седна обратно на леглото, отметна коса от лицето си и спусна крака на пода. Облече потничето си и допълни: — Не е в характерите и на двама ни да лъжем и да заблуждаваме хората. Ти знаеш не по-зле от мен, че всичко това трябва да свърши. — Изправи се, нахлузи полата си, а след това и сандалите.

Дарси приседна и се загледа ужасено в нея, докато тя се насочваше към вратата.

— Да не би да очакваш от мен да приема това, а? Да те виждам всеки ден и да се преструвам, че нищо не се е случило? Да не би според теб това да не е лъжа?

Елизабет се закова за момент на място, а после изрече през рамо:

— Винаги е било лъжа, Уил. И двамата бяхме наясно, че това, което правим, е неправилно, ала бяхме твърде големи егоисти, за да спрем. А сега пък сме твърде големи егоисти, за да намерим начин да продължим. Сигурно това е цената, която трябва да платим за егоизма си.

И излезе.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Фани погледна подозрително сандвича с краставица и сирене „Рокфор“, който си беше поръчала с ореховия чай, и го поднесе към устата си. Предъвка веднъж и по лицето ѝ се разля блаженство. Открай време обожаваше да пие следобедния си чай в хотел „Риц Карлтън“, макар удоволствието да струваше майка си и баща си. Още когато беше малка, майка ѝ я водеше тук при специални случаи или когато искаше да я развесели. Това беше традиция, която тя продължи и със своите момичета, въпреки че конкретно Елизабет винаги бе считала тази традиция за прекалено натруфена за собствения ѝ вкус. Лу обаче беше във възторг от елегантната обстановка и изтънчената арфистка.

— Имам чувството, че гръбнакът ѝ всеки момент ще се прекърши — отбеляза той, като кимна по посока на извиващата се в такт с музиката си изпълнителка.

— Това е жена с невероятен талант! — отбеляза Фани. — Виж само прическата ѝ!

— Какво?! — засмя се Лу.

— Ами направена е толкова елегантно, че или е перука, или си има ужасно скъп фризьор, а щом може да си позволи едно от двете, значи печели много добри пари! — отбеляза Фани, след като удовлетворително бе превела Лу по своята странна логическа пътека.

Лу само се засмя и поклати глава. Фани сложи следващия миниатюрен сандвич в устата си и задъвка. След малко попита:

— Какво ѝ става на нашата Лизи?

— Откъде да започна?

— Не, Луис! Говоря напълно сериозно! Откакто се върна от Англия, просто не е същата! Казвала ли ти е нещо?

— Какво те кара да мислиш, че нещо не е наред?

— О, за бога, Лу! Не виждаш ли, че се е превърнала във вейка? Познавам моята Лизи и знам, че никога не се е случвало да подмине сладки, изпречили се на пътя ѝ! А гимнастиката никога не ѝ е действала успешно. Освен това тази седмица идва у нас на вечеря само

един път и нито веднъж не се избъзика с мен! Така че въобще не ми ги разправяй тия, че нищо й нямало!

Лу си наля чай, раздиран от вътрешна борба дали да сподели някаква информация с майката на Елизабет или не. Искреното притеснение, което се четеше по лицето на Фани, го размекна и той изрече с въздишка:

— Там срещнала някакъв мъж и нещо не се получило.

Фани плесна с ръце и се засмя като дете.

— Боже, колко прекрасно!

— Фани, скъпа, чу ли ме, като казах, че не се е получило?

— О, това изобщо няма значение! Единственото, което е важно в случая, е, че тя не е хомосексуална!

— Хей, че какво му е лошото на това да бъдеш хомосексуален?!

— Нищо, скъпи, ти изглеждаш прекрасно в розово, обаче аз — аз искам да имам *внуци*.

— Фани — изрече внимателно Лу, — Лизи е съсипана от мъка! Затова извинявай, но мисля, че малко ще трябва да охлабиш примката на твоите вечни натяквания за брак и семейство!

— И кой е този идиот, който е захвърлил моята дъщеря?

— Опасявам се, че точно това не ми е позволено да издавам!

Фани подпря брадичка на юмука си и погледна мечтателно към Лу.

— Знаеш ли, на мен тя никога не ми казва тези неща, които споделя с теб. Мисля, че дори в сравнение с Джейн тя предпочита теб за свой отдушник!

— Е, двамата с Лизи сме преживели не едно и две неща. Знаеш как реагираха родителите ми, когато им признах за себе си. А тя винаги е била до мен и ме е подкрепяла!

— Да бе, знам. И се радвам, че има теб, за да си споделя разни неща. Пък и знаеш, че винаги съм те считала за едно от моите момичета, нали?

— Да, знам.

— Ще се грижиш за нея, нали?

— Непременно!

— Хубаво. А сега... да ти кажа, май съм си забравила портфейла...

В изпълнение на обещанието, което даде пред майка ѝ, Лу настоя Елизабет да му отиде на гости за едно малко пижамено парти. На Елизабет нямаше да ѝ се отрази зле да прекара известно време в женска компания, особено предвид наглостта, с която онзи надувко Дарси се опитваше да бърника в ума ѝ. Беше се запасил с обилни количества сладолед, понички и диетична кола. Щяха да си направят едно старомодно парти с преспиване, пък ако ще и да я завърже, за да я задържи!

Слънцето все още не беше залязло, обаче Лу беше вече по долнище на пижама и тениска, с чаша вино в ръка, когато Елизабет се появи на прага му. Видимо нещастният ѝ вид го накара веднага да я прегърне. Целуна челото ѝ и безмълвно прокле Дарси.

— Добре ли си, сладко грахче? — попита, като притисна чело о нейното. Тя кимна и се изсмя горчиво. Той отстъпи, пое връхната ѝ дреха и сакчето ѝ и отсече: — Хайде първо да приключим с лошата част! Разкажи ми какъв гадняр е този човек! — И приседна на дивана.

Елизабет се самообслужи с чаша вино и поклати глава.

— Честно казано, изобщо не ми се говори по този въпрос! Нека говорим за нещо друго!

Пъхна глава в хладилника му и сбърчи нос. Гей или не, той все пак си оставаше ерген, поради което хладилникът му се отличаваше с обилни запаси от плесен и всякакви други трудно определими субстанции.

— Най-добре е да поръчаме пица — отсече, като затвори вратата.

— Вече я поръчах — отговори Лу. — Поканил съм и още един човек.

— Кого? — извика Елизабет възмутена, че ще има трето колело на тяхната приятелска сбирка.

— Шарлот Лукас.

— Шарлот ли? И откога станяхте такива дружки с нея?

— Можеш ли да пазиш тайна? — погледна я присмехулно той.

Тя забели очи и отбеляза:

— Сигурно мога. Или май забрави, че съм спала със съдията по делата си? Да си чул някаква клюка да витае във въздуха?

— Непрекъснато я засичам по гей баровете, където ходя. Тя е лесбийка, Лизи!

Елизабет повдигна вежди. Шарлот Лукас е хомосексуална? Но, разбира се! Как не я е забелязала толкова време?!

— Нали не се опитваш да ни събереш, а? Защото точно сега преминавам през една изключително трудна емоционална фаза! — пошегува се вяло тя.

Лу направи гримаса и поклати глава.

— Ни най-малко. Пък и ти изобщо не си неин тип!

Сякаш по поръчка точно в този момент се появи и самата Шарлот със своето сакче с дрехи за преспиване и всички разговори за Дарси блажено замряха. Пресушиха две бутилки вино, ядоха пица и сладолед. И не им беше необходимо кой знае колко време, за да се напият до козирката.

Към девет вечерта вече бяха сформирали своя собствена вокална група, наречена „Секси кучки“, и се надпреварваха да скачат по леглото на Лу, пеейки песни на Мадона в микрофони тип четки за коса.

Към десет часа Шарлот беше сплела косата на Елизабет на плитки и половината от косата на Лу в малки сладки рогчета.

Към единайсет Лу вече изпълняваше „Наистина те обичам“ на Оливия Нютън-Джон пред плаката на Колин Фърт.

Часове по-късно Лу беше притиснат като сандвич между двете момичета в леглото си. Шарлот вече беше отнесла плувката, а Елизабет беше на ръба на заспиването, когато Лу ѝ прошепна:

— По-добре ли се чувстваш вече?

Елизабет се усмихна сънливо и кимна. Щеше да оцелее. За пореден път Лу ѝ се беше притекъл на помощ. Успешно.

* * *

— Уил, къде се губиш толкова време? — достигна до него гласът на Каролайн по телефона в неделя. Той мислено се наруга, че изобщо е вдигнал телефона.

— Много добре знаеш, че бях на почивка с брат ти — отговори ѝ с хладен тон той.

— Ама си един надувко! — засмя се тя. — Впрочем, точно това винаги ми е харесвало у теб. Както и да е. Нали се сещаш за онази сделка на Джорджи? Трябва да уточним някои неща. Искам да бъде сигурна, че всички клаузи са точни — допълни тя.

Дарси въздъхна. Каролайн уреждаше къща за Джорджиана със средства от нейния попечителски фонд — сделка, която той, като настойник беше длъжен да одобри.

— Разбира се. Просто бях забравил. Какво ще кажеш да се видим утре за обяд? — предложи уморено.

— Не днес?

Дарси сведе поглед към тялото си — намачкани панталонки, тениска на петна, небръснато лице. Много вероятно бе и да миришеше неприятно.

— Не, утре е по-добре — отговори.

* * *

В понеделник Дарси наблюдаваше Елизабет с мрачно изражение. Тя седеше в задната част на неговата съдебна зала и тихо разговаряше с адвоката на ответната страна. Беше Джим Робъртс — адвокатът, който му беше предложил да свали Елизабет преди известно време в бара „Заседателната зала“. Имаше чувството, че оттогава е изминала цяла вечност.

Джим беше седнал зад нея, беше се привел напред и говореше нещо тихичко в ухото ѝ с типичния си жест, който Дарси веднага разпозна като една от любимите му свалчески тактики. А когато Елизабет постави ръка на уста и едва потисна смеха си, сърцето на Дарси бе прободено толкова силно от стрелата на ревността, че му се наложи да помоли адвоката пред себе си да повтори казаното. *Как е възможно тя да се държи така, сякаш всичко е нормално?!*

Осъзна, че напряга слух, за да чуе какво казва Елизабет. Двамата с Джим си шепнеха нещо и се кискаха. Ама тя флиртува ли? Срамота!

— Господин Робъртс, може би вие и госпожица Бенет бихте желали да пренесете разговора си извън моята съдебна зала? — изрече с властен тон съдията.

Джим се изчерви и се облегна безмълвно назад в стола си, а Елизабет изгледа свирепо Дарси, свивайки устни. После сведе очи към скута си. А Дарси почувства тихо задоволство, че е успял да развали малката свалка на Джим.

Когато Дарси завърши разглеждането на настоящето си дело, Елизабет и Джим пристъпиха напред, за да му представят извънсъдебно споразумение за одобрение. Той го одобри без всякакъв коментар и го подаде на Джим.

— Благодаря ви, Ваша чест — изрече почитателно Елизабет.

Дарси автоматично долови сарказма в гласа ѝ, ала не реагира.

После двамата с Джим се изнесоха от съдебната зала. А съдията усети, че има нужда от едно силно питие.

Час по-късно се срещна с Каролайн в близкото кафене. Тя го чакаше на една маса до прозореца. Когато го видя, стана и го прегърна.

— Уил, толкова се радвам да те видя отново! — изрече и го целуна по бузата, задържайки се върху нея с една идея повече, отколкото беше приемливо за обикновено приятелство. Дарси постави ръце върху нейните и леко я избута назад, поставяйки граница между двамата.

— Благодаря! Изглеждаш прекрасно — отвърна. Всъщност, изобщо не го интересуваеше как изглежда тя, но си спомни, че тя много обича да чува подобни думи.

— Благодаря! — прие комплимента с усмивка тя. — Това е „Прада“!

Той кимна в знак на одобрение, което изобщо не мислеше.

— Чарлз определено е много освежен от ваканцията ви. Обаче ти не изглеждаш никак добре. Да не би да си отслабнал? — изгледа го Каролайн.

Той сви рамене и сведе очи към чая си.

— Трябва да отидеш на плажа през уикенда! Соленият въздух ще ти се отрази добре — предложи тя, като зае отново мястото си до витрината на заведението.

— Не съм болен от туберкулоза, Каролайн — скастри я той.

Тя подпря брадичка на ръката си и го изгледа внимателно. После рече:

— Слушай, защо не вземеш да ме изведеш някой ден на вечеря и да ми разкажеш всичките си проблеми?

Той погледна през нея и се усмихна. Двамата не се бяха виждали вече почти година, ала въпреки това тя не преставаше да го преследва. Не можеше да не се възхити на упоритостта ѝ. Не че Каролайн не беше красива или приятна като компания — просто не беше по вкуса му. Той имаше простички, земни вкусове. Предпочиташе плодове вместо торти, да бяга по горски пътеки вместо по пътеките във фитнеса, обикновен ванилов парфюм вместо „Обсешън“. А Каролайн не беше нито простичка, нито естествена — тя беше екзотична, сложна, непрестанно стараеща се да го впечатли с всевъзможна смесица от материи и аромати. Външният ѝ вид винаги беше перфектен — нито едно непокорно кичурче, нито един висящ конец. Имаше перфектно изваяно тяло в резултат от старателни физически упражнения и може би — според него — известни количества силикон на определени места.

И въпреки това точно този неин външен вид го отблъскваше. Той обичаше недостатъците и несъвършенствата, като например бръчката между веждите на Елизабет, която се появяваше, когато изпитваше някакво безсилие, или малкото ѝ коремче, което подсказваше, че малко прекалява със сладките и сладоледа. Несъвършенствата бяха естествени, съвършенствата — не. Не можеше да проумее как някога бе намирал Каролайн за привлекателна или как е възможно да се е задоволявал с „удобството“, което му носеше тя. Ала сега вече всичко му беше ясно.

— Благодаря, но не — отговори той и ѝ се усмихна мило.

Тя въздъхна и го изгледа кокетно.

В този момент погледът на Дарси се насочи към витрината, където за негов огромен ужас забеляза Елизабет и Шарлот Лукас, които минаваха по тротоара пред кафенето. И двете го погледнаха — Елизабет с нещо като шок, а Шарлот с нещо като закачка. Сърцето му се сви. Естествено, че Елизабет трябваше да мине точно в момента, в който той седи до безсрамно флиртуващата с него Каролайн! Ама, *разбира се*. Той почеса с трепереща ръка тила си и едва устоя на изкушението да хукне след нея и да ѝ обясни, че картината, която току-що бе видяла, не е онова, което изглежда.

Каролайн долови рязката промяна в настроението му и въздъхна. Изражението му ѝ подсказа, че той отново е на делова вълна. Нищо ново под слънцето. Тя въздъхна примирено, извади папката по

сделката и двамата се заеха да прегледат документите. После довършиха кафето си — той мълчаливо, тя нащрек. Той беше различен, някак си променен.

* * *

Този следобед Дарси се опита да улови погледа на Елизабет, обаче тя упорито отбягваше очите му. Представянето ѝ в съда беше повърхностно, след което побърза да напусне съдебната зала.

Елизабет беше не само шокирана, но и крайно обидена да види Дарси с бегло познатата ѝ прекрасна брюнетка в кафенето до съда. Ако двамата просто си говореха, тя не би имала нищо против, обаче онази жена толкова безсрамно се опитваше да влезе в гащите му, а той като че ли се наслаждаваше на вниманието ѝ!

Опита се да забрави видяното, но то със сигурност я докара до крайно депресирано състояние. В крайна сметка Дарси беше невероятно красив мъж, но пък не беше от онези, които веднага ще се втурнат да гонят друга, нали така? А пък тя май наистина беше скъсала с него... Ала само защото тя не можеше да го има, не означаваше, че той може да се хвърля на врата на първата срещната хубава жена, нали така?! А пък Шарлот... Шарлот просто не ѝ позволяваше да забрави картината. Непрекъснато се смееше и повтаряше, че се надява старият Дарси най-сетне да успее да си топне чушлето някъде, за да улесни живота на всички им. Ама как не спря да го повтаря тази жена?!

През останалата част от седмицата Дарси не преставаше да гледа с копнеж Елизабет. Когато тя успя да накара Шарлот да поеме делата ѝ, той ѝ оставяше съобщения на телефона. Когато тя отказа да отговори на обажданията му, той ѝ изпрати цветя без картичка. Към четвъртък той вече се беше видял в чудо какво да прави с нейното решение да скъса с него. Да, крайно време беше да включи тежката артилерия. Налагаше се да се посъветва с един свой стар приятел — който по някаква случайност се падаше и големият шеф на Елизабет.

— Уил, на какво дължа това удоволствие? — възкликна господин Гардинър, когато с радост прие обаждането му.

— Здравей, Милтън! Просто реших, че мина доста време, откакто не сме се срещали на по питие след работа, та реших тази

вечер да те поканя да се видим! — изрече спокойно Дарси.

— Нямам нищо против! — отвърна весело господин Гардинър. Решиха да се срещнат в шест.

Милтън Гардинър — едър, добросърдечен мъж в началото на шейсетте, бе играл ролята на наставник на Дарси в първите месеци след пристигането му в Съединените щати. Въпреки че не бяха работили заедно вече близо десетилетие, двамата си оставаха приятели. Сега Дарси разчиташе именно на това приятелство, за да постигне набелязаната си цел.

Срещнаха се във „Върхът на Марк“ — един от емблематичните ресторанти на Сан Франциско с великолепна панорама към града и залива. След като поръчаха пириетата си, те се настаниха в едно тихо, уютно ъгълче и посветиха първите няколко минути от разговора си на наваксване на информация за живота си.

— Предполагам, че вече си се пенсионирали и се препичаш по плажовете на Сан Диего — отбеляза Дарси.

— Ха! Де да можех! Опасявам се, че плановете ми за тихо изнасяне в Сан Диего бяха осуетени. Вместо това сега отварям там нов офис.

— Така ли? И защо?

— Фирмата ми беше изкупена от „Дебърг и съдружници“ и сега искат да отворят офис в Сан Диего. Като част от сделката се съгласих аз да отворя този офис, да им наема персонал и въобще — да задвижа работата. Иначе Дебърг сама ще си наеме адвокатите. Това определено е повече, отколкото се бях пазарил, но пък ще си заслужава от финансова гледна точка. Така, когато всичко свърши, ще мога най-сетне да се пенсионирам с чисто сърце и добър пенсионен фонд.

Поговориха още малко за достойнствата на Сан Диего, след което Дарси прочисти гърлото си и рече:

— Всъщност, Милтън, истинската причина, поради която те поканих тази вечер тук, е, защото исках да те помоля за един съвет. Имаш ли нещо против онова, за което говорим, да си остане извън протокола? — запита Дарси, като завъртя леко чашата си и се загледа в кубчетата лед.

— Разбира се. Да приема ли, че ситуацията е чисто хипотетична? — попита господин Гардинър и само с тези няколко думи увери Дарси, че разговорът ще си остане между тях.

— Точно така — кимна Дарси и отпи от питието си, за да събере кураж. — Да предположим, че съдия прояви по-особен интерес към адвокат, който се явява редовно пред... нея. Какво е твоето мнение за етичната страна на евентуална връзка между съдията и този адвокат? — попита, без да поглежда господин Гардинър.

Господин Гардинър се замисли за момент, след което отговори:

— Всъщност, прецеденти в това отношение вече има, но иначе ситуацията е сложничка. Мисля, че съдията трябва да се оттегли от всички случаи на този адвокат, може би дори от всички дела на фирмата му, освен ако адвокатът доброволно не се оттегли от делата, които се водят пред този съдия.

— И аз така си помислих — кимна Дарси. — И кога според теб е най-подходящият момент за това оттегляне? Имам предвид, на кой точно етап от връзката им? — допълни.

Милтън Гардинър го изгледа изпод спуснати клепки и отговори:

— Ами, трудно е да се каже, но според мен веднага, щом съдията разбере, че интересът... ѝ е взаимен, споделен. Да кажем, имали са две срещи, но искрата не се е получила. В такъв случай не мисля, че съдията би... била длъжна да се оттегли. Но ако предположим, че двамата са се срещали редовно в продължение на два месеца, то тогава смятам, че съдията е... задължена да уведоми заинтересованите страни за тази връзка и за вероятността от конфликт на интересите. Тогава заинтересованите страни могат да вземат решение как да предотвратят конфликта. Но най-вероятният ход в подобна ситуация е адвокатът да се оттегли от случаите си, които да бъдат поети от някого от... неговата фирма.

Дарси кимна.

— Ами ако нещата напреднат повече, отвъд обикновените срещи? — попита. — Ако двамата станат интимни, а връзката — сериозна?

Господин Гардинър се засмя тихичко и отбеляза:

— В такъв случай положението е ясно — адвокатът по никакъв начин не трябва да се явява пред този съдия. Фирмата му ще бъде длъжна да уведоми всички заинтересовани за вероятността от конфликт на интересите, а те на свой ред трябва да решат дали да отстранят съдията от своите случаи. Защото дори и ако съдията успее да остане безпристрастен, вероятността за наличието на конфликт ще

натези и ще опорочи решенията по всички негови дела. А сега, Дарси, би ли ми казал, ако обичаш, какво точно става? Предвид факта, че съдия Клейтън е щастливо омъжена, дълбоко се съмнявам точно тя да се среща с някой от адвокатите, които пледират пред нея! — допълни Милтън Гардинър и се приведе, наострил уши за нова пикантна клюка.

Дарси въздъхна, остави чашата си на масичката пред тях и рече:

— Ако се оттегля, ще бъда длъжен да разкрия връзката ни. Бих предпочел тя доброволно да се оттегли от моите дела, защото така според мен най-лесно ще избегнем необходимостта от обяснение. Между другото, не съм издавал нито една присъда по нейни дела, откакто имаме връзка, но не искам вероятността за пристрастие да опорочи, който и да е от предишните ни случаи заедно. Смятам, че ако още сега прехвърлим делата ѝ на друг, ще можем да избегнем конфликта, без да даваме никакви обяснения. — С тези думи Дарси вдигна към събеседника си очи, изпълнени с надежда, и изрече тихо: — Милтън, ще прехвърлиш ли делата на Елизабет, които трябва да се гледат при мен, на други адвокати от твоя офис?

Господин Гардинър продължи да го наблюдава с очакване, докато постепенно осъзна какво е чул.

— Елизабет ли? — изрече тихо. Дарси кимна. — Не може да бъде! Тя те мрази и в червата!

— Да, в началото тръгнахме зле, но вече сме изгладили всичките си различия.

— И кога... кога по-точно се случи това? — преглътна изумено Гардинър.

— Срегнахме се на семинара в Лондон в началото на юни. И всичко се разви много бързо. — За момент Дарси остана зареян в спомените си. После се прокашля и продължи: — Но мога да ти се закълна, че преди това между нас не е имало абсолютно нищо! От друга страна, връзката ни се разви толкова бързо, че всеки би си помислил, че е доста по-стара, отколкото всъщност е.

Господин Гардинър издиша тежко и промърмори:

— Дарси, разочароваш ме, момче! Смятахте за много по-овладян човек!

Тази критична забележка ужили Дарси и той отвърна:

— Милтън, много добре знаеш, че по принцип не съм импулсивен човек! А що се отнася до Елизабет, намеренията ми са

съвсем сериозни! Имах възможността да обмисля внимателно последиците от нашата връзка и смятам, че тя е достатъчно важна за мен, за да ти искам тази услуга!

Господин Гардинър кимна бавно и после попита:

— А тя изпитва ли същото към теб?

— Смятам, че да. Но иначе познаваш Елизабет — такъв инат е, че в мига, в който се опиташ да ѝ дадеш съвет, тя прави точно обратното само за да ти докаже, че не си прав. И обикновено има пълно основание за това — допълни Дарси и се усмихна при спомена за нея. — Проблемът е в това, че ако тя внезапно започне да се държи нападателно към мен като съдия, всичко ще стане адски подозрително. Доколкото знам, според нея нейните клиенти няма да одобрят евентуално прехвърляне при друг съдия. Затова предположих, че ти може би ще бъдеш в състояние да пренаредиш делата ѝ и да прехвърлиш тези при мен на други адвокати, а и така решението ще бъде твое, а не нейно.

— Значи ти не си обсъждал този проблем с нея, така ли?

Дарси поклати глава. Милтън надали щеше да погледне с добро око факта, че Елизабет не отговаря на обажданията му.

— Виж какво, импликациите на тази ситуация могат далеч да надхвърлят проблема с настоящите ми адвокати — отбеляза бавно Гардинър. — Възможно е това да повлияе на сделката с Дебърг, особено ако се окаже, че цялата ни фирма не може да се явява пред теб!

Дарси изруга тихичко и промърмори:

— В такъв случай решението трябва да бъде взето незабавно! За нищо на света не желая да повлияя с лошо на твоето достойно оттегляне в пенсия!

— Елизабет надали ще приеме спокойно факта, че ще прехвърля делата ѝ на други без никакво обяснение.

— Прав си. Смятам дори, че ще побеснее, когато разбере, че аз съм говорил с теб.

— Именно! Затова съм длъжен да те предупредя, че няма да направя нищо без нейното съгласие! — подчерта Гардинър.

— Ами ако тя откаже?

— Тогава ти ще трябва да бъдеш този, който да се оттегли доброволно от нейните дела!

Дарси простена, прокара пръсти през косата си и промърмори:

— Господи! Съжалявам, Милтън! Май доста обърках нещата, а?

— Някой друг знае ли за това? — попита Гардинър.

— Сестра ѝ и моят най-добър приятел, но иначе никоой друг от нашите среди. А те разбират ситуацията, така че съм абсолютно сигурен, че ще си мълчат. Пък и не са ни колеги.

— Във всеки случай подsigури се още веднъж, че те ще си държат устата затворена по този въпрос! А що се отнася до Елизабет, да се надяваме, че ще прояви здрав разум и ще се съгласи да не се явява пред теб!

* * *

На следващия ден следобед господин Гардинър извика Елизабет в кабинета си. Затвори вратата след нея, покани я с жест да седне на кожения диван и приседна до нея.

— Елизабет, разбрах, че имаш някакви неприятности със съдия Дарси — започна деликатно шефът ѝ.

— Да, случва се понякога да спорим — промърмори тя, забила поглед в скута си.

— Изказа се предположението, че може би ще бъде най-добре да не се явяваш пред него.

— И кой го изказа това предположение?

Господин Гардинър въздъхна и изрече тихо:

— Той.

Елизабет почувства как цялата се изчервява от срам.

— А той каза ли защо? — смотолеви.

— Каза. Елизабет, подхванали сте много опасна игра, момичето ми!

— Напротив! Аз сложих край на всичко, но той просто отказва да го приеме! — възкликна тя, безкрайно унижена от факта, че трябва да води този разговор с началника си.

— Виж какво, Елизабет, казвам ти го като приятел и, надявам се, втори баща. Не се заемай с тази игра! Няма да победиш! Ситуацията е емоционално трудна и за двамата ви, а освен това може да се окаже професионално унищожителна за всички ни! Затова, като твой

началник, сега ти казвам, че ти повече не можеш да се явяваш пред него! Ти избираш дали да го направиш доброволно, или ще бъда длъжен да те принудя!

— Да, знам — промърмори нещастно тя. — Аз исках да си продължим така, сякаш нищо не се е случило, обаче той отказва да ми го позволи!

— Може би защото за него не е никак лесно.

— За мен също не е, но така поне се опитвам да защитя всички заинтересовани страни! — възкликна тя.

— Лизи, в случая просто няма начин да угодиш на всички, повярвай ми! Реката не може да бъде върната назад. Затова сега трябва да постъпиш правилно и да стоиш далече от съдебната зала на Уил! Така двамата ще можете да се срещате колкото си искате.

— Не е толкова просто! — извика тя и изтри една сълза от очите си. — Ами ако след всичко това в крайна сметка се окаже, че връзката ни не е била нищо повече от флирт? Тогава какво ще се случи с мен? Знаеш, че за жената винаги е по-трудно, отколкото за мъжа! Неговата репутация няма да пострада, обаче моята ще се срине! Всички ще казват: „О, ето я онази адвокатка, дето спеше със съдията, за да печели делата си!“. И как ще оцелея след всичко това?

— Тогава какво искаш?

— Не знам!

— Елизабет, когато се пенсионирам, няма да мога да те защитя! Ако разбере, Дебърг ще те уволни, без да й мигне окото, така че колкото по-бързо вземеш решение, толкова по-добре за теб! А дотогава според мен най-добрият ход е да поставим известно разстояние между теб и него. Затова на моето място в Сан Диего изпращам теб!

— Какво?!

— Лизи, не мога да рискувам оцеляването на цялата си фирма заради едно твое зле премерено решение, ако ще и да е взето с добри намерения! Така че или заминаваш в Сан Диего, където решаваш какво искаш и какво — не, или, опасявам се, ще трябва да те помоля да напуснеш моята фирма! Съжалявам, но така стоят нещата! — допълни той и постави ръка върху нейната. — Виж какво, докато аз съм тук, за теб винаги ще има място при нас, когато се върнеш!

Тя кимна мрачно и попита:

— И кога трябва да замина?

— Бях планирал да го направя следващата седмица. Докато това стане, мога да покрия делата ти, докато ти сложиш своите лични дела в ред. — Тя се изправи, за да си тръгне. — Елизабет, не му се сърди? Уил стори онова, което считаше за най-добро, при това и за двама ви! — допълни господин Гардинър.

— Така ли? — изсмя се горчиво тя. — Той просто отказва да приеме, че всичко между нас е свършило, натропва ме пред шефа ми и ме принуждава да се преместя в Сан Диего! Колко мило от негова страна! Как мога да му се отплатя за тази съобразителност?!

И с тези думи тя напусна с гръм и трясък кабинета на господин Гардинър. Влезе в своя, тресна вратата зад гърба си и започна да крачи гневно напред-назад. Погледна часовника. Наближаваше пет. Дарси сигурно все още беше на работа. Запъти се бясна към асансьора, натисна бутона и слезе на неговия етаж. Буквално влетя при секретарката му и извика:

— Съдия Дарси тук ли е все още?

— Очаква ли ви? — възкликна изумена секретарката и ръката ѝ се насочи към телефона.

— В негова полза е да ме очаква! — разбесня се Елизабет, насочи се към вратата на кабинета му, отвори я с трясък и влетя вътре, без да чака покана. Чу как по интеркома секретарката му пищи:

— Госпожица Бенет идва да ви види!

— Благодаря! — отговори Дарси и изключи интеркома.

Елизабет застана пред него, скръстила ръце пред гърди, с почервеняло от гняв лице и сякаш готова всеки момент да извади мечовете.

— Какво има? — попита бавно той, като тръгна към нея.

— Какво има ли? Е, щом ме питаш толкова любезно, да ти кажа! Има това, че ме прехвърлят в Сан Диего! Щастлив ли си?! — изкрещя тя.

— Какво?! — направи той още една крачка към нея.

— Да! Господин Гардинър сметна, че най-добре би било да постави между нас неколкостотин километра. А на теб съм ти безкрайно благодарна, че разкри най-интимната ми тайна пред моя шеф!

— Но ти надали ще заминеш! Ще напуснеш, нали?

— Не говори глупости! Разбира се, че няма да напусна! Току-що казах, че ме местят в Сан Диего! Глух ли си?

Сега беше ред на Дарси да почервенеет от гняв.

— А аз просто го помолих да те свали от моите дела! — изрече през стиснати зъби.

— Поздравления! Успя!

— Не си длъжна да ходиш!

— Напротив, длъжна съм! — извика Елизабет, но внезапно усети, че гневът ѝ утихва. Прииска ѝ се да се разреве. Притисна пръсти към челото си и въздъхна.

Дарси прекоси малкото разстояние между тях и прошепна:

— Това ли искаш наистина, Елизабет? Наистина ли държиш да сложиш край на връзката ни?

Тя се облегна на вратата, вдигна очи към тавана и промърмори:

— Ти каза, че онова, което става в Англия, си остава в Англия.

— Това беше преди да се влюбя в теб.

— Ти съсипваш кариерата ми!

— Фактът, че те обичам, нищо ли не означава за теб? — извика той, облегна се на вратата, като постави ръце от двете ѝ страни и по този начин ѝ препречи пътя за бягство.

Тя отново долови онзи притегателен аромат на мъх, който заплашваше да я примами в обятията си. Опита се да се пребори с него и промърмори тихо:

— Обичаш ме, така ли? И откога? Откакто уреди да ме преместят ли?

— Още в Англия ти казах, че те обичам — отговори той, видимо обиден.

Тя извърна глава и се изсмя горчиво.

— Да бе! Веднъж, когато беше пиан, и веднъж по време на секс! И как се очакваше от мен да приема това на сериозно?!

— Казах ти, че никога няма да те излъжа!

— Не съм го възприела като лъжа. Просто си помислих, че не го мислиш наистина. Толкова ли щеше да те заболи, ако го беше казал по време, примерно, на вечеря?

— Ето, казвам го сега! Обичам те! — Тя не отговори. — Лизи, ти обичаш ли ме? — попита тихо той. Тя извърна очи. — Елизабет, обичаш ли ме?! — повиши глас той вече леко ядосан.

Тя сведе очи, но пак не отговори.

— *Обичаш ли ме?* — изкрещя в лицето ѝ той.

— *Да!* — изкрещя най-сетне тя.

— *Тогава кажи ми го, да те вземат мътните!* — изрева той и удари с юмруци по вратата.

— *И какво значение би имало, дори да ти го кажеш?! —* изпищя тя и започна да удря с юмруци по гърдите му, за да се освободи от капана на ръцете му. После му обърна гръб, пое си дълбоко дъх и притисна пръсти към очите си, като си заповяда да не плаче. — Какво значение би имало? — повтори тихо.

Дарси постави ръце върху раменете ѝ, прегърна я и прошепна:

— За мен има значение! Огромно! Единственото, което искам да знам, е, че ме обичаш! Кажи на Милтън, че няма да заминеш за Сан Диего! Напусни и ще ти намерим друга работа — такава, която да можеш да вършиш без опасността от конфликт на интереси между нас!

Елизабет се изтръгна от ръцете му и се обърна с лице към него, като отново скръсти ръце на гърди. Беше му бясна, че се е намесил и че я е изправил пред необходимостта от избор.

— Ти май не разбираш, а? Не искам да си търся друга работа и не искам да напускам! Не си мисли, че животът ми е като твоята съдебна зала и ти имаш право да го управляваш! И нямаш право да вземаш решенията вместо мен! И точка! Случайно да си се замислял за онова, което аз искам, а?!

Той стоеше и я гледаше напълно онемял. Тя поклати глава, отпусна ръце и добави:

— Виж какво, тази работа вече напълно излезе от контрол! Мисля, че имаме нужда от почивка!

— От почивка ли? — повтори глупаво той.

— В продължение на няколко месеца ще отсъствам, за да помогна нещата в офиса в Сан Диего да потръгнат. Смятам, че драмата на нашата връзка не ни позволява да виждаме нещата ясно. Може би с малко разстояние между нас всичко ще си дойде на мястото.

Той се изсмя безрадостно и подхвърли:

— И какво се очаква от мен междуременно, а? Да седя тук и да кърша пръсти, докато те чакам да измислиш какво искаш, така ли?

Тя не отговори. Той се вторачи бясно в нея и зачака.

— Не те моля да ме чакаш! — отсече накрая Елизабет.

Той не отговори. След няколко секунди неловка тишина тя си тръгна. Профуча покрай безсрамно подслушващата на вратата секретарка и се насочи право към колата си. Успя да се закара вкъщи тъкмо навреме преди яростта, разочарованието и безсилието ѝ да се отрицат като порой.

* * *

Дарси от своя страна изкарваше бесовете си по друг начин. Той се насочи директно към асансьора и натисна бутона за етаж на адвокатската кантора „Гардинър и съдружници“. Когато стигна, влетя в кабинета на Милтън, тресна вратата след себе си и извика:

— Какво направи?!

Господин Гардинър се обърна изненадано към него. Погледа го и след малко каза:

— Спасих кариерите на всички ни, а на нея ѝ предоставих малко пространство за дишане.

— Аз те помолих за помощ, а ти ми заби нож в гърба! — продължи да се пени Дарси.

— Забил съм ти нож в гърба ли? Намерил се кой да го каже! Ти се промъкваш тайно, завързваш връзка против всички етични правила на правораздаването, а после очакваш от мен да те измъквам от кашите ти, така ли? Та ти едва не провали пенсионирането ми, човече! И ме принуждаваш да се лиша за известно време от един от най-добрите си адвокати! Съжалявам, но някак си не мога да разбера как ножът е точно в твоя гръб!

Дарси започна да крачи гневно напред-назад. В главата му се въртяха хиляди отговори, ала нито един от тях не звучеше разумно. Милтън беше напълно прав. Той наистина беше забъркал голяма каша. Налагаше се да се успокои, да си даде време да размисли и да подреди нещата за себе си.

Приседна уморено на дивана на Гардинър. Домакинът безмълвно му подаде чаша уиски, но той го отказа с махване на ръка.

— Милтън, държа да си наясно, че аз наистина я обичам! — изрече накрая, отпуснал глава в ръцете си.

— В такъв случай наистина трябва да ѝ дадеш това време. Имам чувството, че Елизабет сама ще се върне при теб! Точно сега е ядосана, разбира се, така че колкото повече я притискаш, толкова по-упорито ще се съпротивлява. Мисля, че вече би трябвало да я познаваш в този аспект. Тя е независима жена, а някои дори я определят като непоправим инат. Но иначе има добро сърце, затова съм сигурен, че когато му дойде времето, тя ще осъзнае истината за чувствата си!

— Ами ако това не стане?

— Е, тогава просто ще трябва да отидеш при нея и да ѝ напомниш защо въобще се е влюбила в теб!

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Въпреки гнева си към Дарси заради ролята, която изигра в нейното прехвърляне, Елизабет постепенно осъзна, че преместването ѝ в Сан Диего е невероятно полезен ход. Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че Дарси е имал добри намерения, когато е говорил с шефа ѝ, но засега все още не беше наясно какво точно иска. В това, че го обича, не можеше да има никакво съмнение. Ала над чувствата ѝ висеше дамоклевият меч на етичните норми в правораздаването. А и с намесата си пред господин Гардинър той бе навлязъл твърде дълбоко в личното ѝ пространство, за да му прости така лесно.

Но над всичко вземаше превес страхът ѝ, че ако в крайна сметка се обвърже официално с Дарси — а оттам и се откаже от кариерата си, — тя постепенно ще се надъха с ненавист към него, което на свой ред ще разруши необратимо връзката им. Затова осъзна, че това прехвърляне най-малкото щеше да ѝ осигури пространство за дишане, както и достатъчно време да реши какво точно иска. А засега единственото, което искаше, бе да бъде сама.

Ала само две седмици, прекарани в разглеждане на имоти под наем през деня и работа по апелативни жалби през нощта, бяха напълно достатъчни, за да натрупа изтощението, което победи гнева ѝ. Дългите вечери насаме с Джейн или Лу ѝ предоставиха възможност да размисли върху това, дали бе направила правилния избор. Мислите за Дарси вече не я караха да удря отчаяно по възглавницата си нощем. Вместо това започна да се пита как ли е той, какво прави и дали вече е успял да я забрави. Всяка вечер се връщаше в апартамента си в хотела, пъхваше се уморено под душа, хапваше, без да усеща какво яде, и се просваше на леглото — грохнала от изтощение, ала неспособна да заспи. Всяка вечер грабваше телефона си, за да се обади на Дарси, и всяка вечер смелостта не ѝ достигаше. Знаеше, че се разделиха зле и не беше много сигурна дали ще понесе да бъде отхвърлена от него, ако той реши, че връзката им не си струва да бъде спасена. Твърде горда, за да извика Лу за компания, тя прекара Четвърти юли съвсем сама в

леглото си — гледаше фойерверките по телевизията, притиснала възглавница към гърдите си.

* * *

Лу Хърст крачеше безцелно пред съдебната зала и чакаше Шарлот, с която се беше сблизил, откакто Елизабет замина преди три седмици. Извади блекбърито си, приседна на една свободна пейка и провери имейлите си с надеждата, че Елизабет най-сетне му е писала. Миг по-късно над него падна сянка. Лу вдигна очи и за огромна своя изненада видя срещу себе си съдия Дарси. Гардът му автоматично се вдигна.

— Здравей, Уил! — изрече хладно той.

— Къде е тя? — попита тихо Дарси.

— Там, където я изпрати ти — в Сан Диего.

— А знаеш ли къде точно е отседнала?

— Да — отговори Лу, но без да навлиза в подробности. Над рамото на Дарси той видя, че към тях се приближава Шарлот.

— А ще ми кажеш ли?

— Не! — отсече Лу, пхна блекбърито във вътрешния джоб на самото си и погледна Дарси право в очите. — Тя няма повече нужда от твоите мозъчни игрички!

— Моите мозъчни игрички ли? — изсмя се горчиво Дарси. — Бил съм честен и откровен с нея още от самото начало! Тя е тази, която играе игрички! „Обичам те, но не искам да те виждам“, „Чувствам, че е правилно, но е погрешно“, „Мисля да се преместя в Сан Диего“ — изимитира я Дарси.

Точно в този момент към тях се присъедини Шарлот.

— Здравейте, съдия! Здравсти, Лу! Вие двамата познавате ли се?

Лу не каза нищо. Знаеше, че връзката на Елизабет с Дарси е тайна, така че ако смяташе да ѝ помогне да се възстанови от този сбъркан любовен романс, колкото по-малко говори, толкова по-добре.

Обаче Дарси кимна и без да сваля очи от Лу, отговори:

— Да, чрез госпожица Бенет.

Лу го изгледа вбесено. Дарси се обърна към Шарлот, усмихна ѝ се приятелски и изрече:

— Та като си говорим за госпожица Бенет, къде се крие приятелката ви през последните две седмици?

— Не знаете ли вече? Лизи я прехвърлиха в Сан Диего за няколко месеца — отговори Шарлот.

— Аха, Сан Диего значи! Прекрасен град. Надявам се, че Милтън я е настанил в хотел „Лоберже дел мар“. Това е най-добрият хотел там — отбеляза нехайно Дарси.

— Разбира се, че не! — засмя се Шарлот. — Тя е в хотел „Уестин“!

Дарси се усмихна самодоволно и крадешком погледна към Лу, който беше почервенял от гняв.

— Хайде, Шарлот, не е учтиво да отнемаме повече от времето на съдията! — подкани той Шарлот, като я хвана за лакътя.

— О, ама аз не бързам! — изрече любезно Дарси.

— Може, обаче *ние* бързаме! — сръза го почти безцеремонно Лу. И хвана Шарлот под ръка, ала на нея като че ли й беше неудобно да изоставят така съдията.

— Не бихте ли желали да се присъедините към нас за вечеря? — предложи на Дарси тя, преди Лу да успее да протестира.

— С удоволствие. Съвсем случайно тази вечер съм свободен! — изрече без всякакво колебание съдията.

Шарлот примигна изненадано. Очевидно не беше очаквала от него да приеме.

— О! Ами добре! Тогава хайде!

И погледна извинително към Лу, който пък я изгледа смръщено. Тримата тръгнаха мълчаливо към „Заседателната зала“, където бързо намериха свободна маса. Веднага щом се настаниха, Шарлот се извини и се запъти към тоалетната.

— Много смешно — изръмжа Лу по посока на Дарси.

Дарси се приведе през масата към него и прошепна:

— Ти си най-добрият й приятел! Не искаш ли тя да бъде щастлива?

— Сигурно си мислиш, че ще бъде щастлива с теб, така ли?

— Защо не попиташ нея, а? — върна му удара Дарси.

— От онова, което ми е казвала, става ясно, че ти я правиш нещастна.

— И какво по-точно ти е казвала?

Лу отвори уста, за да го залее с цял списък с обиди и провинения, но след секунда я затвори. Едва в този момент осъзна, че въпреки всички неща, които Елизабет беше споделяла с него, тя нито веднъж не му беше споменала нещо лошо за Дарси. Да, беше му ядосана и връзката им ѝ късаше сърцето, обаче нито веднъж не беше обвинила Дарси за всичко това. Затова сега Лу стисна устни и се загледа в емоциите, които се редуваха по лицето на Дарси. Първо видя негодувание, след това неувереност, а накрая — тъга.

Дарси сведе очи към ръцете си и промърмори:

— Не съм имал намерение да провалям вечерята ви. — После си пое дълбоко дъх и изрече: — Кажи на Елизабет... — Пауза. — Кажи ѝ, че много ми липсва!

И с тези думи съдията се изправи и бързо напусна бара.

Лу се загледа озадачено след него. В лоялността си към Елизабет бе приел за даденост, че Дарси е мръсник, мошеник плейбой, който ѝ е замаял главата, а след това я е захвърлил, когато нещата са загубели. Ала тази кратка среща със съдията го накара да преосмисли позициите си. Дарси изобщо не се бе държал като бройкаджия. Държа се като човек, който е силно *наранен*.

Шарлот се върна от тоалетната и възкликна:

— Къде изчезна съдията?

— Сети се, че имал друг ангажимент. Помоли ме да ти предам извиненията му — отговори разсеяно Лу. Защото вече пишеше съобщение на Елизабет на своето блекбъри:

„Трябва да поговорим!“

* * *

Дарси пътуваше към къщи, потънал в тежки размисли. Разбираше гнева на Елизабет и необходимостта ѝ от лично пространство. Бе допуснал огромна грешка, отивайки при господин Гардинър, но пък само бързата реакция и дискретността на Гардинър ги бяха спасили от провал. Точно в този случай обаче вродената

склонност на Дарси към бързо разрешаване на проблемите му бе изиграла лоша шега.

Разстройваше го също така и лоялността на приятелите на Елизабет. Джейн и Бингли бяха проявили нехарактерна за тях липса на словоохотливост относно Елизабет, Милтън Гардинър директно отказа да я обсъжда, а Луис Хърст се държа направо враждебно с него. И макар че успя да подмами Шарлот да му каже къде е отседнала колежката ѝ, каква полза от тази информация, ако тя не искаше да го вижда?

Седнал на кухненската си маса, Дарси потри очи и въздъхна. Как се беше забъркал в тази каша?

— Хей!

При звука от нежния глас на сестра си Дарси отвори очи. Огромният апартамент, който бе купил от обеднял музикант, беше снабден със звукоизолирана стая, където той държеше пиано за Джорджиана. Очевидно е свирела, когато той се е прибрал.

— Хей — отвърна той с крива усмивка.

— Изглеждаш ми много унил — отбеляза тя, като приседна до него.

— Добре съм — отговори той, а неговите закрилнически инстинкти не му позволиха да я товари с проблемите си.

— Защо не вземеш китарата си и не посвириш с мен? — предложи тя.

Когато той поклати глава, тя го хвана за ръка и го издърпа от стола. Накрая, с неохотна въздишка Дарси приседна на тапицираната пейка в музикалната стая и настрои китарата си. Простичкият акт да създава музика, да импровизира и да извлича звук от струните и дървото го ободриха. Така след два часа и две бири Дарси вече беше в значително по-ведро настроение.

— С едни мои приятели свирим в едно кафене всеки петък вечер — отбеляза небрежно Джорджиана. — И имаме нужда от китарист.

Дарси остави предложението да увисне във въздуха, а след известно време изрече:

— Ще се пробвам, докато си намерите професионалист.

Знаеше, че времето, което трябваше да посвети на репетиции, щеше да му предостави невероятния шанс поне за малко да не ридае за Елизабет.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Съобщението за годежа на Джейн и Бингли в края на юли предостави на Елизабет перфектното извинение да се върне за малко в Меритън. Мечтаеше си да поговори с Джейн, да сподели с нея всичките си сърдечни болки и да научи всичко, което ѝ бе възможно, за Дарси. Изпълнена със съмнения и колебания, тя не уведоми никого и импулсивно си купи билет за петък следобед — така че да пристигне навреме за вечеря. А когато си събра багажа, установи, че вече е твърде късно да се обажда на сестра си.

Когато таксито ѝ спря пред къщата, която толкова години споделяше със сестра си, Елизабет бе невероятно изумена от носталгията, която разбра, че е изпитвала. Когато влезе в антрето, първата ѝ работа беше да притисне изненаданата Джейн в топла прегръдка.

— Здравей, Джейни! — промърмори тя в рамото на сестра си. Джейн се засмя и ѝ върна прегръдката.

Миг по-късно подсмърчащата Елизабет се отдръпна, изтри очи с опакото на дланта си и извика:

— Изненада! — Но едва сега забелязвайки горскозелената вечерна рокля, която се спускаше елегантно от раменете на Джейн, тя възкликна разочаровано: — Да не би да отиваш някъде?

— Не точно — отговори колебливо Джейн. — Поканила съм няколко приятели за вечеря. Вечеря по случай годежа ни.

— Вечеря за годежа ви ли? Не си ми казвала нищо! — извика Елизабет, обидена от липсата на внимание.

— Защото Уил ще идва — отговори Джейн и прехапа устни. — Не исках да те принуждавам да го виждаш. — Разтри ръцете ѝ и допълни: — Ако искаш да присъстваш, добре си дошла! Ако държиш да се скриеш, няма да казвам, че си тук.

— Определено не смятам да се крия от него! — отсече решително Елизабет. — Нищо няма да ми стане да поседя в една стая с него за няколко часа! — отсече бодро. Ала изобщо не се чувстваше

толкова самоуверена, колкото звучеше. Не беше сигурна дали е готова да види Дарси — дори при самата мисъл за това коремът ѝ правеше салтомортале.

— Сигурна ли си? — попита Джейн. Елизабет кимна. — Тогава най-добре върви веднага да се преоблечеш! И помни — най-доброто откъсване е да изглеждаш приказно! — Когато Елизабет пое нагоре по стълбите към стаята си, Джейн ѝ подвикна: — Онзи черен сатен вероятно ще свърши работа!

Елизабет се засмя и поклати глава, но изобщо не постави под съмнение вкуса на Джейн. След като се освежи, тя облече безръкавната рокля от черен сатен с дълбокото деколте и гол гръб във формата на буквата „V“. Накичи врата си с дълга златна верижка с диаманти и започна да си търси подходящи обувки. Погледът ѝ падна върху червените остри обувки с високия ток, които беше купила в Лондон, ала само болката от този спомен бе напълно достатъчна, за да ги замени с чифт високи златисти сандали с каишки. Никой не можеше да предскаже как ще мине вечерята, ала не желаше да изглежда така, сякаш нарочно му напомня за връзката им.

Среса косата си и направи всичко по силите си да опитомии къдриците си в приемлива прическа. Очите ѝ изглеждаха прекалено тъмни на фона на бледото ѝ лице, затова бързо нанесе на бузите си малко бронзант, за да им придаде цвят. Едно последно мацване на червило и ето че беше готова. Пое си дълбоко дъх, призова целия си кураж и тръгна надолу по стълбите. С всяко следващо стъпало топката в стомаха ѝ ставаше все по-голяма.

Зърна веднага Дарси — в другия край на дневната, макар и все още с гръб към нея. Разпозна го по широките му рамене и начина, по който му стоеше блейзерът. Падналата върху яката му коса се къдреше леко. Излъчваше същата небрежна, вродена еlegantност, с която го бе запомнила в Пембърли. И всяко късче емоция, което през последните няколко седмици тя бе успяла да погребее дълбоко в себе си, си проправи път към повърхността под формата на ледени тръпки. Единственото, за което бе в състояние да мисли, бе, че все още го обича и не желае нищо друго на света, освен да бъде с него.

Поради което изпита шок и разочарование, когато видя висока, еlegantна брюнетка в прекрасна шафранена рокля да го държи под ръка.

— Елизабет! — При звука на името си Елизабет се обърна точно навреме, за да избегне пронизващия поглед на Дарси. — Елизабет, толкова се радвам да те видя отново! — изрече Ричард Фицуилям, като се насочи към нея с широка усмивка. Прегърна я топло и я целуна по двете бузи.

— Опасявам се, че аз съм злощастният тринайсети гост — промърмори смутено тя, като си наложи да не гледа в посоката, където беше Дарси.

— Няма проблеми! Моята дама ме заряза. Така че тази вечер можеш да се правиш на Шарън — ухили се Ричард и я подхвана под лакътя. — Освен ако ти вече си нямаш кавалер, разбира се — добави с престошена тревожност. Тя поклати глава и му позволи да я отведе до масата за вечеря. Докато сядаха, Елизабет изпита огромна благодарност към Джейн, когато видя, че я е сложила колкото бе възможно по-далече от Дарси.

Ричард, за когото си спомняше, че бе непоправим флиртаджия, успешно защитаваше репутацията си. Докато разговаряха, той небрежно преметна ръка през стола ѝ, не откъсваше очи от нея, а когато тя казваше нещо, се привеждаше максимално близо, за да я чуе. От време на време ръката му бръсваше рамото ѝ, докато ръкомахаше. Някога, преди сякаш цяла вечност, Елизабет би оценила вниманието му. Ала сега всичко това я караше да се свива вътрешно, когато си представяше какво ли си мисли за нея Дарси.

И се оказа дотолкова затънала в терзанията за собствената си персона, че осъзна твърде късно, че Ричард разказва на цялата маса за караоке изпълнението ѝ.

— И после се шляпна по задника! — извика, при което всички присъстващи се разсмяха.

Тоест всички, с изключение на Дарси, чийто пронизващ поглед тя усещаше в главата си, въпреки че примигваше по посока на човека точно срещу себе си, опитвайки се да се усмихва. „Възможно ли е да стане още по-зле?“ — каза си тя. Разбира се, че бе възможно.

Еlegantната брюнетка, която Елизабет разпозна като жената от кафенето, но с която така и не се бе запознала, се приведе близко до ухото на Дарси и му прошепна нещо с дяволита усмивка. Миг по-късно се изправи, за да вдигне тост за годежа на младата двойка.

— За Чарлз и Джейн! Не познавам други двама души толкова еднакви по характер, идентични в своята щедрост и доброта. Те са точно от хората, които ти се иска да презираш — допълни тя и предизвика всеобщ смях. — Но, разбира се, не можеш да сториш нищо друго, освен да ги обичаш. Желая ви неизброимо много години съвместно щастие и, мисля, че говоря от името на всички присъстващи, като казвам, че всички ние ще се считаме за големи късметлии, ако имаме поне една десета от любовта, която вие храните един към друг! — Вдигна чаша и извика: — Дълъг и щастлив семеен живот!

— Благодаря ти, Каролайн! — кимна Бингли и вдигна чашата си към нея.

Каролайн! Каролайн Бингли, сестрата на Чарли и инцидентната любовница на Дарси. Елизабет ги погледна и усети как сърцето ѝ се свива. Докато отпиваше от виното си, Каролайн бе поставила собственически ръка върху ръката на Дарси. А самият той бе стиснал челюст и се взираше в чинията си, в която нищо не беше докоснато.

И всички ирационални надежди за романтично повторно събиране, които бяха избуяли в сърцето на Елизабет, бяха споходени от нещастна смърт, когато видя как Каролайн се привежда и целува Дарси по бузата. Очите ѝ се насълзиха и преди Ричард да е успял да ги забележи, тя се извини и излезе на чист въздух. Напусна къщата и излезе на тротоара. Започна да потрива голите си ръце, за да се стопли, и се опита да върне обратно сълзите си. Само миг по-късно обаче Дарси вече беше зад нея.

— За него ли беше представлението ти? — извика той с гневен и горчив глас.

— За кого? — попита с уморен глас тя.

— Братовчед ми.

— Братовчед ти ли?

— Да. Ричард Фицуилям, моят братовчед! Или не знаеше, а?

— И откъде да знам, че ти е братовчед? — възкликна тя, обидена от обвинителния му тон.

— Да бе, името Фицуилям се среща под път и над път! Хиляди такива се тълпят наоколо, за да излизат на срещи с теб!

— Извинявай. Следващия път, когато изляза на среща, ще направя справка с родословното ти дърво — срязва го тя през рамо. —

Виждам, че и ти не си губиш времето да наваксваш със старите приятелки.

— Между мен и Каролайн няма нищо! — побърза да отговори той.

— Хубаво. Но най-добре е някой да го каже на нея.

— А на теб защо ти пука? Нали ми каза да не те чакам?

— Така беше. А ти очакваше ли аз да те чакам? — Едва успяваше да овладее юздите на ревността си, която, примесена с гняв, бе направо неудържима.

Дарси сграбчи ръката на Елизабет и я извърна към себе си точно в мига, в който Каролайн извика името му от верандата. Елизабет погледна многозначително към ръката му, която болезнено силно бе стиснала рамото ѝ, след което вдигна очи към неговите. Ръката му падна настрани, ала юмрукът му продължи да се сгъва и разгъва.

— Тя е много хубава. Най-добре е веднага да се върнеш при нея иначе има опасност тази нощ да спиш сам!

И с тези думи Елизабет се шмугна покрай него. Докато вървеше към къщата, подреди лицето си в изражение на блажено задоволство. Промърмори едно тихо „Извинете“, докато минаваше покрай Каролайн, и се вмъкна в къщата, следвана плътно от Дарси.

— Коя е тази? — попита Каролайн, но преди Елизабет да се бе отдалечила достатъчно.

— Никоя.

Отговорът на Дарси възпламени още повече гнева на Елизабет. Значи била никоя, така ли? Нито дори „бивша приятелка“ или „сестрата на Джейн“? Ще го научи тя как така е никоя!

Върна се на масата при Ричард, плъзна ръка в неговата и прекара останалата част от вечерта в неистов флирт с него. Към края на вечерта той вече беше увлечен по нея. А Дарси беше бесен.

Когато компанията започна да се разваля и гостите да си тръгват, Ричард упорито продължи да стои до Елизабет, твърдо решен да си открадне поне момент насаме с нея. Ала Дарси имаше същите намерения, поради което също остана. Джейн и Бингли започнаха да се споглеждат тревожно, забелязвайки гнева на Дарси, подозренията на Каролайн, жлъчта на Елизабет и подхилването на Ричард.

— Нямах ли някоя ранна среща утре? — подхвърли вбесено Дарси на Ричард.

— Дарси, познаваш ли моята чаровна дама за вечерта? Кой би могъл да иска да напусне подобна жена само заради някаква си ранна среща?! — засмя се Ричард и стисна ръката на Елизабет. Тя пък наклони глава към Дарси и се усмихна мило.

— Не мисля, че съм имала удоволствието да се запозная с вашата дама, съдия Дарси — изрече със сладък гласец.

— Каролайн, запознай се с Елизабет Бенет. Тя е сестрата на Джейн — изрече с официален тон той. — Елизабет, това е Каролайн, сестрата на Чарли. През следващите няколко месеца тя ще помага на Джейн с подготовката за сватбата. — Усмихна се лениво на Елизабет и плъзна ръка по кръста на Каролайн. — Елизабет е адвокатка, която съвсем доскоро пледираше пред мен. Но беше прехвърлена в офиса на фирмата им в Сан Диего.

С тази кратка реч Дарси на практика предупреди Елизабет, че през следващите месеци ще среща често Каролайн, а нея — не, подсказа на Ричард, че Елизабет не е леснодостъпна, и даде картбланш на Каролайн, уведомявайки я, че Елизабет е на стотици километри оттук.

Каролайн протегна ръка към Елизабет и изрече:

— За мен винаги е удоволствие да се запозная с някого от колегите на Дарси!

Ричард следеше неотлъчно размяната на реплики между тримата и като че ли бързо схвана нещата. Плъзна собственически ръка около кръста на Елизабет и я придърпа към себе си.

— Сан Диего не е много далече — само на два часа път със самолет. Да знаеш, че много скоро ще ти дойда на гости! — изрече топло. После я притегли още по-близо към себе си и я целуна звучно по устните.

Напълно втрещена, Елизабет му отвърна с доста целомъдрена целувка, а после изрече, останала без дъх:

— Нямам търпение!

Ричард се ухили широко. Дарси побесня и остана закован на мястото си.

— Няма ли да ме изпратиш до вратата, скъпа? — обърна се Ричард към Елизабет, като я дръпна леко напред. И далеч от обсега на Дарси.

— Ричард... — започна тя.

Докато закопчаваше самото си, Ричард я погледна и изрече:

— Да знаеш, че Каролайн не е за подценяване! Щом тя е насреща, ще ти се наложи да се бориш със зъби и нокти, за да го имаш! — Елизабет го погледна изумено. Той се ухили и продължи: — Знаех си, че е твърде хубаво, за да бъде истина — пък и преди не беше толкова луда по мен. Но ще се справя, особено ако това означава да сваля, макар и с няколко милиметра, вирнатия нос на Уил! — Елизабет се засмя, а той плъзна ръка около кръста ѝ и добави: — Понякога е такъв сноб, че чак ме вбесява! Затова при всяка предоставила ми се възможност се старая да му напомням колко безотговорен бохем съм! — И с тези думи той наведе рязко Елизабет назад и я целуна. Тя се изхили и през смях му върна целувката.

Ричард се измъкна, хвърляйки съзаклятнически поглед на Елизабет, а тя затвори след него. После прехапа устни и се насочи обратно към стаята, без да отлепва очи от пода.

— Мисля вече да си лягам — обяви.

— Да. И ние трябва да тръгваме. Нали, Уил? Лека нощ, госпожице Бенет! Лека нощ, Чарли, Джейн! — изрече с усмивка Каролайн. Прегърна Джейн и Бингли за довиждане, след което хвана Дарси под ръка. — Да се прибираме вкъщи, скъпи! — прошепна сладко.

Той стисна устни, ала нищо не каза. Позволи да бъде изведен през вратата. Ала час по-късно, когато Елизабет вече лежеше свита по пижама в леглото си и полагаше героични усилия да се бори с напиралците си сълзи, мобилният ѝ телефон иззвъня. Побърза да избърше носа си и отговори:

— Ало?

— Аз съм. Забравих си палтото. Ще слезеш ли, за да ми отвориш? Не искам да притеснявам Бингли и Джейн. — Гласът на Дарси в другия край на линията отново накара стомахът ѝ да се свие на топка. Вече започваше да се вбесява от факта с каква лекота той бе в състояние да манипулира емоциите ѝ. Обаче си грабна гнева за приятел, тъй като само той бе в състояние да държи на разстояние нещастieto.

— Не можеш да заблудиш никого, но все пак ще слеза — изрече с въздишка.

Когато отвори, той вече чакаше на вратата. Подаде му палтото. Косата ѝ беше вдигната на върха на главата ѝ, беше боса и облечена само по широки памучни панталони и блузка без сутиен.

— Може ли да вляза? — попита той, без да си взема палтото.

— Каролайн няма ли да бъде самотна?

Той завъртя очи и пристъпи напред, като бутна вратата. Тя отстъпи, за да го пусне, след което затвори вратата. И когато той продължаваше да не посяга към палтото си, тя притисна дрехата до гърдите си.

Дарси се обърна да я погледне. Беше такава, каквато най-много я обичаше — естествена, рошава, раздърпана. Въпреки гнева, който изпитваше в момента към нея, пулсът му пак се ускори и му се прииска да я целуне.

— Защо не ми каза, че ще идваш тук? — попита той.

— Решението ми беше напълно спонтанно — отговори тя.

— И колко време ще останеш?

— Утре вечер си тръгвам.

Той стесни с още една крачка разстоянието между тях и каза:

— Елизабет, това е пълен абсурд! Защо не ми се обади? Вече няма нищо, което да ни спре да бъдем заедно! — Пое палтото от ръцете ѝ и го захвърли настрана. — Няма конфликти, няма скандали — нищо! — Обгърна кръста ѝ с ръце. — Нищо — повтори и плъзна устни по нейните. Тя не отвърна на целувката му.

— Нищо, освен новата ти приятелка — отвърна тя.

Той отдръпна глава и промърмори:

— Каролайн не ми е приятелка.

— Хубаво. Тогава приятелка с привилегии — изломоти тя и се отдръпна от ръцете му.

— Много добре знаеш, че не съм такъв човек! — извика гневно той. — Между мен и Каролайн няма нищо! Кое е много повече, отколкото мога да кажа за теб и Ричард! Спиш ли с него?

Тя го изгледа възмутено и възкликна:

— Как не те е срам!

— Падна в леглото ми доста бързо, тогава защо да не го направиш и с братовчед ми! — озъби се той. Ала в мига, в който тези думи излязоха от устата му, вече съжаляваше горчиво. Така надали можеше да си я върне.

— Мисля, че най-добре е да си тръгваш — изстреля тя, грабна палтото му и го захвърли към него. Той го хвана, но не помръдна от мястото си, опитвайки се да овладее гнева си.

— Искам да се ожения за теб — изрече внезапно той. Но какво, за бога, правеше? Как бе възможно думи, които изобщо не бяха минали през разумната част на мозъка му, да излизат от устата му?!

— Така ли? Колкото и да си мечтая за съпруг, който си мисли, че съм курва на повикване, налага се да откажа. Махай се оттук!

И отвори вратата. Той метна палтото си. Тя му посочи с палец улицата. А той, преценил, че е причинил достатъчно щети за една вечер, напусна дома ѝ.

Докато шофираше към къщи, ръцете му трепереха. Беше изпълнен с гняв, угризения и главоболие. Но какъв, по дяволите, му беше проблемът? Защо не бе в състояние да се контролира, когато се намираше в близост до Елизабет? Върна се там с единственото намерение да я помоли да се видят, да му позволи да ходи всеки уикенд при нея, за да бъдат заедно. А не да ѝ предлага брак и още по-малко — да я обижда.

Отключи вратата на огромния си апартамент и захвърли ключовете на плота. Седна на масата в тъмното, загледа се в града пред себе си и преповтори мислено всеки отделен миг с нея. После въздъхна треперливо и обори глава. След един продължителен момент на борба със самоконтрола си от гърдите му се изтръгна вопъл и сълзите потекоха. Не чу как Джорджи влиза в стаята, ала почувства ръцете ѝ на раменете си. Обърна се към нея и ѝ позволи да го успокои. След няколко минути изтри очи.

— Уил, никоя жена не заслужава подобни мъки — изрече тихо сестра му.

— Непрекъснато влошавам нещата — засмя се безрадостно той и поклати глава. — Всеки път, когато я видя, подхождам с добри намерения, а после нещо се случва и я отблъсквам.

А после накъсано и деликатно подтикван от Джорджи, той ѝ разказа цялата история — от първата им среща до последната. По-пикантните моменти пропусна, но тя си състави достатъчно ясна представа и за тях. Въздъхна съчувствено и хвана ръката му.

— Аз съм пълен идиот! Сам си го причиних! — простена Дарси. Сестра му кимна и отбеляза:

— Уил, ти никога не трябва да преследваш жена! За нищо на света! Ти си несигурен в себе си и това те кара да правиш необмислени неща. Иначе отлично разбирам какво преживяваш. И мога да ти кажа само две неща: първо, не позволявай на това чувство да те унищожи, не му позволявай да те промени и да те направи неузнаваем! И второ, опитай се да поправиш стореното, обаче не ѝ се обаждай и не се срещай с нея! Когато си около нея, не можеш да се владееш. Напиши на Елизабет писмо, излей си чувствата в него и виж тогава какво ще стане. Може би не знаеш, но жените приемат писмата като невероятно романтичен жест!

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Обратното пътуване на Елизабет до Сан Диего беше същински тест — проверка за това, колко време може да издържи, преди да се разпадне в горчиви сълзи. Оказа се, че не повече от минута. Срещата с Дарси беше сама по себе си достатъчна като шок. За един кратък миг си беше позволила да вярва, че всъщност не е трудно да забрави всички болки от миналото и просто да обори глава на гърдите му и да се остави да бъде утешена. Ала присъствието на Каролайн бе разбило окончателно фантазиите ѝ с лекотата на ковашки чук.

И макар Дарси да отричаше, че между него и Каролайн има романтична връзка, все пак никой не бе в състояние да отмени факта, че той се бе върнал при нея, бе потърсил някакво успокоение от нея, виждаше се с нея. Още в Англия Джейн бе предупредила Елизабет да внимава с тази жена, ала както винаги, така и сега Елизабет не бе обърнала внимание на загрижените думи на сестра си. Е, затова сега плащаше толкова горчива цена. През целия полет в самолета, както и после в таксито до хотела, в съзнанието ѝ се надпреварваха картина след болезнена картина на Дарси как търси утеха в обятията на Каролайн... в нейното легло. И не за първи път Елизабет си изплака очите по Дарси, преди да заспи от изтощение.

Когато няколко дни по-късно си прибра пощата, с изумление откри плик, адресиран до нея, със силния, ситен почерк на Дарси. Докато преобръщаше плика в ръцете си отново и отново, в главата ѝ се въртяха хиляди сценарии, никой, от които не завършваше добре. Страхливецът в нея настояваше да му върне писмото непрочетено, ала всяка молекула от тялото ѝ държеше да узнае какво толкова има да ѝ каже той — ако ще и това да беше окончателно заявление, че никога повече не желае да я вижда.

Накрая Елизабет си пое дълбоко дъх и отвори писмото.

„Скъпа Лизи,

Преди да кажа каквото и да било, позволи ми първо да се извиня за абсолютно непроситимото си поведение към теб по време на годишното парти на Джейн! Държах се като незрял кретен, а ти не го беше заслужила с нищо. Дали си имала връзка с Ричард в миналото или не, изобщо не е моя работа, така че ти беше напълно в правото си да ме изхвърлиш така позорно.

Съзнавам, че дилемата, в която понастоящем се намираме, е по-трудна за теб, отколкото за мен. Ти си тази, която трябва да пожертва известна част от кариерата си, ако ни е писано да бъдем заедно. Смяташ, че на мен изобщо не ми пука за етичните проблеми, обаче това не е вярно. Просто най-важното, което ме интересува, сме ние двамата. Толкова неистово копнеех да оправя нещата между нас, че развих тунелно зрение. Признавам, че съм свикнал нещата винаги да стават по моя начин. Поради това с необмисленото си поведение изложих на опасност теб, господин Гардинър и себе си, за което искрено съжалявам!

Ала твоето решение — да се държиш така, сякаш нищо не се е случило — не беше много по-добро от моето. Независимо от онова, което ще стане в бъдеще, ние не можем да променим факта, че между нас имаше нещо много силно. Това не може да се върне назад, а и аз изобщо не го желая.

Не трябва да имаш никакви съмнения относно моите желания. А аз желая да се събуждам с твоето дихание във врата си и с твоята коса в лицето си. Искам да чувствам твоето сърце под моето. Искам слънцето отново да свети за нас и празнотата в гърдите ми да се запълни. Искам отново да се съберем!

А сега единственото, което остава, е ти да ми кажеш какво искаш. Ако искаш да бъдеш с мен, ако ме обичаш, държа да ми го кажеш! Ако се нуждаеш от повече време, ще почакам. Но ако се окаже, че съм се заловил за една химера, пак настоявам да ми съобщиш, за да се опитам да продължа напред. Ще направя онова, което кажеш. Само

искам да знаеш, че каквото и да решиш, аз пак ще те обичам!

Уил.“

Елизабет прехапа устни. Беше изпълнена с несигурност. В един идеален свят щеше да му се обади веднага, за да му каже, че го обича и че иска да бъде с него. Ала този свят не беше идеален. Преместването ѝ в Сан Диего предоставяше само временно решение на тяхната дилема. Какво щеше да стане, когато се върне в Сан Франциско? Той все още щеше да бъде един от само двамата съдии в техния правораздавателен район и етичният конфликт все така щеше да стои като проблем. Така неизбежният избор, пред който щеше да бъде изправена, би бил да се откаже или от Дарси, или от кариерата, която толкова дълго е градила. А неувереността ѝ относно потенциалната продължителност на тяхната връзка правеше втората алтернатива твърде рискована.

Цялата ситуация ѝ причиняваше главоболие в монументални пропорции. Елизабет разтри слепоочията си, остави писмото настрана и вдигна телефона. Час по-късно лежеше по корем, докато една жена с чевръсти пръсти полагаше глина върху гърба ѝ и освобождаваше мускулите ѝ от натрупаното в тях напрежение. Под експертните ръце на масажистката мозъкът на Елизабет забави скоростта си и стигна до положение, в което тя вече беше в състояние да обмисли проблема си спокойно и рационално. Знаеше, че това е едно от най-важните решения, които досега ѝ се бе налагало да взема — решение, което щеше да повлияе цялата останала част от живота ѝ. Импулсивният избор бе последното, което ѝ трябваше. Обеща си, че няма да прибързва, ала си даваше сметка, че до края на седмицата той заслужава да получи конкретен отговор.

* * *

Дарси се криеше. Точно такава беше истината — ни повече, ни по-малко. След трите седмици, през които Бингли го беше влачил по барбекюта, коктейли, вечери и кино, Дарси не желаше нищо друго,

освен да остане сам с нещастieto си. През десетте дена, които бяха изминали от катастрофалното за тях годежно парти, той не бе получил никаква вест от Елизабет, а нямаше основания да очаква отговор на своето писмо, изпратено само преди броени дни. Затова единственото, за което си мечтаеше, бе да си седи сам в тъмното и да се напие като казак.

Ала настойчивото звънене на звънеца на входната му врата през последната минута разваляше плановете му. Накрая Дарси въздъхна, изправи се и отиде да отвори вратата. На прага стоеше Каролайн с широка усмивка на уста. Пръстът ѝ продължаваше да стои на звънеца.

— Какво искаш? — тросна ѝ се нелюбезно той.

— Много си докачлив, когато изпаднеш в самосъжаление. Затова реших да те поразвеселя. — И без да чака покана, която той надали щеше да ѝ отпрати, Каролайн се мушна покрай него и се насочи авторитетно към кухнята. — Купих суши! — провикна се оттам.

Дарси се загледа в нея със смесица от раздразнение и забавление. Не можеше да не ѝ се възхити на упоритостта, с която го преследваше, но пък и изобщо не беше в настроение за смях — в момента се наслаждаваше на своето самосъжаление.

— Хей, защо не ми кажеш какъв ти е проблемът, а? — предложи тя, като приседна до него на дивана. Той прие клечките за хранене, които тя му подаде, но ги използва само за да разходи ролцето си из чинията.

— Добре съм — промърмори.

— Да бе, ти си същински образец на слънчев оптимизъм! Колко килограма си изгубил през последния месец, а?

— Напоследък нямам голям апетит — призна си Дарси, остави чинията на масичката пред тях и разтри лицето си. Но прие чашата вино, която Каролайн му подаде.

— Хайде, аз съм добър слушател — започна да го увещава тя.

— Не ми се говори за това — отсече Дарси, изгълта виното на един дъх и с радост прие повторното напълване на чашата си. На празен стомах алкохолът го удари директно в главата и той усети познатото замайване. Отпусна глава назад на облегалката на дивана и притвори очи, ала само за да ги отвори рязко, когато усети устните на Каролайн върху своите.

— Каролайн... — опита се да протестира.

— Шшт!

Дарси затвори отново очи и се остави на целувките ѝ, наслаждавайки се на простичкото удоволствие, че е желан. Ала когато тя го обкрачи, той отсече:

— Не, Каролайн!

— Но това тук казва „да“! — контрира го тя, плъзгайки пръсти по предателски набъбналите му слабини. — Като те гледам, ти имаш спешна нужда от сексуална интерлюдия, затова смятам да ти подаря една! — И доказа решимостта си, като обви ръце около врата му и пак го целуна.

На Дарси му мина през ума, че би могъл да си позволи една нощ на удоволствия вместо на мъки. Затвори отново очи и се опита да си представи, че пръстите, които разкопчават ризата му, са на Елизабет и че именно Елизабет отвърща на неговите проучващи устни. Хвана лицето ѝ с ръце, но то се оказа твърде тясно. Косата под пръстите му беше твърде права, а гърдите — твърде големи. Пое си дълбоко дъх, но вместо слънце и круши долови тамян и детелини. Устните ѝ също нямаха правилния вкус, а тялото ѝ не беше меко и податливо под ласките му. Беше твърде дълга, твърде елегантна и твърде... не Елизабет.

Изпълнен с огромен срам от себе си, Дарси отвори очи и извърна лице от лицето на Каролайн.

— Не! — отсече рязко и побърза да я прогони от скута си. Хвана се за главата и стисна очи, неимоверно отвратен от себе си. — Просто не мога!

— Какво не е наред? — попита тя обидена и безкрайно наранена.

— Всичко. Всичко е с главата надолу. — Опитът му да си представи Каролайн в ролята на Елизабет се бе оказал пълен провал. Знаеше, че е в състояние да познае Елизабет и в абсолютно тъмна стая измежду стотина жени — познаваше всеки сантиметър от тялото ѝ, всеки неин звук, всеки неин аромат.

— Да не би да има друга? — попита тихо Каролайн. Дарси само кимна. — И коя е тя?

— Сестрата на Джейн. Съжалявам.

Каролайн стана от дивана и приглади дрехите си. Обиколи няколко пъти стаята и накрая попита:

— Обичаш ли я?

Дарси отправи към нея насълзените си очи и извика:

— За бога, Каролайн, сляпа ли си?! Погледни ме само! Аз съм пълна развалина! — Преглътна тежко, отново затвори очи и раздвижи челюстта си в опит да възвърне самообладанието си. — Съжалявам — повтори.

— Не, всичко е наред — отвърна тя. — Пък и ти никога не си ме подвеждал да вярвам, че сме нещо повече от обикновени приятели. Уговорката ни беше приятна, но и аз самата никога не съм очаквала повече. Така че няма нужда да съжаляваш — повтори и приседна до него на дивана. — Но мразя да те виждам в такова състояние! Мога ли да направя нещо за теб?

Дарси я погледна и за първи път я видя в съвсем различна светлина. Да, тя можеше и да е куха и егоцентрична, а понякога дори непоносимо досадна, но пък винаги му е била добър приятел. Двамата преди всичко и най-вече бяха добри приятели.

Той поклати глава и докато поглъщаше остатъка от бутилката вино, ѝ разказа цялата жалка ситуация.

— Имам чувството, че си яко прецакан! — заяви накрая тя през смях.

— Би могло и да се получи, обаче тя ще трябва да се откаже от явяване в съда, а пък вече си е създала добро име сред адвокатския бранш. Не би било честно спрямо нея да я моля за подобно нещо.

— Знаеш ли, винаги съм смятала, че кариерата на всеки от нас е само вторично явление. Не искам да кажа, че жените са длъжни да пожертват всичко заради мъжете, а че човек трябва да се възползва максимално от онова, което му предлага животът. Страхотните професионални длъжности идват и си отиват, но страхотните мъже... е, когато срещнеш един такъв, просто трябва да го задържиш!

Дарси се засмя, но после се овладя, притеснен от хитрите пламъчета в очите на Каролайн. Тя изплезе връхчето на езика си и му намигна дяволито.

— Какво си намислила? — извика разтревожен той.

— Може би няма да е зле да ѝ напомниш какво пропуска!

— Какво искаш да кажеш с това?

— Дарси, в любовта и войната всичко е позволено!

В събота сутринта Елизабет пусна писмото в отвора на пощенската кутия и се опита да прогони напрежението в стомаха си. Малко позакъсна с обещанието към себе си да отговори на писмото на Дарси до края на седмицата, но пък решението ѝ не беше нито лесно, нито категорично — дотолкова, че в момента ѝ идваше да пъхне ръката си в отвора на кутията, да си върне писмото и да го изгори.

— Е, вече няма връщане назад — промърмори си под нос, докато се качваше в колата си. — Джейн определено ще има много поводи да ме кастри. — Облекчението, което ѝ даваше осъзнаването, че само след няколко минути щеше да посрещне сестра си на летището и да прекара един успокояващ уикенд с нея, беше повече от осезаемо. Колкото и да бяха различни двете сестри, всяка от тях беше най-близкият душеприказчик на другата, а точно в този момент Елизабет се нуждаеше от Джейн повече от всякога, за да я спаси от непрекъснатото притеснение относно Дарси.

— Лизи, толкова ми липсваше! — възкликна Джейн, когато двете се прегърнаха крепко на аерогарата. Малко по-късно вече бяха по бански, излежаваха се край басейна и пиеха маргарити, докато Джейн помагаше на сестра си да навакса с последните клюки от Фриско.

— Горкичкият татко! — засмя се Елизабет, докато прехвърляше купчината снимки, които ѝ беше връчила Джейн. — Мама няма ли да си затвори устата най-после?! О, виж, Лидия на всяка снимка е с различен тип! Голяма изненада, няма що! Охо, какво е това? Джейн, ти да не би вече да правиш порно? — изкиска се Елизабет, когато попадна на снимка на Бингли по нищо друго, освен чаршаф и доволна усмивка.

Джейн грабна снимката от ръцете на сестра си, изчерви се и също се изкиска.

— Ами той винаги си изглежда така — отбеляза, правейки се на самата невинност.

Внезапно Елизабет се умълча. В ръцете си държеше снимка на Дарси и Каролайн, смеещи се, вдигнали чаши за тост. Улавяйки унилото изражение на сестра си, Джейн безмълвно измъкна снимката от ръката ѝ.

— Как е той? — попита Елизабет с треперещ глас.

— Ами, изглежда... утихнал — отговори предпазливо Джейн.

— Пак ли е тръгнал с Каролайн?

— Не съм много сигурна. Двамата се виждат често, но най-вече защото участват в организирането на сватбата.

— А какво казва Чарли по този въпрос? — не я оставяше Елизабет.

— Знаеш го Чарли — трудно можеш да измъкнеш от него някаква точна информация. Пък и никога не забелязва нищо. Все пак ако искаш, мога да го попитам.

Елизабет притисна слепоочията си с длани и поклати глава, налагайки си да не се разплаква при мисълта за писмото, което беше пуснала тази сутрин.

— Но не бих казала, че връзката им е сериозна — обади се предпазливо Джейн и пое ръката на Елизабет. — Единственото, в което съм сигурна, е, че той е много нещастен и ти ужасно му липсваш!

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Откъде тази глупашка усмивка, а? — попита Каролайн, докато се плъзваше на мястото си срещу Дарси в сепарето за уговорения им обяд. Той вдигна очи от писмото, което четеше, вече порядъчно намачкано от многото препрочитания предишния ден, сгъна го и го прибра във вътрешния джоб на сакото си.

— Просто получих добри новини, това е! — сви рамене и взе вилицата си.

Писмото беше кратко и по юридически ясно, така че Дарси нямаше никакви проблеми да го научи наизуст:

„Уил,

Просто се нуждая от още малко време, за да реша какво искам да правя. Все още те обичам! Знам, че не е честно от моя страна да те карам да ме чакаш, затова няма да го направя. Все пак се надявам да те видя, когато гостувам на Джейн през уикенда около 20 август.

С любов: Лизи.“

— Нуждая се от твоята помощ за една благотворителна акция, с която съм се заела — отбеляза Каролайн, докато ръсеше оцет върху салатата си.

— Разбира се, че ще помогна — отговори разсеяно Дарси. — Само ми кажи какво трябва да правя!

— Акцията е в помощ на детската фондация за борба със СПИН — започна Каролайн. — Обикновено участва Чарлз и до този момент се е явявал на всяко поредно мероприятие, обаче тази година вече е младоженец и не е подходящ. Затова се надявах да го заместиш ти.

— Няма проблеми. За какво се отнася? Събиране на някакви средства ли?

— Нещо подобно.

— О, аз съм много добър в посрещането и смесването с всякакви важни персони! — напери се шеговито той. — Питам се само къде ли съм забутал смокинга си... — проточи, като се опитваше мислено да си представи съдържанието на гардероба си.

— Става въпрос за благотворителен търг — изясни нещата тя.

— Значи ти трябва, за да купя нещо, така ли? — попита той. Пъхна в уста хапка пържола, затвори очи и задъвка бавно, наслаждавайки се на вкуса ѝ. Откакто вчера бе прочел писмото на Елизабет за първи път, апетитът му се бе възвърнал. И сега не можеше да се насити на сочни пържоли. И на круши. Обожаваше круши!

— Не, помощта ти ми трябва за самия търг.

— И какво ще се продава на този търг?

— Ти!

— Какво?! — ококори се той, но не пропусна да сложи в уста поредното парченце пържола.

— Основният предмет, който ще се предлага на този търг, ще бъдеш ти!

Той спря да дъвче и отпи глътка вино. После отбеляза:

— Извинявай, но ми се стори, че каза, че основният предмет на този търг ще бъде аз. — И се усмихна. Тя кимна. И тогава усмивката от лицето му се стопи, заменена от смръщване. — Какво искаш да кажеш с това?

— Това е търг за ергени! — Когато Дарси остави вилицата си и се облегна назад с крайно недоволно изражение, Каролайн побърза да продължи: — През последните четири години сме пожънали феноменални успехи и всяка година основният предмет на търга е бил Чарлз! Обаче тази година вече не може да го направи, защото му предстои да се ожени. Затова се нуждая от теб, за да го заместиш.

— Търг за ергени значи. И какво се очаква от мен? Да се кача на сцената и жените да започнат да наддават за мен, а после да изляза на среща с онази, която е дала най-много за мен, така ли? — Тя кимна. — Категорично не! — отсече той и скръсти ръце пред гърди.

— И защо? Каузата си заслужава! Чарлз винаги е печелел най-много. Освен това е много забавно. Уил, наистина се нуждая от теб! До търга остават само две седмици, а за такова кратко време не мога да намеря друг заместник на брат ми! — примоли се Каролайн.

— Имаш ли изобщо представа колко уничително звучи всичко това?

— Уил, честно да ти кажа, наистина се вземаш прекалено на сериозно! Ако не знаеш, много други велики мъже са го правили и не са се оплакали. Имали сме лекари, юристи, политици, спортни звезди, местни знаменитости... Търгът е много забавен, каузата е страхотна и изобщо не е уничително! Това не ти е някакъв си клуб за мъжки стриптийз! Не се налага нито да танцуваш, нито да правиш някакви глупашки номера — просто си стоиш на сцената и жените залагат за теб!

— Ами ако не дадат достатъчно за мен? — нацупи се като дете той. — Това вече наистина ще бъде уничително!

Каролайн се разсмя и възкликна:

— Ти, да не дадат достатъчно за теб?! Поглеждал ли си се в огледалото напоследък? Чарлз обикновено събираше около десет бона, а той е просто сладък. Ти обаче си разкошен, така че разчитам на не по-малко от петнайсет хиляди за теб!

— Не може ли просто аз да ти дам тези петнайсет хиляди долара?

— Разбира се, че можеш, но въпреки това пак ще ти се наложи да излезеш на сцената заради мен. Искам на това празно място ново лице! Чарлз за нищо на света не се съгласява да го направи сега, когато си има Джейн. Така че, моля те като мой приятел и като виден член на обществото! Моля те, позволи ми да те продам на този търг!

Макар и неохотно, устните на Дарси бавно се извиха в усмивка. Каролайн действително можеше да бъде много убедителна, когато решеше. Сега той взе отново вилицата си и продължи да се храни.

— Хубаво — рече по едно време, — ще го направя. Но при едно условие — ако наддадеш над всяка, с която прецениш, че не бих могъл да изляза на среща! Ще ти доплатя разликата. Познаваш ме достатъчно добре — никакви гърбушковци, никакви моряци, никакви травестити!

— Виж какво, би могъл да използваш този търг и за нещо друго. Кога за последен път ти излезе късметът?

— Коя дата сме днес?

— Осми август.

— Е, в такъв случай беше много отдавна.

— Какво е положението с Елизабет? — попита нехайно тя.

— Засега съвсем официално съм оставен на изчакване — отговори гордо той, сякаш току-що му бяха връчили златна звезда.

Каролайн поклати глава и отбеляза:

— Някой трябва да налее малко ум в главата на това момиче! — Вдигна вилицата си срещу Дарси и отсече: — Казвам ти, Уил, трябва да й дадеш да разбере, че няма да висиш и да я чакаш вечно.

— Напротив, точно това смятам да направя.

— Може, обаче точно това не трябва да й позволяваш да разбере! — възкликна Каролайн и забели очи. — Честна дума, Уил, звучиш отчаяно като стара мома! За да получиш нещо, трябва да играеш твърдо! Това е най-старият номер в света! Знам го от собствен опит — най-силно желая онова, което не мога да имам!

— Не мога да повярвам, че слушам романтични съвети от теб! — поклати глава той.

— Дарси, ако щеш вярвай, обаче ти си единственият мъж, когото не съм в състояние да завоювам! — Той сведе очи към виното си, но нищо не каза. — Защо? — настоя да знае тя.

— Защо какво?

— Защо не мога да те завоювам?

— Не знам — засмя се той. — Може би защото си твърде екзотична за мен. Така де, летиш чак до Суматра, за да си купиш кафе! Сама боядисваш дрехите си, след като сама си си приготвила боята! На всичко отгоре имаш татуировка, Каролайн! Просто не мога да ти издържа на темпото!

— А какво ти харесва? — приведе се напред заинтригувано тя.

Той замълча, отпи глътка вино и въздъхна.

— Харесвам *нея* — промърмори.

— Би ли уточнил, моля?

Той сви рамене и отвърна:

— Не мога точно да го обясня. Просто харесвам Елизабет. Харесвам всичко в нея. Харесвам начина, по който мирише, косата ѝ, шегите ѝ, начина, по който се движи, смеха ѝ... За мен, комбинирани, всички нейни несъвършенства съставляват едно съвършено цяло! Когато тя не е до мен, имам чувството, че нещо ми липсва, при това нещо съществено — както, ако съм си забравил вкъщи портфейла. Просто без нея нещо не е съвсем правилно.

Каролайн се ухили, подпря брадичка върху дланта си и изрече:

— Никога не съм предполагала, че си такъв романтик!

— Романтик ли? — засмя се той. — Сериозно? Чувствам се по-скоро като идиот! Тя ме кара да правя неща, които никога не бих помислил да направя, преди да я срещна!

— Например? — заинтересува се Каролайн.

— Е, няма да ти кажа — усмихна се той.

— Това да не би да включва някакви кожени приятелчета? — продължи да го подпитва тя. Той се засмя и поклати глава. — Жалко — нацупи се престорено Каролайн.

Той вдигна очи от чашата си с вино и изрече многозначително:

— Но пък включва един камшик за езда!

* * *

За Елизабет уикендът на двайсети август настъпи твърде бързо. Когато изпрати писмото си до Дарси миналата седмица, бе заредена с оптимизъм. Ако можеше да бъде напълно сигурна, че той е сериозен, ако знаеше, че връзката им има бъдеще, тя без всякакви угризения на съвестта щеше да предприеме промяна в професионалното поприще. Ала това беше преди на сцената да излезе Каролайн. Вярно е, че Елизабет продължаваше да настоява пред Дарси да не я чака, но пък изобщо не беше очаквала от него да се върне при Каролайн. На партито у Джейн беше готова да повярва на думата му, когато той отрече наличието на каквато и да било романтична връзка с Каролайн. Ала това беше преди цели три седмици. А както и двамата много добре знаеха, за толкова време можеше да се случи всичко. Буквално всичко.

— Добре ли си? — обърна се Джейн към Елизабет, докато двете се връщаха от аерогарата.

— Казах на Уил, че искам да го видя този уикенд, а сега имам известни съмнения по въпроса — призна си Елизабет.

— Имате ли вече някаква уговорка? — Елизабет поклати глава. — Тогава защо не пробваме нещо безопасно, ситуация, в която няма да ти се налага да оставаш насаме с него? От известно време той всеки петък свири със сестра си в един бар в центъра на града. И тази вечер можем да отидем да го видим.

Елизабет кимна, макар че сърцето ѝ продължаваше да бъде свито.

След вечерята Елизабет вече седеше в задната част на един претъпкан бар, опитвайки се да се слее с тапета зад нея. Беше сигурна, че Дарси не я очаква, така че елементът на изненада безсъмнено ще ѝ даде известно предимство. Но когато го видя привел глава над китарата, един къдрав кичур — паднал над челото му, пръстите на краката ѝ буквално се свиха от притеснение. Смъкна се на стола си и започна да ръфа нокътя на палеца си.

В продължение на цял час Дарси, Джорджиана и един вокалист изпълняваха келтска музика. В началото това ѝ навя болезнени спомени от времето, прекарано в Пембърли. Ала първоначалната остра болка се притъпи, към третата песен вече напълно се изпари, а музиката му я разтърси така, както се случи и онзи път, в неговото английско имение. И тя разбра, че повече не може да пренебрегва чувствата си — беше влюбена в него и никакви кариерни амбиции нямаше да бъдат в състояние да запълнят онази огромна празнота в сърцето ѝ, която би я разяла напълно, ако поне не направи опит да го върне при себе си. Така, с новопридобита надежда, тя изчака края на изпълнението, изправи се и започна да си проправя път към Дарси. Пътят ѝ беше пресечен от Каролайн, която стигна първа до него. Ала Елизабет се възползва от нейното отдалечаване за кафе и се приближи.

Застана зад него и изрече тихо:

— Беше много красиво!

При звука на гласа ѝ Дарси се извъртя на пети и очите му я фокусираха. За момент устата му просто се движеше, но от нея не излизаше нищо. Беше прекалено шокиран, за да каже каквото и да било.

— Елизабет — успя да изрече накрая.

Тя кимна, усмихна му се и от гърдите ѝ избликна нервен кикот.

— Да не би да избрах неподходящ момент? — попита.

— О, не! Нищо подобно! Просто... не те очаквах до утре, това е — запелтечи той. — И съм много изненадан да те видя тук. — Бузите му придобиха цвят на червено цвекло.

— Как си? — попита тя, едва устоявайки на желанието си да се хвърли на врата му и да изпие целия му дъх с устните си.

Най-накрая по лицето му се разля усмивка и той отговори:

— Вече по-добре. — Реакцията му предизвика нов нервен кикот от нейна страна и тя покри уста с ръка като ученичка, изчервявайки се до ушите. — Изглеждаш добре.

— Благодаря!

Настъпи неловка пауза, а после и двамата започнаха да говорят едновременно.

— Заета ли си... — започна той.

А тя:

— Помислих си, че...

И двамата спряха през смях, а после той каза:

— Ти първа!

— Помислих си, че бихме могли утре да вечеряме заедно, стига да не си зает, разбира се.

— Абсолютно! Аз смятах да предложа същото! — съгласи се той. После и двамата млъкнаха неловко, всеки от тях търсец в лицето на другия знаци за това, как точно да продължи.

— Лизи — изрече накрая тихо той, пристъпи към нея и постави ръка на рамото ѝ, — толкова се радвам да...

— Госпожице Бенет! Каква изненада да ви видим сред нас!

Елизабет с мъка откъсна погледа си от Дарси, за да види срещу себе си Каролайн — с дългите ѝ крака, кльощавите ѝ бедра и големите бомби, — носеща кафе за Дарси.

— Заповядай, скъпи! — подаде му тя кафето, а после се обърна отново към Елизабет и учтиво се усмихна. — На гости на Джейн, а? — запита, като наклони леко глава.

Елизабет вдигна очи — ала ѝ се наложи да ги вдигне доста нагоре, — защото ботушите с висок ток на Каролайн я правеха най-малко с петнайсет сантиметра по-висока от нея. Усетила, че играта, в която я принуждават да се включи, ще бъде с много високи залози, тя отговори на въпроса на сестрата на Бингли само с едно кимване.

— Дарси е страхотен изпълнител, нали? — продължи Каролайн и докосна ръката му. В гласа ѝ Елизабет веднага долови онези нюанси, които ѝ подсказаха, че тя надали има предвид само изпълнението му на китара.

— Така ли смяташ? — отвърна Елизабет и хвърли поглед към Дарси.

— Ами да! Познавам го от много години и мога да ти гарантирам, че той става все по-добър и по-добър. — След като изрече последното, Каролайн не успя много добре да скрие усмивката си зад чашата с кафе — и като че ли нарочно.

— Очевидно се е нагърбил с твърде много китари — не ѝ остана длъжна Елизабет.

— О, за него броят на китарите никога не е бил от значение! — увери я Каролайн. — Всъщност, доколкото го познавам, минава през тях прекалено бързо. Очевидно все още не си е намерил идеалната.

— А докато това стане, се връща към старата и най-вярната, така ли? — изгледа я с присвити очи Елизабет.

— Ами да! Новите инструменти понякога могат да бъдат твърде темпераментни!

— Сигурно си има и добри страни в това да свириш на инструмент, който е бил потрошен от факта, че на него се е изредил целият оркестър — изрече със сладък гласец Елизабет.

Хитрата усмивка на Каролайн поуvehна.

— Елизабет, нали си спомняш сестра ми Джорджиана? Запознахте се в Тахо — побърза да се намеси Дарси. Дори и той успя да усети, че се намират на ръба на жесток женски бой.

Елизабет прибра нокти и насочи вниманието си към Джорджиана.

— О, да! Помня те! Ти реши, че Уил ми е баща! — засмя се Джорджиана. — Горкото старче!

— Елизабет, тъкмо се канехме да отидем на вечеря в града. Искаш ли да дойдеш с нас? — попита Дарси с очи, изпълнени с надежда.

— О, да! Моля те, ела! Много ще се радвам да те опозная по-добре! Нали така и така ще ставаме сестри — намеси се Каролайн. Като че ли едва сега Елизабет си спомни, че Каролайн е сестра на Бингли, което ще рече, че съвсем скоро щеше да стане зълва на Джейн. И стомахът ѝ се преобърна.

— Не, благодаря. Нещо изгубих апетит.

— По-добре да тръгваме! Резервацията ни е за след двацет минути! — напомни Джорджиана на Дарси.

Той кимна, погледна към Елизабет и вдигна безпомощно ръце, а само след миг бе отведен от комбинираната сила на Каролайн и

Джорджиана. Докато ги гледаше как се отдалечават, Елизабет бавно преброи до десет.

* * *

Луис Хърст погледна фото идентификацията на човека, който го търсеше по мобилния телефон — високо вдигнат среден пръст с черен лак на нокътя, — и го включи.

— Как мина? — извика нетърпеливо.

— Имам си съперница — отговори Елизабет.

— Дамата с големите бомби? — попита Лу, като имаше предвид Каролайн.

— Същата. Доста е хитра.

— Познавам те добре — винаги можеш да отвърнеш на курвения й номер с още по-голям!

— Нуждая се от помощ, Лу! Нямам представа как да се справя с тази ситуация! — извика Елизабет с гласа, който му подсказа, че е на ръба на сълзите.

— Смяташ ли, че той спи с нея? Или тя просто се опитва да ти развали работата?

— Откъде, по дяволите, бих могла да знам подобно нещо?! Нямам никаква идея. И защо винаги всичко при мен трябва да бъде толкова сложно?!

Лу се засмя. И продължи да се смее.

— Какво му е толкова шибано смешното, Принцесо? — извика вбесено тя от другия край на линията.

Той все още се смееше. Накрая каза:

— Никога не съм те виждал толкова гащоразбита! Ти направо подскачаш като вещица от ярост!

— Да ти го начукам, Лу!

— Хайде, хайде! Не съм ти виновен аз! Така де, нали *не аз* бях този, който те вдигна на седмото небе, а после те захвърли на боклука, а?!

От гърдите й се изтръгна дълбока въздишка на безсилие.

— И какво да правя сега? — промърмори.

— Откъде мога да знам? — изрече тихо той. — Но не забравяй, че той все пак е човешко същество. Никой не би могъл да разбере какви са мотивите му. Така че направи онова, което ти подсказе сърцето, и стискай палци всичко да се нареди!

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Направи онова, което ти подсказже сърцето, и стискай палци всичко да се нареди. Такъв беше съветът на Лу. Но иронията във всичко бе, че в момента сърцето на Елизабет ѝ подсказваше само едно — да се отърве от Каролайн Бингли и да изхвърли трупа ѝ в залива на Сан Франциско.

— Не става — промърмори си на глас тя, докато шофираше към дома на Дарси. — Онези флотационни съоръжения на гърдите ѝ няма да ѝ позволят да потъне. Най-добре ще бъде да ѝ завържа две павета на краката.

През последните двацет и четири часа разнообразните методи за убийство бяха водещи в мислите на Елизабет.

Отдавна съжаляваше за решението си да не отиде с тях на вечеря предишната нощ. Така не само че бе предоставила на Каролайн допълнително време да си прави каквото си иска с Дарси, но и бе загубила възможността да изравни резултата. Само два часа след като се бяха разделили в бара, Елизабет бе звъннала на Дарси, за да потвърди плановете им за тази вечер — и най-вече, за да се увери, че Каролайн не го е придружила до дома му.

Ревността не беше изцяло ново чувство за Елизабет, ала силата на завистта, която усещаше, когато виждаше Дарси с Каролайн, бе не само нова, но и крайно стресираща за нея. Разумът ѝ подсказваше, че Дарси изобщо не е от онези мъже, които спят с една жена, а преследват друга, ала зеленоокото чудовище в сърцето ѝ нашепваше, че Каролайн не е от жените, които биха приели „не“ за отговор. Защо, о, защо бе толкова глупава, та да каже на Дарси да не я чака?!

Докато асансьорът я отнасяше към етажа на Дарси, Елизабет успя да се овладее. Знаеше, че трябва да се държи приятно, а не заядливо, да бъде слънчева, а не нацупена. В зависимост от начина, по който той щеше да я посрещне, сигурно щеше дори да го целуне. Плъзна ръка по полата си, извади едно конче от ръкава си, изправи рамене и тръгна с решителна крачка към вратата му.

Прецизната хореографска обработка на появата ѝ беше осуетена от факта, че когато Дарси ѝ отвори, говореше по телефона. Усмихна ѝ се извинително, слушайки човека в другия край на линията.

— Да, ясно. Непременно — изрече в телефона. — Да, става. Разбирам! Да! — Погледна безсилно към Елизабет и забели очи, докато пускаше ключовете в джоба си. Накрая безцеремонно прекъсна гласа и изрече: — Каролайн, трябва да тръгвам! Утре ще поговорим за това!

Затвори телефона и го хвърли на близкия стол.

Елизабет прехапа устни, когато отново чу името на Каролайн. Тази жена беше като отровен бръшлян — достатъчно бе едно стъбло да се вкорени в основата на сградата и не след дълго цялата сграда ще рухне. Ала Елизабет бе твърдо решена за нищо на света да не ѝ позволи да разруши връзката ѝ с Дарси. Ако толкова се налагаше, и тя самата бе в състояние да го стори. При това не по-зле.

— Много си красива — изрече Дарси и пристъпи по-близо до нея. Елизабет потри горната част на ръцете си, с което издигна бариера между тях. Не беше в състояние да го целуне, когато името на Каролайн все още висеше на устните му. Доловил колебанието ѝ, Дарси отстъпи, прочисти си гърлото и изрече: — Е, ще тръгваме ли?

Тя кимна.

Намериха си тихо ъгълче в един уютен ресторант с изглед към светлините на града и Елизабет се опита да забрави за Каролайн. Дарси ѝ задаваше въпроси за напредъка на работата ѝ в Сан Диего, а тя го разпитваше за новите клюки в съда. После проведе една дълга дискусия относно една апелативна жалба, която тя съставяше, разменяйки идеи. Така че към момента, когато им сервираха кафето, тя отново се чувстваше в свои води.

— Кога пак ще идваш в града? — попита той, колебливо прокарвайки пръст по ръката ѝ.

— Бих могла да дойда и следващия уикенд — предложи тя. — Стига да не си зает, разбира се.

Той направи гримаса и отговори:

— Всъщност, следващата събота съм зает. През целия ден.

— Така ли? Какво ще правиш?

— Каролайн успя да ме убеди да участвам в един благотворителен търг — отговори той, докато разбъркваше кафето си.

— Напоследък като че ли прекарваш доста време с тази Каролайн — отбеляза Елизабет и изтръгна ръката си изпод неговата. Той примигна изумено.

— Но ние сме приятели!

— Но преди сте били нещо много повече от приятели! — напомни му внимателно тя.

— Това си беше за преди. Сега си е за сега!

— Смяташ ли, че тя наистина вярва, че сте само приятели?

— Да, смятам.

Елизабет се изхили презрително и поклати глава.

— Уил, за човек, който обикновено е толкова проникателен, понякога можеш да бъдеш невероятно задръстен!

— А за човек, който обикновено е толкова широко скроен, понякога ти можеш да бъдеш прекалено мнителна!

— Много добре знам какво видях снощи!

— Какво видя?

— Видях жена, която пази територията си! Все едно се беше изпикала върху теб, за да те маркира!

— О, я стига, Елизабет! Това е пълен абсурд! — засмя се Дарси.

— Казвам ти — тази жена ти е хвърлила око!

— Да не би да искаш да ми кажеш, че няма да разбере кога Каролайн се опитва да ме прелъсти? Че някоя сутрин мога просто да се събудя и да установя, че цяла седмица съм я чукал, а не съм разбрал? Извинявай, скъпа, но подобни неща могат да ми се случат единствено с теб!

Раздразнението му беше повече от очевидно и Елизабет осъзна, че е навлязла в опасна територия. Започна тактическо отстъпление.

— Извинявай, Уил. Не съм казвала, че не ти вярвам. Единственото, което искам да кажа, е, че не вярвам на нея.

— Да не би да ме молиш да престана да бъда приятел с Каролайн? Няма проблеми. Веднага спирам да бъда приятел с Каролайн, ако ти прекъснеш приятелството си с Лу!

— Не е същото! Лу е гей!

— Напротив, все същото е! Защото, щом ми нямаш доверие, тогава какво друго ни остава?

— Не знам. Какво ни остава според теб?

— Ти питаш мен? — засмя се горчиво той. — И без това едва успях да те накарам да ми говориш, а какво остава да се опитвам да давам посока на връзката ни!

— Окей, добре. Не искам да се караме за това. Какво ще кажеш да проверим докъде сме с връзката си, преди да започнем с отсяването на приятелите си?

— Хубаво.

— Хубаво.

Десертът премина в тягостно мълчание, обратното пътуване до дома на Дарси — също. Когато паркира, той постави ръка върху ръката на Елизабет и изрече:

— Елизабет, съжалявам! Не искам да се караме!

Елизабет въздъхна и стисна лекичко ръката му.

— И аз съжалявам. Но не харесвам тази Каролайн! Само от мисълта за нея ме побиват тръпки!

— Наистина ли искаш от мен да скъсам приятелството си с нея?

— Не, само държа да определиш някакви граници. Защото тя няма никакви задръжки. Както и да е. Всъщност, сега това няма значение, тъй като все още не знаем докъде сме с връзката си. Имам точно толкова право да ти заповядвам да се отказваш от приятелите си, колкото и ти — да решаваш кариерата ми. Просто това е нещо, което и двамата трябва да изчистим.

— Предполагам, че нямам шанс да те очаквам горе за по едно питие? — изрече той.

Тя поклати глава и отговори:

— Не. Твърде скоро е за мен. Това ще влоши нещата още повече.

— Разбирам — кимна той. Замълча, а после предложи: — Хайде, ела! Ще те изпратя до колата ти.

Когато стигнаха до нейния мини купър, Дарси пое ръката ѝ и притисна пръстите ѝ към устните си.

— Мисля, че все пак отбелязахме известен напредък — каза.

— Да, не хвърлих нищо по теб — засмя се тя.

— Шофирай внимателно, става ли?

Елизабет кимна и се качи в колата си и в огледалото за задно виждане видя как Дарси ѝ помахва.

* * *

— Но какво им става на жените?! — извика отвратно Дарси и рязко забодя парче кекс на вилицата си. — Все тези разговори за доверие!

Срещата с Каролайн, на която трябваше да уточнят последните детайли от неговата биография за търга, беше се отклонила от темата благодарение гадното настроение на Дарси.

— Поредната любовна кавга, а? — отбеляза съчувствено Каролайн.

— Имахме невероятно странен спор. Казах ѝ, че с теб сме само приятели, обаче Елизабет настоява, че ти си огромна заплаха за нас!

— Е, крайно време беше! — възкликна доволно Каролайн.

— Какво? — застина той с вилица във въздуха.

— Непрекъснато ѝ подавах подобни сигнали, та беше крайно време да включи тежката артилерия!

— Ама какви ги говориш, за бога?!

— Уил, вече ти казах! Тя трябваше да разбере, че ти няма просто да си седиш и да чезнеш по нея ден и нощ, нощ и ден. Затова ако мисли, че има съперница, няма начин да не направи решаващия си ход! Смятам, че дадох на нея и Джейн достатъчно поводи за размисъл.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че тя е била права? Че ти си ме маркирала като своя територия?

— Така е, но всичко беше на игра. Просто исках да я принудя да действа.

— Хиляди мълнии! — извика Дарси, изпусна вилицата си, която падна с трясък върху чинията му, и прокара пръсти през косата си. — Проклети жени!

— Е, сработи ли ми играта?

— Не в това е въпросът.

— Какво каза тя?

— Веднага ще престанеш с този абсурден маскарад, ясен ли съм?! — извика побеснял Дарси и се изправи. Хвърли няколко банкноти на масата и поклати глава. — А аз те мислех за мой приятел, Каролайн!

И се насочи бързо към изхода. Обаче тя го настигна навън и подвикна след него:

— Уил, аз наистина съм твой приятел! Почакай! Къде отиваш?

— У дома. И само да си посмяла да ми се обадиш! — изкрещя през рамо той.

Каролайн се загледа след него как върви надолу по тротоара, прегърбил рамене, за да се защити от острия вятър. И за първи път през живота си изпита съмнение дали е постъпила правилно.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дарси крачеше нервно зад кулисите, докато на сцената продаваха някакъв хокеен играч на разярената женска тълпа. Имперската зала в хотел „Сър Франсис Дрейк“ беше претъпкана догоре с най-могъщите жени на Сан Франциско, всички до една облечени в бляскави вечерни рокли, всички до една нетърпеливи да допринесат за една благородна кауза, като същевременно се изфукат с богатството си. Предвид нетната стойност на елитната публика, Дарси бе очаквал от жените по-голямо... приличие и достойнство. Вместо това имаше чувството, че тук са нахлули банда позастаряващи лелки от моминско парти, изгарящи от нетърпение да пъхнат банкнотите и ръцете си в гашите на всеки мъж, който се весне пред очите им. Ала тъй като вече се бе съгласил да се яви тук, единственото, което му оставаше, бе да се надява, че всичко ще приключи колкото е възможно по-скоро и че той ще успее да се измъкне без твърде големи поражения върху гордостта си и с неопетнено целомъдрие.

Колкото и да му се искаше, Дарси не можеше да не изпълни обещанието си пред Каролайн. Все още ѝ беше бесен, но пък детската фондация за борба със СПИН се нуждаеше от него за този търг. В стремежа си да избягва срещите с нея той бе отказал предложението му от управата на хотела апартамент, тъй като знаеше, че Каролайн като организатор на мероприятиято имаше свободен достъп до него. Вместо това сам си беше наел стая. Но пък това се оказа особено полезен ход, защото така нямаше да му се налага да споделя душа с други дваайсет ергени.

— Още ли ми се сърдиш? — обади се Каролайн с необичайно колеблив глас, когато надникна иззад ъгъла.

— Да — отговори той, без дори да поглежда към нея.

— Много съжалявам. Само се опитвах да помогна.

Той не отговори. Предпочете да съзерцава плаката на стената пред него.

— Ако искаш, ще ѝ се извиня и всичко ще ѝ разкажа.

— От теб не искам нищо, Каролайн! Дори не желая да водя този разговор! — отсече той.

Чу я да въздъхва, а миг по-късно потракването на токчетата ѝ затихна надолу по коридора. Дарси прокара ръка през косата си.

— Съдия Дарси, вие сте! — извика режисьорът в мига, в който водещият на шоуто започна да чете неговата биография.

— Следващият ни ерген е Фицуилям Дарси, съдия в нашия съд в Меритън. Съдия Дарси е роден и израснал в Англия. Пристига в Калифорния преди няколко години, за да открие офис на неговата фирма за международно право. Впоследствие е назначен за окръжен съдия от губернатора. Той е един от най-младите съдии, назначавани някога в нашия окръг.

Стомахът на Дарси се преобърна, когато чу:

— Уил, моля те да излезеш напред, за да можем да те огледаме!
— И той излезе на сцената, облечен в съдийската си тога — поредната брилянтна идея на Каролайн.

Тълпата изрева.

— Уил е на трийсет и осем години, висок е сто деветдесет и два сантиметра, тежи приблизително сто килограма и има красиви зелени очи. Охо! На живо изглежда дори още по-добре, отколкото в нашия каталог! — изгука водещият.

Дарси преглътна, а след това си залепи широка усмивка.

— Хобитата на Уил са да свири на китара, да язди коне, да се фехтува и да кара мотоциклети. Вероятно ще ви бъде интересно да знаете, че някога, по време на колежанските си години, е бил и автомобилен състезател. Този човек живее на високи обороти, дами!

Още аплодисменти.

— Съдия Дарси, бихте ли ни показали, моля, вашите правни пълномощия? — извика водещият в микрофона.

Проклинайки Каролайн до седмия кръг на ада, Дарси свали тогата си и под нея разкри перфектен, изработен по поръчка костюм на „Долче и Габана“. И докато аплодисментите на тълпата преминаваха в неистови викове, той запримигва срещу черната от своята позиция зала, насочи се към средата на сцената и беше още повече заслепен от централния прожектор.

— Можем ли да започнем наддаването от 1000 долара? — извика водещият.

Устата на Дарси пресъхна. Наддаването бързо ескалира до 10 000 и много скоро между пет от жените се разрази ожесточено съревнование за това, коя от тях да излезе на среща с Дарси.

С надеждата да сложи по-скоро край на това мъчение Дарси окуражаваше наддаването. Приведе се към микрофона и изрече:

— Давайте, дами! Каузата си я бива! Смилете се над мен, изведете ме на среща!

И мислено се сгърчи от ужас, когато водещият се ухили и отбеляза:

— Е, момичета, можете да слушате този прекрасен британски акцент цяла нощ! Хайде, вадете чековите книжки!

— Двайсет хиляди!

Дарси се стресна при звука на този толкова познат глас. Заслони очи, за да се предпази от прожекторите, и започна да оглежда публиката, надявайки се, че ушите му не са го подвели. И наистина не бяха.

Да, там стоеше Елизабет с номер за наддаване в ръка и усмивка на лицето.

— Двайсет и пет! — извика друга жена.

— Трийсет! — изкрещя Елизабет и размаха номера си.

Дарси отчаяно започна да оглежда тълпата в търсене на Каролайн. Когато я видя, кимна в нейната посока. Тя автоматично вдигна номера си и извика:

— Трийсет и пет!

— Трийсет и седем! — достигна нечий друг глас.

— Трийсет и осем! — наддаде Елизабет.

Дарси пак погледна към Каролайн.

— Четирийсет!

— Четирийсет и пет! — светкавично контрира Елизабет.

Дарси я видя как хвърля гневни погледи към Каролайн. Обърна се с гръб към Каролайн и кимна.

— Петдесет!

— Петдесет и пет! — беше отговорът на Елизабет. Обаче този път, когато Дарси сигнализира на Каролайн да наддава, Елизабет улови знака му. Видя как челото ѝ се сгърчи объркано, а междувреме Каролайн вдигна офертата на шейсет хиляди долара.

— Шейсет хиляди първи път! — извика водещият на търга.

Дарси стоеше в готовност, за да сигнализира на Каролайн, ако Елизабет направи следваща оферта.

— Шейсет хиляди втори път!

Елизабет бавно свали табелката с номера си.

— Продаден за шейсет хиляди долара на нашата скъпа Каролайн Бингли! Мисля, че това е истински рекорд, съдия Дарси! Гледайте да оправдаете цената си пред Каролайн! И, Каролайн, гледай тези пари да не излязат от фонда ни!

Дарси пренебрегна гнусните намеци на водещия и погледна към Елизабет, която го изгледа продължително и гневно, след което захвърли номера си на масата до нея. И без да се обръща назад, се насочи към изхода на залата.

Миг по-късно режисьорът изтика Дарси от сцената. С бушуваща в ушите кръв той се втурна отчаяно да търси Елизабет — първо се насочи към коридора, а после към фойето. Именно там забеляза косата ѝ да подскача ядосано сред тълпите от гости на хотела.

— Елизабет! — провикна се Дарси. Тя се закова на място, изправи рамене и едва тогава се обърна към него. Лицето ѝ представляваше същинско олицетворение на яростта. Бузите ѝ пламтяха, от очите ѝ хвърчаха искри. — Елизабет, почакай! — повтори той, когато я приближи. — Позволи ми да ти обясня. Може ли да се качим в стаята ми, за да поговорим?

И без да чака отговора ѝ, той я поведе към асансьора, кимвайки учтиво, когато се набутаха сред други гости на хотела. Когато стигнаха неговия етаж, той я поведе към стаята си и я покани.

След като постави на бравата знак „Не безпокой“, той затвори вратата и се обърна. Звукът от шамара ѝ по лицето му изпревари с няколко секунди болката. Втрещен, той покри с ръка пламналата си буза и се ококори срещу нея. Ама биваше си го този неин шамар!

— Това ли е твоят избор? — изкрещя тя. Той все още беше твърде шашнат, за да отговори. — Кучи син такъв! Наистина не мога да ти вярвам!

И той видя как тя започна неконтролируемо да се тресе. Именно този факт като че ли най-накрая задвижи мозъка му.

— Елизабет... — започна и протегна ръка, за да я докосне. Тя се изтръгна дивашки от него.

— Само приятели били, да бе! Ама че мошеник!

— Елизабет!

— Сигурно вие двамата с Каролайн ми се подигравате всяка сутрин на закуска! Това ли е вашето тайно любовно гнезденце?

— *Престани!* Изслушай ме! — извика този път и той, грабна я и я разтресе. — Нито ходя с нея, нито някога съм ходил!

— Ти си една торба лайна!

— Не те лъжа!

— Но даваше сигнали на Каролайн! Ти ѝ каза да надскочи офертата ми!

— Разбира се, че го направих! Да не би да мислиш, че ще ти позволя да си похарчиш пенсионния фонд за една нощ? За една глупава игра?!

Пусна ръцете ѝ и стисна отчаяно глава. И двамата дишаха тежко.

— Мразя те! — изкрещя разгорещено тя.

— Нищо ново под слънцето! — вдигна безсилно ръце той. — Елизабет, каквото и да направя, за теб никога не е правилно! Опитвам се да се срещна с теб, а ти отказваш. Казвам ти, че те обичам, а ти се преместваш в Сан Диего. Спасявам те от вероятността да се простиш с последните си спестявания, а ти ми заявяваш, че ме мразиш. Даваш ми достатъчно причини да си мисля, че не ме искаш, а после побесняваш, когато ме виждаш с друга. Какво искаш от мен, а? Какво трябва да направя, за да ти угодя? Вече не знам! Каж ми какво трябва да направя и аз веднага ще го сторя! — Последните думи ги изкрещя.

Двамата се вторачиха един в друг, задъхани от гняв. Дарси започна да крачи напред-назад из стаята. Когато най-сетне усети, че се е овладял, той се обърна отново към нея.

— Елизабет — започна наново, — не ходя с нея. Каролайн не ми е нищо повече от приятел. Кълна се в гроба на майка си!

За по-тържествена клетва не можеше да се сети.

И сърцето му се скъса, когато видя как Елизабет започна да се разпада. Тя се отпусна на дивана, зарови лице в ръце и се разрида. Дарси коленичи пред нея, постави ръце на коленете ѝ и нежно започна да ги разтрива.

— Лизи, това трябва да спре! Или продължаваме напред, или завинаги късаме! Никой от нас няма да може да издържи на повече напрежение.

Тя кимна, все така плачейки. После изтри бузите си с опакото на дланите си. Неспособен да я гледа толкова разстроена, той приседна на канапето до нея, придърпа я към себе си и я целуна по главата.

— Е, какво да бъде? — попита тихо, галейки ръката ѝ.

— Исках да те изненадам! Исках да направя един голям жест, с който да ти докажа как се чувствам. Вместо това ти накара Каролайн да ме надвие. Не мога да се конкурирам с нея.

— Лизи, конкуренция просто няма! Ти си единствената, която желая! Защо не можеш да го разбереш?

— Защото тя винаги е до теб! — простена Елизабет, а после настъпи продължителна тишина. Накрая тя промърмори: — Не мисля, че ще мога да издържа повече.

— Аз също. Затова трябва да направиш своя избор, Лизи. Заради двама ни!

Тя кимна и отново изтри очи.

— Да, знам. Току-що го направих.

И когато тя не вдигна очи към него, Дарси усети, че гърлото му започва да се свива. „Какъв ироничен край на любовта на живота ми!“ — помисли си той. Почувства ръцете ѝ как постепенно се стягат около кръста му, сякаш за последно сбогом. Той зарови лице в косата ѝ и вдиша за последен път уханието на круши.

— Лизи — прошепна с умолителен тон, — недей!

— Не ми позволявай да се връщам в Сан Диего! — прошепна тя.

Сърцето му спря за момент, а после отново заби, когато смисълът на нейните думи постепенно проби пелената на съзнанието му.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Не ми позволявай да се връщам в Сан Диего. Така беше казала Елизабет. Просто вече не можеше да участва в този абсурден маскарад и да се преструва, че няма нужда от Дарси, който да вдъхне живот на душата ѝ. Чувстваше се напълно нещастна без него и напълно цяла, когато бяха заедно. Ако имаше начин да остане в адвокатската кантора, като избегне явяването пред него, щеше да го направи. Ако нямаше — то тогава щеше да се наложи да помисли за нещо друго. Дилемата, която я бе измъчвала седмици наред, сега ѝ изглеждаше проста до степен такава, че сама не можеше да повярва как бе допуснала да се колебае толкова дълго. Тя го обичаше и единствено това имаше значение.

Сега тя вдигна лице към неговото и колебливо му се усмихна.

— Знам, че понякога мога да бъда много зла, но ако искаш да ме имаш, нямам нищо против да остана тук. С теб!

Дарси прокара пръст по бузата ѝ и прошепна:

— Наистина ли го мислиш?

Тя кимна, целуна дланта му и затвори очи, за да спре напирещите сълзи. Той ги изтри и докосна с нос нейния. Много внимателно Елизабет притисна устни до неговите. За една кратка, но болезнена секунда той не реагира. Ала после стегна ръце около нея и я притисна до гърдите си, връщайки целувката ѝ с цялата си насъбрана през последните два месеца страст.

Устните им се отвориха и се плъзнаха настрани, езиците им се срещнаха и оттеглиха, зъбите захапаха нежно устната на другия и се затвориха. Тя сплете пръсти в неговата коса и я стисна и вдиша упоителния му аромат на чистота и мъх. Кожата му имаше вкус на гора, брадичката му леко убоде нейната с едва набола брада и ѝ върна спомени, които я бяха успокоявали и приспивали през дългите самотни нощи на последните два месеца. Устните му събудиха в тялото ѝ глад, който до този момент се беше стаявал в ъгълчетата на съзнанието ѝ само благодарение на невиждания ѝ инат.

Много внимателно тя започна да разхлабва връзката му. Измъкна я през врата му. После смъкна сакото от раменете му. Нетърпелива да почувства кожата му върху своята, тя изтегли ризата от панталоните му. После пръстите ѝ започнаха бързо да разкопчават всяко отделно копче, докато накрая голите му гърди се показаха под пръстите ѝ. Нежните косъмчета настръхнаха под пръстите ѝ, а от гърдите му се изтръгна тих стон, когато палците ѝ разтриха зърната му.

Плъзна устни по силната му челюст, а той започна чевръсто да разкопчаваша блузата ѝ. Когато легнаха върху гърба ѝ, дланите му бяха горещи като пещ. Коприната се плъзна по раменете ѝ и тя потрепери, когато устните му погалиха рамото ѝ. С едно бързо движение Дарси се изправи и издърпа Елизабет на крака. Вплетени в страстна целувка, те се запрепъваха по посока на спалнята, оставяйки след себе си ризи, панталони, обувки, пола, чорапогащник, сутиен и бельо. Накрая Дарси я грабна на ръце и взе останалото разстояние до спалнята само на две крачки.

Елизабет притвори очи и въздъхна, когато устните на Дарси проправиха диря от шията до гърдите ѝ. Коляното му се притисна между краката ѝ и през тялото ѝ се стрелна електрическата искра на желанието. Повдигна гръб и плъзна ръка по гръбнака му. Пръстите ѝ обходиха вдлъбнатините около кръста му, а след това заиграха върху стегнатия му задник. Неволен стон избликна от устните ѝ, когато езикът му задра върху зърната ѝ. По лицето ѝ се разля червенината на удоволствието.

— Толкова много ми липсваше! — прошепна той в корема ѝ. — Липсваше ми твоят вкус, твоят аромат...

Разтвори краката ѝ и прокара езика си по влажните ѝ гънки. Сви го и навлезе между тях. Поигра си малко, а после се плъзна отново нагоре по тялото ѝ, за да изпроси целувка от устните ѝ. Тя се вкуси от устните и езика му.

Дългото стегнато тяло на Дарси покри нейното, мускулите на гърба му се свиха под изобретателните ѝ пръсти. Тя плъзна ходилото си по неговия прасец, после бедрото си по неговото и усети горещата му ерекция върху корема си.

— Обичам те, Уил! — прошепна Елизабет.

Той прикова погледа ѝ, отметна кичур коса от лицето ѝ и погали бузата ѝ. Прокара палец по долната ѝ устна и промърмори:

— Кажи го пак!

— Обичам те!

Ръцете му сграбчиха заобленостите ѝ, повдигнаха я и той проникна с все сила в нея. Устните ѝ се надигнаха, за да срещнат неговите. Всяко следващо движение предизвикваше тихо стенание от него и дихания на удоволствие от нея. Двамата изравниха ритъма си, докато страстта им извираше на тласъци от телата им, а устните им ненаситно се търсеха, за да утолят жаждата си. Пръстите им се сплитаха, телата ги следваха, мускулите се свиваха и отпускаха. Не се чуваше нищо, освен повърхностното им дишане.

Желанието на Елизабет се превърна в остра болка, която тя не можеше повече да издържа. Тя извика тихичко във врата на Дарси, а той прикова устните ѝ в гореща целувка. Една от ръцете му стисна бедрото ѝ, а другата се плъзна в косата ѝ, когато той се концентрира, за да я изведе до върха. Когато тялото ѝ внезапно се сгорещи, тя отново извика тихичко и се стегна, издигайки тялото си в дъга срещу неговото. Удоволствието се разля между краката ѝ. Тялото му моментално се скова и той простена, неспособен да спре вълната на екстаза, която се стрелна в цялото му същество.

Двамата едновременно потрепериха и въздъхнаха, а после се притиснаха още по-силно един към друг, преживявайки този неповторим момент на споделяне на чувства и на щастие от даряване другия с удоволствие. Този акт ги свърза като нищо друго на света — той беше израз на техните най-дълбоки, толкова дълго стаявани копнежи. Уязвимостта и желанието за уединение се смесваха с желанието и задоволеността — най-ярката демонстрация на любов и доверие.

Ръката на Дарси отпусна захвата си върху задните ѝ части и погали нежно бедрото ѝ. Ръката, която беше стиснала косата ѝ, погали бузата ѝ. После той сведе очи към нейните и тихо изрече:

— Кажи го пак!

— Обичам те!

Той затвори очи, сякаш за да успокои съзнанието си, и преглътна. После отново ги отвори и изрече:

— Обичам те, Елизабет Бенет, и никога няма да престана да те обичам!

* * *

В понеделник сутринта Дарси седеше на бюрото си и съзерцаваше мрачно пространството пред себе си. Уикендът беше минал прекрасно — Елизабет беше останала при него и посветиха часове наред в изясняване на проблемите си и планиране на бъдещето. Разбраха се, че вече са „официално гаджета“ и че ще се изправят пред последствията от връзката си — независимо какви се окажат те — като двойка. Най-лесното разрешение би било Елизабет да бъде снета от всички дела, които вече бяха дадени на Дарси. Съгласиха се да отидат заедно при господин Гардинър и да проверят дали той ще прояви желание да им помогне в дилемата.

А сексът беше забележителен. Напомняше му за онези магически дни в Пембърли, когато двамата бяха щастливи и без никакви задръжки, когато нито един от проблемите на реалния свят не бе в състояние да ги докосне. Връщането на Елизабет при него беше като внезапно оцветяване на черно-бял филм — вдъхна му нов живот и желание за живот. Без нея домът му беше стерилен и празен, а леглото му се присмиваше със своя простор. Дарси предпочиташе да бъде избутван до ръба от ненаситните ѝ крака. А удобството на тъничката завивка беше слаба утеха без нея.

Ала въпреки новия развой на нещата между тях тя беше длъжна да приключи със задълженията си в Сан Диего. И сега той седеше и със свирепо изражение наблюдаваше календара си. Искаше му се уикендът — а с него и следващото ѝ гостуване — вече да приближават.

Монотонността на депресията му беше внезапно разкъсана в късния следобед от появата на момчето с пощата, което му връчи една пратка. Дарси погледна към етикета, видя на него надписа „Лично и поверително“, а после забеляза, че изпращачът е от Сан Диего. Отвори я едва когато остана сам в кабинета си, а онова, което видя вътре, го накара да зяпне от изумление.

Вътре имаше черно-бяла снимка на Елизабет, облечена в черни панталони и бяла риза, но разкопчана, а под нея се виждаше бюстие, което той разпозна като онова, което бе носила в джаз клуба в Лондон. Тръсна кутията и от нея изпадна самото черно копирено бюстие. На

гърба на снимката имаше дълго послание, изписано в красивия наклонен почерк на Елизабет:

„Тази снимка ми напомня за една конкретна нощ в Лондон. Ако трябва да бъда честна, събитията от онази нощ леко ми се губят. Спомням си колко беше нещастен, докато те мъкнех по магазините, и как се ядоса, когато ме видя облечена в костюм. Спомням си също така колко горещо беше в клуба и усмивката ти, докато танцувахме. Спомням си някакво чупене на стъкло и колко твърда беше масата. Спомням си и смеха ти, и как не можеше да спреш да се смееш. Мина толкова време, откакто чух за последно този боботещ смях, извиращ от гърдите ти. Много ми липсва! Обещай ми, че следващия път, когато те видя, пак ще се смееш така!“

Дарси вдигна дантеленото бюстие и го огледа внимателно. Не си го спомняше в подробности. Сега забеляза фината дантела и банелите, кукичките на гърба, деликатната черна тъкан. Пръстите му потънаха в мекотата му. Как бе възможно тя да е носила това красиво нещо и той да не си спомня всеки инч?!

Върна поглед към снимката. Елизабет бе застанала с ръце в джобовете, подпряла леко едно рамо на стената до себе си. Тъмните къдрици на косата ѝ се разстилаха по раменете ѝ. Изглеждаше отпусната, замечтана. Изглеждаше красива.

Когато тази вечер той ѝ се обади, не успя да скрие усмивката от гласа си.

— Невероятно приятна изненада! — изрече веднага, щом тя вдигна телефона.

Тя се засмя и отбеляза:

— Надявам се, че пратката е минала през съдебната охрана, без да е била отваряна!

— Може би, защото нашият деловодител е много съобразителен.

— Спомняш ли си кога го носих? Онази нощ беше ужасно пиян!

— Така е. Но мисля, че точно тогава ти казах за първи път, че те обичам!

— Доколкото си спомням, прие червените ми обувки като фетиш.

— Нямам търпение да те видя отново с тях — промърмори той.

Елизабет се засмя дрезгаво и отбеляза:

— Е, ще трябва да почакаш до уикенда.

Няколко минути по-късно приключиха разговора и Дарси заспа, стиснал здраво бюстието ѝ.

Във вторник следобед бе не по-малко изненадан, когато получи нов пакет с надпис „Лично и поверително“. Затвори се в кабинета си и нетърпеливо разкъса плика. От него изпадна още една снимка и сгънати кожени панталони. На снимката се виждаше Елизабет, седнала на стол, боса под кожените панталони и с разкопчана бяла риза — бюстието вече липсваше от картинката. Той обърна снимката.

„Винаги съм обичала тези панталони. Те са неудобни, стегнати и невъзможни за добра поддръжка. Нося ги около веднъж годишно. Последния път, когато ги носих, бях с теб. Спомняш ли си? Тогава представих един малък танц. А ти много се смя. По-късно ми каза, че искаш да ги боядисаш в бронз.“

Той отново се загледа в снимката. И в този момент осъзна, че Елизабет прави в негова чест стриптийз от разстояние. Отпусна глава в ръцете си, засмя се и се замоли уикендът да идва по-скоро.

— Това цяла седмица ли ще продължи? — запита същата вечер по телефона.

— Ще продължи дотогава, докато ми свършат дрехите.

— Лизи, подлудяваш ме! Защо не правихме секс повече преди два дни?

— Защото не искам пак да се сдобия със съдийско изгаряне трета степен!

Когато в сряда до два следобед не бе пристигнала никаква пратка за него, Дарси се притесни. Започна да крачи неспокойно из кабинета си, питайки се дали пък тя не е забравила, или пратката не се е изгубила. Когато час по-късно накрая се появи, той буквално я разкъса. От пакета изпадна бяла риза и още една снимка.

На снимката Елизабет беше приклепнала на пода с разкрячени крака, облечена единствено с тази бяла риза, навила ръкавите ѝ. Под ръба на ризата се показваха голите ѝ бедра. Той се загледа продължително в снимката и едва тогава я обърна.

„Това е твоята риза. Спомням си точния ден, в който я носи. Аз пък я облякох на следващата сутрин, защото ми хареса ароматът ѝ. Казвала ли съм ти, че ухаеш на свеж въздух и горски мъх? Обожавам уханието ти! То излъчва сила и топлота и ми напомня за пролет. Никога не съм ти казвала колко много обичам уханието ти. Открих тази риза съвсем случайно в куфара си и оттогава насам всяка нощ спя с нея. Дълго време сърце не ми даваше да я изпера, защото все още усещах твоя аромат. Уви, на някакъв етап просто се наложи да бъде изпрана, но не и преди да започне да мирише на двама ни. А сега мирише само на мен. Това е самотен аромат, затова реших да се откажа от него.“

Прочете посланието два пъти, а после пак обърна снимката, за да я погледа. После зарови лице в ризата си. Тя беше права — миришеше на нея. Веднага ѝ се обади.

— Липсваш ми — изрече дрезгаво той, когато тя вдигна телефона.

— Ужасно е, нали? — подкачи го тя.

— Обожавам начина, по който ухаеш! Женствен, секси и кара устата ми да се наливат.

— Запази тази мисъл за уикенда!

Дарси прекара целия четвъртък в очакване на вече задължителната си пощенска пратка. Пита три пъти секретарката си — никаква пощенска пратка. Слезе дори до деловодството, за да провери дали случайно не са я забутали някъде. Напразно. Намръщи се, върна се в покоите си и вдигна телефона.

— Да не би вече да си свършила дрехите?

Тя се засмя и изрече:

— Прецених, че днешната пратка е по-добре да бъде отворена при домашни условия.

Елизабет се оказа права. Снимката я показваше коленичила на пода, с гръб към него, облечена единствено в черни прашки. Косата ѝ беше праметната през рамо, оголвайки целия гръб и врата ѝ за негово удоволствие и наслада. Беше извърнала леко глава и го наблюдаваше през рамо изпод спуснати клепки. Тъглчетата на устните ѝ бяха извити в дяволита усмивка.

От плика изпаднаха копринените черни прашки. Той ги поднесе към носа си. Ухаеха на цитрусови плодове и круши — тръпчиви и сладки. Дарси затвори очи и вдиша дълбоко. Ароматите събудиха у него спомени за нощите в Пембърли. Ала събудиха не само сърцето му, но и слабините му. Отвори очи и обърна снимката, за да прочете посланието:

„Последния път, когато бяхме в Пембърли, ти обсипа с целувки целия ми гръб. И ми остави множество смучки. Трябвах им цели две седмици, за да отшумят. Но сега смятам, че съм готова за нова порция белези.“

— Елизабет, ти си най-дяволската жена, която познавам! — изрече тихо той, когато тя вдигна телефона си.

— Мисля, че утре няма да е зле да позакъснееш малко за работа — изрече енигматично тя.

Той се засмя тихо и каза:

— Ще видя какво мога да направя по този въпрос. Колко точно да закъснея?

— Би трябвало да пристигне преди девет.

— А ти? Ти кога ще пристигнеш?

— Полетът ми е в три и петнайсет следобед.

В петък сутринта Дарси се обади на секретарката си, за да я уведоми, че ще позакъсне, и да я помоли да предаде това на адвокатите, които имаха ранни дела при него. А после нетърпеливо зачака куриера на „Федерал Експрес“.

Получи лекия плик в девет без петнайсет. Загледа се в него с разтуптяно сърце. После внимателно дръпна лентата на плика и го

отвори. Извади снимката.

Елизабет лежеше по гръб на пода с лице, извърнато настрани, по посока на камерата. Беше вдигнала ръце нагоре и къдриците ѝ се пилееха между пръстите ѝ. Гърбът ѝ беше леко извит като дъга, издигайки гърдите ѝ и подчертавайки прехода от нежното кръстче към заобления ѝ ханш. Краката ѝ бяха повдигнати под ъгъл деветдесет градуса, а глезените ѝ бяха подпрени на стол. Изражението ѝ представляваше смесица от невинност, закачливост и съблазън. Не носеше абсолютно нищо — дори и огърлица.

С треперещи ръце той обърна снимката, за да види гърба ѝ.

Този път посланието беше много кратко:

„Предавам се.“

По гърба му пролазиха тръпки. Двамата се бяха предали един на друг още в Пембърли, което бе довело до двете най-блажени седмици в неговия живот. Дали можеше да се надява всичко това отново да се върне? Реакцията му на всички тези снимки обещаваеше, че — поне от негова страна — повторното им събиране ще бъде не по-малко наситено с емоции от първото.

Не би могъл да стори нищо друго, освен да отговори. Преоблече се и нагласи камерата. Направи си няколко снимки, избра най-добрата на компютъра си и ѝ я изпрати по имейла.

— Гледай да си готова, когато пристигнеш тук — изрече той, когато тя вдигна телефона.

Тя се засмя и попита:

— Това как да го приемам — като заплаха или като обещание?

— Мисля, че трябва да провериш електронната си поща.

— Така ли? Безопасно ли е да бъде отворено на работа, или трябва да изчакам, докато се прибера в хотела?

— Лизи, аз не съм толкова добра порнозвезда като теб — отговори с усмивка той. — А сега трябва да тръгвам за работа. Обади ми се, когато тръгнеш за аерогарата!

Елизабет веднага се зае да провери имейла си и не след дълго се ухили. Към писмото имаше прикачен файл — черно-бяла снимка на Дарси, застанал в коридора на апартамента си, подпрял се с две ръце за

страничните стени. Влажната му коса леко се къдреше в долната си част, главата му беше наклонена настрани. По устните ѝ плъзна нежна усмивка. Беше облечен с бричове и ботуши за езда, и нищо друго.

Надписът отдолу гласеше:

„Моля те, върни се у дома при мен!“

* * *

Тази вечер Дарси взе Елизабет от аерогарата в Сан Франциско. Тъй като от съображения за сигурност на чакащите беше забранено да стоят до изходите, той беше на тротоара. Но каква среща беше само! Никаква скромност, никаква сдържаност! Тя директно се хвърли на врата му и го целуна с цялата си насъбрала се през седмицата страст. Той ѝ върна целувката с не по-малък ентузиазъм, сграбчи лицето ѝ в ръцете си и се засмя, замаян от щастие. Най-накрая, подтиквана от неодобрителния поглед на охраната, Елизабет хвърли сака си на задната седалка на аудито и се качи в колата.

От мига, в който тя сви крака на седалката до него, Дарси започна да търси кожата под ръба на полата ѝ. Дланта му се плъзна от вътрешната страна на бедрото ѝ, а тя кръстоса крака и приклеци ръката му в топлия пашкул на ухаещата на круши плът.

— Господи, колкото е хубаво, че се върна обратно при мен! — издиша дълбоко Дарси едва успявайки да следи пътя пред себе си.

— Най обичам, когато съм на обратно пред теб! — подкачи го тя и пак стисна ръката му между краката си.

— О, не пак! — засмя се той, припомняйки си едно друго пътуване с кола в Лондон, когато едва избегнаха катастрофата заради нейното дразнене.

— Не пак ли? Да не би да искаш да кажеш, че искаш този път аз да съм отгоре? Няма проблеми!

— Харесва ми, че си толкова загоряла!

— И то как!

— А аз какво да кажа за себе си?! — промърмори Дарси и плъзна ръка малко по-нагоре по бедрото ѝ. — Всичко по теб ме възбужда!

— Кажи каквото искаш. Ще бъде много секси, ако го направиш.

— Ами, блузата ти е много хубава — започна целомъдрено той.

— О, не! Това изобщо не става! — засмя се тя.

— Хммм... Добре тогава! Имаш прекрасни топли, шоколадови очи!

— Вече е по-добре — ухили се тя и дръпна ръката му още малко по-нагоре по бедрото си. — Но може още да се желае.

— Обичам начина, по който ухаеш — опита той.

Елизабет се приведе над скоростния лост и пъкна носа си в ухото на Дарси.

— Продължавай! — прошепна.

— Не мога да ти устоя — изрече дрезгаво той.

— Тогава недей да се опитваш!

И целуна врата му, плъзгайки език по солената му кожа. Той простена тихичко и положи максимални усилия да я целуне, без да изпуска волана. Уменията му на автомобилен състезател бяха единственото, което ги спаси от крайно притеснителна катастрофа — как щеше да обяснява на полицията защо пенисът му е бил в нейните ръце?

След време, което им се стори цяла вечност, Дарси вмъкна колата в подземния гараж на своята кооперация и паркира. Елизабет автоматично се покатери в скута му и поднови атаките си срещу устните му.

— Хайде да се качим горе — промърмори той, неспособен да си представи как биха могли да правят любов с волана на гърба ѝ.

Тя кимна и слезе от него. Дарси бързо дръпна ципа на панталоните си и после двамата излязоха. Докато вървяха към асансьора, Елизабет заподскача пред него, после се обърна, сложи ръце на кръста и се примиоли:

— Само още една!

С тих смях Дарси я целуна, докато я тикаше назад към асансьора. Натисна бутона за повикването му. Когато влязоха вътре, все така преплетени в прегръдка, той натисна бутона за неговия етаж и асансьорът оживя.

— Господи, колко обичам целувките ти! — избоботи той в устните ѝ. — Устните ти имат вкус на топъл карамел!

— А аз обичам да те чувствам срещу себе си — промърмори тя и притисна тяло о неговото.

Докато главата на Дарси се привеждаше за нова целувка, Елизабет заопипва таблото с бутоните и намери този за аварийно спиране. Натиснато и асансьорът рязко спря.

— Какво правиш? — възкликна Дарси смеейки се, като се отдръпна от нея. — Ще включиш алармата!

— Не чувам нищо — отговори тя и продължи с опитите си да го съблазни, като атакува копчетата на ризата му.

— Беззвучна е. Сградата е пълна с богати стари копелета, които не желаят да бъдат притеснявани от някой глупак, заседнал в асансьора. Но охраната вече знае, че сме спрели. — И подчерта думите си, като освободи бутона за спиране и пусна асансьора обратно в движение до двайсет и първия етаж.

— О, стига, скъпи! Живни малко! — нацупи се тя.

— Обикновено не „живвам“ в обществени асансьори — отбеляза той и се ухили, когато тя пак протегна ръка към бутона за аварийно спиране. Размениха няколко игриви удара за известно време, след което тя се престори, че се предава.

— Ти си един досадно примерен гражданин! — измънка разочаровано тя. — Сигурна съм, че вдигаш телефона на всяко позвъняване, дори когато си под душа.

— Ако смятам, че си ти, тогава го правя — отговори той и я притисна в прегръдките си за една помирителна целувка.

Тя започна да разкопчава ризата му и докато той се опитваше да избегне нападението ѝ, тя бързо натисна отново бутона за аварийно спиране.

— Престани! — засмя се той и пак освободи бутона. — Сигурно има скрита охранителна камера! Тук не можем да си позволим нищо подобно!

— Така ли? Дори и това? — измърка тя и плъзна ръка по слабините му. — Мислих твърдо и продължително по този въпрос!

— Ами ако някой влезе в асансьора? — примоли се той, въпреки че този път не измести ръката ѝ.

— Нали точно затова непрекъснато натискам аварийния бутон, бълзльо?! — промърмори тя. Ръката ѝ продължи да гали все по-нарастващата му ерекция, а после привлече главата му за нова целувка.

Дори и през панталоните му масажът ѝ беше великолепен и Дарси осъзна, че той също не може да чака повече. Лично натисна бутона за аварийно спиране, с което отново включи беззвучната аларма.

— Ще ме арестуват заради теб — въздъхна, докато събличаше самото си. А после, примирявайки се с мисълта, че охранителният екип ще има щастието да се наслади на порнографско изпълнение на живо, се поддаде на желанието ѝ. Нямаше никакъв смисъл да се съпротивлява. Тя вече разкопчаваше блузата си.

— Каж ми какво харесваш — издиша тежко тя, а зърната ѝ вече стърчаха през деликатната дантела на сутиена ѝ.

— Обичам как циците ти лягат в ръцете ми — прошепна той и обгърна гърдите ѝ. После свали леко дантелата и плъзна палци по зърната ѝ. Тихото ѝ стенание получи своя отговор, когато той приведе глава, за да вкуси плътта, освободена от пръстите му.

— Обичам топлото ти котенце и аромата му на круши — прошепна дрезгаво, използвайки свободната си ръка, за да дръпне нагоре полата ѝ и да бръкне с пръст между гънките ѝ. После извади пръста си и го постави в устата си, наслаждавайки се на острия, тръпчив вкус. Елизабет измъкна пръста от устата му и го пъкна в своята, като започна да го смуче.

— Обичам, когато ме докосваш — продължи той, заровен в косата ѝ. В отговор Елизабет смъкна ципа на панталона му, пъкна ръка вътре и започна да го гали с влудяващо умение.

— Обичам, когато вкушваш от мен — осмели се да изрече и изтръпна в очакване. Признанието му бързо получи своя отговор — Елизабет падна на колене и го пое в уста. Той отметна назад глава и затвори очи, докато езикът ѝ танцуваше по кожата му, пораждайки неизразими тръпки по ръцете му и извиквайки червенина на бузите му.

— Господи, как искам да те любя! — простена. Тя се повдигна, хвана се за перилата в асансьора и разкрачи крака. Той вдигна полата ѝ и пръстите му разтвориха гънките ѝ. — Искаш ли го?

— Да — прошепна тя.

След като набързо сложи един презерватив, той проникна в нея. Тя се облегна на стената, обвила ръце около врата му.

— Добре ли е? — попита той.

— Да — простена тя.

— По-силно?

— Да.

— По-дълбоко?

— О, да!

Той проникна изцяло в нея и тя се загърчи в ръцете му. Уви крака около кръста му и ги стегна, привличайки го максимално близо към себе си. Той използва перилата като лост, за да навлезе максимално дълбоко в нея. Ноктите ѝ се забиха в гърба му и тя достигна оргазъм с дълбок, гърлен вой. Той достигна своя с животинско изръмжаване и удовлетворението на победител, захапал силно долната ѝ устна между зъбите си.

Останаха така, прилепени един за друг, отмалели след изразходеното напрежение. Постепенно пулсът им се успокои и Дарси лениво отвори очи. Тъкмо се канеше да я целуне, когато телефонът в асансьора иззвъня. Дарси инстинктивно го вдигна. Елизабет го изглежда невярващо.

— Обажда се охраната на сградата! Отчитаме аварийна ситуация в асансьор номер четири. Бутонът за аварийно спиране е включен. Имате ли нужда от помощ?

— О, не! — отговори замаяно Дарси. — Добре сме. — Е, поне охраната бе имала благоприличието да ги остави да си довършат работата докрай, преди да се втурне на помощ.

— Сър, моля ви да освободите аварийния бутон!

— Ами... само минутка.

— Сър, идентифицирайте се моля!

— О, по дяволите! — възкликна Дарси и затръшна паникьосано телефона. После набързо напъха ризата в панталона си и вдигна ципа.

— Казах ти, че си много примерен гражданин! Прекалено даже! Винаги вдигаш телефона! — обвини го Елизабет, докато закопчаваше блузата си.

— Всеки момент ще се обадят на полицията! — изрече притеснено той.

Нервността му размекна Елизабет — тя обви ръце около кръста му и започна да целува линията на скулите му. После отбеляза:

— Заседнали сме между етажите. На полицията ще ѝ трябва най-малко трийсет минути, докато стигне дотук! Ако тръгнем веднага, никой няма да знае, че сме били ние!

— О, боже! Ще ме арестуват!

— Сигурна съм, че все ще можеш да пуснеш някоя връзка, за да се отървеш!

— Боже, ти ми влияеш ужасно! — засмя се той, поклати глава и я прегърна. След още една целувка освободи аварийния бутон и асансьорът отново тръгна нагоре. Дарси вдигна сакото си от пода и го навлече.

— Питам се дали няма да ме уволнят за неморално поведение на публично място — размишляваше на глас той, докато асансьорът минаваше покрай единайсетия етаж.

Елизабет скръсти ръце пред гърди и се подпря на перилата зад себе си.

— Скъпи, огледай се! Няма никакви камери! Никой няма да може да докаже, че ние сме... хммм... че сме се чукали като зайци!

— Може да се наложи просто да купя цялата сграда, след което да конфискувам и унищожа всички записи от охранителните камери! Така де, за всеки случай! — отбеляза той.

— Боже, какво ще правя с теб?! — засмя се тя и поклати глава.

— Дръпни се от перилата, скъпа! — изрече той, когато вратите на асансьора най-сетне се отвориха. — Само един бог знае какво става в тези кабинки!

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Няма смисъл да бъдеш толкова нервна! — увери Дарси Елизабет, която крачеше неспокойно в кабинета му. Бяха издържали четири седмици любов от разстояние, но назначението ѝ беше приключило. Настъпил бе моментът да се изправят пред шефовете.

— Как изглеждам? — обади се тя и приглади плисето на полата си.

— Изключително професионално.

Интеркомът на Дарси иззвъня.

— Да? — отговори той.

— Съдия Бойд ще ви приеме.

Елизабет погледна към Дарси с очи ококорени от ужас. Той я целуна по челото и отбеляза:

— Всичко ще бъде наред, не се тревожи! — Стисна окуражително ръката ѝ, като се опита да не обръща внимание на тревогата в собствения си стомах. — Хайде, да тръгваме!

Дарси отвори вратата, даде ѝ път и двамата се насочиха надолу по коридора към кабинета на председателя на съдийската колегия.

— Заповядайте, седнете! — покани ги Уендъл Бойд, отваряйки вратата си. Вътре вече ги очакваше и Милтън Гардинър. — Какво мога да направя за вас? — попита, когато Елизабет и Дарси приседнаха на кожените столове пред него.

— Изправени сме пред един проблем — започна Дарси, като прочисти гърлото си. — Налага се да се оттегля от случаите на госпожица Бенет.

— Разбирам — кимна Уендъл Бойд и се облегна назад в стола си. Замисли се, а след малко допълни: — И може ли да попитам защо?

— Между нас се създаде интимна връзка, вследствие на която за мен е невъзможно да издавам справедливи присъди по нейните дела — отговори с делови тон Дарси.

— И от колко време е тази връзка? Налага ли се да се тревожим за минали дела?

Дарси поклати глава и отговори:

— Имаше един близо двуседмичен период, когато пресичането на пътищата ни беше невъзможно, но аз се оттеглих от единственото дело, което трябваше да се гледа. Всички останали изслушвания бяха служебни или срещи за подписване на извънсъдебни споразумения, където всяко решение, което съм взел, е било предварително и би могло да се разгледа наново от всеки друг съдия.

Погледът на Уендъл се премести от Дарси към Милтън Гардинър.

— А твоите притеснения, Милтън, са дали Уил трябва да се оттегли от всички дела на вашата фирма, така ли?

— Точно така. И ако това стане, би имало непредвидими последици за продажбата на фирмата ми!

Председателят на съдийската колегия вдигна очи към тавана размишлявайки. Накрая изрече:

— Вие, разбира се, ще трябва да разкриете вероятността от конфликт на интереси и ако има някакви възражения, случаят може да бъде прехвърлен на друг, но иначе, Уил, не мисля, че се налага да се оттегляш от всички дела на фирмата на Милтън.

— Знам, че това може би ще затрудни в значителна степен съдия Клейтън, затова държа да изтъкна, че съм готова да сторя каквото трябва от своя страна, за да направя този преход максимално гладък — обади се Елизабет.

— Впрочем, надали можехте да изберете по-подходящ момент за подобно разкритие! — ухили се съдия Бойд и се приведе напред. — Тази сутрин получих следната служебна бележка. — И бутна един лист хартия по бюрото си към Дарси, който го взе и се зачете в него.

— Размразили са съдийските щатове?! — възкликна невярващо той.

Уендъл кимна и отвърна:

— Както изглежда, успели са да изровят известна сума пари от дюшеците на някой неохотен благодетел. Достатъчна за два щата или за три, ако Уил реши да се оттегли след края на мандата си.

— И кога точно ще ги назначите? — попита господин Гардинър.

— Надеждата ми е, че в рамките на три месеца ще разполагаме с още двама съдии — отговори съдия Бойд, насочи сините си очи към Дарси и допълни: — Позволи ми да повторя: надявам се да наема

двама нови съдии, не трима! Все още не съм изгубил надежда, че ще преосмислиш плановете си за оттегляне!

Дарси кимна прекалено изненадан, за да каже каквото и да било. Уендъл Бойд насочи вниманието си към Елизабет.

— Междувременно смятам, че макар и под заплаха от конфликт на интересите, вие все още можете да се явявате в съда чрез отказ от право на пледиране. Ала не съм убеден дали вие самата бихте желали да преживеете всички тези неприятности, особено при наказателно дело, където прокуратурата надали би признала вашия отказ. От друга страна, вие отлично познавате делата си, поради което най-добре знаете кое би било по-трудно за вас — да се прехвърлите при съдия Клейтън или да изискате отказ от право на участие в делото. Ще оставя този проблем на вас.

— Е, в такъв случай това разрешава нещата! — отсече Милтън Гардинър, като потри доволно ръце. — Елизабет, с теб ще се видим следващата седмица, за да прегледаме делата ти. А сега моля за извинение, но се налага да тръгвам! Иначе ще закъснея за вечеря, а жена ми много мрази, когато закъснявам, така че най-добре е да ви оставя.

Всички се изправиха и се ръкуваха дружески, след което всеки пое по пътя си.

— Но това беше удивително безболезнено! — отбеляза Елизабет, когато се качиха на магистралата.

— Да, сега само очаквам да видя какво ще решиш! — засмя се Дарси.

— Мисля, че е повече от ясно. Отлично знаеш, че съдия Клейтън ще обърка всичките ми дела!

— Погледни на случилото се като на невероятна възможност да си създадеш име в Апелативния съд!

— Наистина. И знаеш ли... — започна предпазливо тя, — установих, че ми е много приятно да се занимавам с апелативни жалби. Така човек някак си не е директно в окопите. Работата е по-академична. И далеч по-малко стресираща от тази, с която се занимавам сега.

— Да не би да си намислила да се преквалифицираш в апелативен адвокат?

— Всъщност, да. Това ще ме държи далече от съдебната зала, а същевременно пак ще мога да работя с клиентите си, когато искат да прехвърлят случаите си на Апелативния съд.

— Звучи много примамливо!

— Може и да звучи. Иначе ти какво мислиш?

Дарси помисли за момент, а после отговори искрено:

— Мисля, че ще бъдеш много добра в това, и освен това мисля, че наистина трябва да се заемеш с него, щом ще те направи щастлива!

— И няма да си помислиш, че го правя само защото вече официално сме двойка, така ли?

— Ще си помисля, че всичко, което правиш, го правиш, защото е правилно за теб, независимо от това, как се отразява на мен. А ако по една случайност решението ти разрешава нашия проблем, още по-добре! В противен случай ще намерим друг начин да се справим с нещата. Защото за мен най-важното от всичко е ти да си щастлива!

Елизабет погали ръката му, целуна я, а после промърмори:

— Точно затова те обичам!

* * *

— А после го направихме в асансьора! — възкликна Елизабет, притиснала към гърдите си мече от червена дантела. Беше денят след срещата им със съдия Бойд и след сексуалното им приключение в асансьора и сега Лу я беше извел по магазините, за да ѝ купи нещо за добре дошла в града.

— В асансьора ли?! — извика шокирано Лу. После поклати неодобрително глава по посока на мечето и тя го върна обратно на рафта.

— Да, в асансьора.

— Лизи, ти си една малка мръсница! Много се гордея с теб! — разсмя се той. — Напомни ми винаги да си нося мокри кърпички, когато излизам някъде!

Вдигна чифт жартиери и ѝ ги показа. Когато тя сбърчи нос, той ги върна обратно на мястото им. Тя грабна една жълта прозрачна нощничка и го погледна за одобрение. Той кимна и отсече:

— Пробвай я!

И я последва към пробната.

— Какво ще кажеш? — попита тя, когато отвори, за да му се покаже.

— Много красиво! — усмихна се Лу. — Мисля, че ще му хареса.

После тя излезе от пробната и двамата се заеха да разглеждат бикините. Той извади един чифт, състоящ се от миниатюрен дантелен триъгълник отпред и три връзки. Но после се смръщи и отбеляза:

— Всъщност, какъв е смисълът от подобни неща? — Постави ги на кръста си. — Не дават никаква опора, не скриват нищо. По-добре просто без тях!

— Имам чувството, че това е по-скоро мрежа за окосмяването — отбеляза Елизабет.

— Е, ще се местиш ли вече у съдия Похотлив пес? — попита Лу, докато разглеждаха рафтовете и закачалките.

— Не мисля, че все още съм готова за тази голяма стъпка. Пък и има редица неудобства — трябва да се обадиш, за да ти препрачат пощата, и други подобни. Освен това с Джейн все още живеем заедно. Има и друго — той сигурно ще прехвърли на мен задачата по прането, а знаеш колко мразя да пера! Предпочитам по-скоро да си купя ново бельо, отколкото да пера старото!

— Аха, радвам се, че изяснихме приоритетите ти! А какво става с Джейн, между другото? Миналата седмица ми спомена, че тя и годеникът ѝ си имат някакви проблеми.

— Да бе, голяма каша! Тя му е много сърдита, защото сестра му не спираше да преследва Уил, а сега той я защитава!

— Знаеш ли какво? Мисля, че вие двете с Джейн сте жените с най-странни вкусове към мъжете, които познавам! Виж го само Чарли — той е като онези космически кадети от анимационните филмчета, а Уил винаги изглежда така, сякаш току-що е смукал лимон!

— Хей, не го нападай така! — засмя се Елизабет. — На мен винаги ми се усмихва!

— Ще го повярвам, когато го видя! Ако беше мое гадже, щях да залепя на лицето му постоянна усмивка по двайсет и четири часа в денонощието, седем дни седмично!

— Така ли? И как точно би станало това, ако смея да попитам?

— Със свирки, скъпа моя! Аз знам всички тайни на свирките!

Елизабет го изгледа възторжено и го сръга.

— Хайде, веднага ми ги кажи, иначе никога повече няма да ти подсказва, когато задникът ти отново нашишкавее!

Следващите четирийсет минути прекараха в най-близкия „Старбъкс“, където Лу чертаеше различни диаграми на Елизабет с образователна цел. А когато влязоха в колата, той дори смъкна ципа на панталоните си и ѝ показа още няколко номерца.

— Лу, направо не знам какво бих правила без теб! — отбеляза накрая Елизабет, прималяла от смях.

— Приятелите са голяма работа, Лизи! — изрече Лу с вече доста по-сериозно изражение. — Човек не може без приятели!

— Да, знам — въздъхна тя. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че трябва да дам зелен светофар на Уил да си бъде приятел с Каролайн?

— Единственото, което казвам, е, че приятелството им не е много по-различно от нашето. Само дето ако аз не бях гей, ти щеше да спиш с мен, защото нямаше да можеш да ми устоиш. Както и да е. Важното в случая е, че ти му имаш доверие и му вярваш, когато ти казва, че между тях не е имало нищо. И ако приемеш тази мисъл спокойно, то може би и Джейн ще обмисли позицията си. Не забравяй, че от това твое решение зависи не само твоята съдба, но и съдбата на редица други хора, на които държиш!

Елизабет забели очи и отбеляза:

— Лу, докога ще продължаваш да изпълняваш ролята на гласа на моята съвест? Не можеш ли, за разнообразие, да се превърнеш в дяволчето на рамото ми?

Лу спря колата пред кооперацията на Дарси и отговори:

— Като правя добрини, се сдобивам с крилца. А нали знаеш колко ще ми бъдат необходими крилца за моите кожени приятели на гей парада?!

Елизабет се измъкна от колата, но после вмъкна обратно глава през прозорчето и отсече:

— Ясно, разбрах! Ако обичаш някого, дай му свобода! И други подобни глупости. Мразя те, когато си прав!

Дари го с въздушна целувка и се насочи към сградата, а Лу подвижна след нея:

— И не забравяй — напълваш, изливаш, напълваш, изливаш!

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Какво искаш да кажеш с това, че сватбата се отменя? — извика Фани и пискливият ѝ глас отекна в тавана на кухнята. — Не може да се отменя! Веднага се обади на Чарли и му кажи, че сватбата ще се състои!

— Мамо, моля те! Не виждаш ли, че Джейн е разстроена? — контрира я Елизабет, която бе прегърнала седналата до нея разплакана Джейн.

— Естествено, че виждам, че е разстроена, Лизи! Не съм идиот! Но съм сигурна, че ще се почувства много по-добре, ако се обади на Чарли и му каже, че сватбата ще се състои! — извика Фани и подчерта думите си, като забодя пръст в покривката на масата.

— Вече е прекалено късно! Не мога да му се обадя! — извика Джейн и от гърлото ѝ отново се разнесе ридание.

— Божичко, аз съм виновна за всичко! — простена Елизабет. — Много съжалявам, Джейни!

— Ти си виновна ли? И как по-точно? — хвана се автоматично майката за думите на дъщеря си, нетърпелива да се сдобие с жертвен агнец, за да има кого да обвинява за провалилата се сватба, която бе чакала толкова дълго.

— Това е дълга история, мамо — въздъхна Елизабет.

— Нищо подобно! — намеси се Джейн. — Сестрата на Чарли се опита да открадне приятеля на Елизабет, а сега Чарли отказва да признае, че тя носи вина за това! Толкова! — Изтри очи и прочисти гърлото си. — И аз ще трябва да си търся работа в друга болница и да се примиря с факта, че сигурно ще си остана стара мома!

— И това ли е целият проблем?! — засмя се майка им. — Виж какво, Джейн, това изобщо не е причина да отменяш сватбата си! Господ ми е свидетел, че аз също *мразех* сестрата на баща ти, когато се оженихме!

— Мразила си сестра ми ли? — обади се възмутено Том, който тъкмо беше влязъл в кухнята и беше дочул само последното изречение

на жена си.

— Разбира се, че не, Том! Хайде, връщай се при твоя хокей или каквото там гледаш! Аз тук си имам много по-важни неща, за които да се тревожа! — И Фани махна пренебрежително с ръка на съпруга си и се обърна отново към Джейн. — Та, както казвах, много мразех сестрата на баща ви, когато се оженихме!

Том Бенет изсумтя недоволно и се изнесе от кухнята с бира в ръка.

— Коя по-точно? — подсмръкна Джейн.

— Маделин.

— Леля Мадди? И как е възможно да я мразиш? Тя е прекрасен човек! — провикна се Елизабет, шокирана да научи, че любимата ѝ леля е в списъка на враговете на майка ѝ.

— Именно! Тя е идеална във всяко едно отношение! Същинска Мери Попинз! Никога не пушеше хашиш, никога не пиеше бира, завърши колежа, без да пропуска година, и се превърна в идеалната съпруга! Ако трябва да бъда честна, случва ми се да я мразя и днес. Но важното в случая е друго — важното е, че аз не се омъжих за нея. Омъжих се за баща ви, когото обичах силно и когото обичам и до ден-днешен!

— Ама тогава ми каза, че харесваш сестра ми! — провикна се Том откъм дневната.

— О, Том, затвори си устата, ако обичаш! Джейн, обичаш ли Чарли?

— Да, разбира се, че го обичам!

— И това ли е единственото нещо, което ви разделя? Че той е защитил сестра си, която се е опитала да спи с приятеля на Лизи? Чакайте малко!... Лизи си има приятел? — Концентрираният мисловен поток на Фани излезе от релси от осъзнаването, че Елизабет най-сетне си е намерила някого. — И кога по-точно стана това?

— Мамо, сега говорим за Джейн, не за мен! За бога, мамо, фокусирай се! — примоли се Елизабет и демонстративно се обърна отново към сестра си.

— Джейн — каза ѝ, — ние с Уил вече надживяхме случилото се с Каролайн! И продължихме напред! Мисля, че вие с Чарли също можете да го направите!

— Ти се срещаш с Уил! Кумът на Чарли? — изпищя Фани. — Онзи високият, с аристократичния акцент и очите, дето вечно те подканват в леглото?

— Мамо, моля те! Отвращаваш ме! — възкликна Елизабет, забелязала примаялото изражение на майка си. Ако нещо изобщо бе в състояние да я откаже от Дарси, то това бе да си го представи с майка си!

— Ама той не иска да признае, че тя е сгрешила! — нацупи се Джейн, привличайки обратно вниманието на сестра си.

— Всъщност, скъпа, тя наистина не е сгрешила! Ако съм разбрала правилно, единственото, което се е опитвала да направи, е да му помогне, като ме накара да ревнувам. И всъщност планът ѝ сработи, защото ние вече отново сме заедно. Така че на теория тя изобщо не е сбъркала!

— Отново заедно ли?

Джейн и Елизабет дружно не обърнаха внимание на избухването на майка си.

— Но, Лизи, как можеш да бъдеш толкова равнодушна? Не се ли вбесяваш, когато си помислиш, че тя е крояла планове зад гърба ти? И че правеше всички ни на идиоти?

— Разбира се, че се вбесявам, но предпочитам да гледам голямата картина. Уил никога не я е харесвал по този начин, нямал е никаква представа какво прави тя, което пък ми отвори очите за истината и сега ние сме заедно! Сигурна съм, че тя никога повече няма да застане между нас, затова съм убедена, че и ти не трябва да ѝ позволяваш да застава между теб и Чарли! Добре де, защитил сестра си. Какво толкова? Пък и не мислиш ли, че това е доста благородно от негова страна? Така де, той я обича безрезервно, точно както обича и теб!

Джейн се замисли за думите на сестра си.

— Кога стана тази работа с Уил? — попита шепнешком Фани.

— Мамо, моля те! Ще ти разправам по-късно! — просъска Елизабет.

— Като че ли не бях виждала нещата точно по този начин — изрече накрая Джейн. — Бях дотолкова концентрирана върху желанието си да го накарам да се извини за онова, което тя стори. Но пък това не е честно, нали? Така де, няма да тръгна да се извинявам на

Уил за тези гащи, с които си тази вечер! Вината за тях пада изцяло върху твоите рамене!

— Че какво им е на гащите ми?! — възкликна Елизабет и сведе очи към камуфлажните си панталони. Едва тогава забеляза усмивката на Джейн. — Е, какво реши? Ще му се обадиш ли, за да се сдобрите?

— Мисля, че най-добре е да го направя лично!

— Окей. Ще те откарам дотам — ухили се Елизабет и двете станаха.

— Почакай малко, госпожице Лизи! Да не си напуснала тази къща, докато не ми разкажеш всичко за Уил!

— Мамо, дадох тържествен обет на Уил и смятам да го спазя — каквото става в Англия, си остава в Англия! — отсече Елизабет.

След което двете със сестра си напуснаха под ръка къщата на родителите си, оставяйки майка си да беснее в неведение.

* * *

Госпожа Бенет беше планирала за дъщеря си Джейн сватбата на мечтите си — и за нейно щастие усилията ѝ не отидоха напразно. Сега, когато Джейн и Бингли бяха отново заедно, бяха успели да сведат броя на гостите само до двеста най-близки роднини и приятели. И дори за тази цифра се състоя истинска битка. Въръжена с парите на Бингли, Фани Бенет беше надминала себе си. Но когато най-сетне дългоочакваният ден настъпи — последната събота на ноември, всички, които пристигнаха в катедралата „Грейс“ на Сан Франциско, бяха единодушни, че събитието действително е бляскаво.

Елизабет седеше до Джейн пред огледалото в гримьорната. Джейн — истинско ангелско видение с балната си рокля от падащ на дипли изящен сатен и дълъг три метра шлейф, оправи триетажния си тюлен воал за девети път. Майка ѝ го върна в първоначалната позиция.

— Престани да се притесняваш, Джейн! — изрече нежно Фани. — Изглеждаш прекарасно, като Грейс Кели!

Отстъпи и се усмихна на Джейн. Докато двете с Елизабет наблюдаваха със съзливо задоволство булката, на вратата се почука тихичко.

— Влез! — извика Елизабет.

Дарси надникна и каза:

— Госпожо Бенет, съпругът ви е изгубил нещо. Моли да отидете да му помогнете.

И влезе в стаята. Фани кимна, подсмръкна, изправи рамене и се запъти с горда крачка навън, за да се разправи с всеки, който смее да застраши така добре планираното от нея съвършенство на този ден.

Тъй като Елизабет бе прекарала предишната нощ при Джейн, все още не беше виждала Дарси. Той изглеждаше унищожително красив в смокинга си. Колкото и да не беше от хората, които се впечатляваха от подобни одежди, Елизабет не можеше да не му го признае. Дарси можеше да изглежда добре във всяко облекло, както и без никакво. Тя повдигна вежда, докато в главата ѝ нахлуваха разни приятни картини.

— Какво? — попита Дарси и сведе критично поглед към смокинга си. — Да не би да имам прашинка на ревера си?

— Не, нищо нямаш — изкиска се тя.

— Лизи! Веднага ела тук!

В гласа на Фани се долавяше лек нюанс на паника. Елизабет видя как очите на Джейн се стрелкат към вратата и нейното собствено лице дава симптоми за паника. С успокояващ жест Елизабет се насочи към вратата.

— Как се чувстваш? — запита Дарси, като застана зад Джейн пред огледалото.

Тя се засмя, но смехът ѝ прозвуча няколко идеи по-пискливо от обичайното.

— Чувствам се така, сякаш всеки момент ще се изправя пред взвода за разстрел — простена. — Направо не мога да повярвам колко хора ще има там и всичките ще ме гледат! Ами ако забравя думите от клетвата си? Ами ако се спъна, докато вървя към олтара? Ами ако майка ми си спомни как се държи обикновено?

Дарси се засмя тихо и постави ръце на раменете ѝ, като по някакъв чудодееен начин не успя да стъпи върху огромната рокля, разстлана около нея.

— Джейн, помисли си — кое е най-лошото, което може да ти се случи днес?

— Ами може да изпуснат сватбената торта или някой да припадне, или роклята ми да се скъса... — започна тя, рецитирайки

цял списък нещастия, подреден в съзнанието ѝ през последните двайсет и четири часа.

— Не, Джейн! — усмихна се Дарси и стисна лекичко ръцете ѝ. — Не! Най-лошото, което може да ти се случи, е да пропуснеш радостта от сватбения си ден заради глупави притеснения! Това е единственият ден от живота ти, в който ще се омъжиш за Чарли. Какви спомени искаш да имаш от него? Че не на всички маси е имало вазички ли? Или че това е един от най-щастливите дни в твоя живот?

Погледите им се срещнаха в огледалото и Джейн бавно издиша. После по лицето ѝ се разля усмивка, а раменете ѝ се отпуснаха.

— Ти си страхотен човек, Уил! — изрече тя, като стисна ръката му, поставена на рамото ѝ. — Сега разбирам защо Чарли толкова много държи на теб!

В този момент в стаята влезе Елизабет и завари приятеля си и своята сестра, която скоро щеше да се омъжи, в почти нежна прегръдка.

— Хей, хора! — засмя се тя, докато затваряше вратата зад себе си. Дарси я погледна и се усмихна.

— Катастрофата предотвратена ли е? — попита той, като се отдръпна от Джейн.

Елизабет кимна и обясни:

— Липсваща бутониера. Не я открихме, но я заменихме с друга. Сватбата може да продължи.

Беше издърпала цвете от собствения си букет, за да направи нова бутониера на баща си.

Дарси я огледа внимателно за първи път през този ден.

— Изглеждаш прекрасно! — отбеляза с усмивка.

— Надявам се, иначе тази престъпно скъпа рокля не би си струвала! — подкачи го тя. Носеше дълга до земята шаферска рокля от сатен и тюл с цвят на червена боровинка, на чийто фон кремавата ѝ кожа изпъкваше още повече. Миниатюрни пеперудки от скъпоценни камъни придържаха косата ѝ на кок.

Дарси се приближи до нея и я целуна продължително и страстно зад ухото. После прошепна:

— Излъгах. Изглеждаш ослепително!

— А ти както винаги изглеждаш умопомрачително! — ухили му се тя. Той сви рамене, сякаш искаше да каже: „Е, такъв съм си“.

— Снощи ми липсваше — изрече в ухото ѝ той. — Беше ми доста трудно да заспя без теб.

— Толкова ли съм отегчителна, че ме използваш като приспивателно средство?

— Напротив — твоите енергични физически упражнения са превъзходни като средство за изтощение. А след тях се спи по-лесно — контрира я тихо той и плъзна устни покрай нейните. — Гледай да не ти става навик да отсъстваш от леглото ми!

Едната му ръка се отпусна нежно върху рамото ѝ и палецът му погали врата ѝ. Другата му ръка се плъзна около кръста ѝ и я придърпа по-близо до себе си.

— Уил, контролирай се! Това е сватбата на Джейн!

— И какво от това? Да не би аз да се женя за нея? Аз имам съвсем други намерения — отбеляза той и я целуна. Тя тъкмо обвиваше ръце около врата му, когато в стаята влетя госпожа Бенет.

— Аха, и вие двамата значи! Е, очевидно на хоризонта се задава още една сватба! Но, моля ви се, със сватбите една по една, една по една! Хайде, готови сме да започваме! — отсече, като се приближи към Джейн.

Дарси се отдръпна от Елизабет, но не и преди да я погледне многозначително. Но точно какво значение влагаше в погледа си, тя не беше сигурна. Може би беше: „Да, на хоризонта се задава още една сватба“ или „Майка ти си позволява твърде много“, или „Ще ми се точно сега да правехме секс“.

За нещастие, сватбената церемония беше изключително официална и дълга. Имаше няколко тура на клякане, ставане и декламиране на молитви и на английски, и на латински. Елизабет би предпочела нещо не чак толкова официално и по-романтично, но в крайна сметка това беше сватбата мечта на майка ѝ, а не на Джейн. Погледът ѝ се плъзна към Дарси, за да установи, че той вече я е фиксирал. Сърцето ѝ претупа и докато слушаше обетите, тя си представи, че се омъжва за него, и се запита дали и той не си представя същото.

Най-накрая церемонията завърши и органът засвири. Елизабет хвана Дарси под ръка и двамата тръгнаха след младоженците по дългата пътека към хладния, но слънчев есенен ден. Следваше още един час, посветен на снимки и тотално объркване, и едва тогава

успяха да се качат във взетия под наем ролс-ройс и да отидат до рецепцията на луксозния хотел, където бяха настанени повечето гости. Елизабет и Бингли помогнаха на Джейн да вкара в колата роклята си, цветята и булото, а през това време Дарси обсъждаше посоката с шофьора. Накрая пристигнаха в хотела и появата им беше тържествено обявена пред очакващата ги тълпа.

Елизабет и Дарси вдигнаха подред по един задушевен, остроумен тост, изтанцуваха задължителния първи танц и помогнаха при рязането на сватбената торта. Когато и последното от задълженията им беше изпълнено, те най-сетне успяха да отделят време и един за друг.

— Искаш ли да танцуваме? — попита Елизабет, като плъзна ръце около кръста му.

— Не, или май си забравила джаз клуба в Лондон? Не танцувам добре.

— И как иначе да притисна самотното си тяло до твоето? — подразни го тя.

— Ами като гледам косата ти, май е започнала да се отпуска. Какво ще кажеш да се качим горе в стаята си и да освежим прическата ти?

Тя кимна и с дяволит поглед го поведе към рецепцията, а оттам — към асансьора. И двамата се изчервиха, припомняйки си едновременно своето любовно приключение в един друг асансьор. Ала този тук беше прекалено претъпкан, за да повторят случката. Но щом се озоваха в стаята си, всички задръжки паднаха.

— Направо не мога да повярвам колко много ми липсваш, когато не си до мен! — промърмори той, докато целуваше врата ѝ и същевременно смъкваше смокинга си. — Двайсет и четири часа без теб и ето че съм тотална развалина!

Тя се засмя, а ръцете им започнаха да се надпреварват да разсъбличат другия, докато накрая нейната рокля се свлече в боровинкова локвичка на пода. Изражението на Дарси обаче не издаваше никаква похот.

— И какво, за бога, е това страстоубийствено приспособление?! — извика възмутено той, оглеждайки притеснено корсажа ѝ.

Тя се засмя, пое ръката му и започна да го насочва:

— Ето, първо тази кукичка. Така. А после този цип.

Стори му се невероятно секси, че тя му показваше как да съблече дреха, която би могла да бъде и на баба му.

— А това тук е последната закопчалка — изрече тя и поведе ръката му между краката си.

— Тя трябваше да бъде първа — ухили се дяволито той.

Тя поклати глава и отбеляза:

— Но тогава нямаше да бъда напълно гола, нали? — И свлече корсажа си.

— Напълно си права — издиша дълбоко Дарси. Бързо захвърли жилетката и ризата си и я притисна до себе си. — Може ли да ти спусна косата? — попита.

Тя поклати глава.

— Не. Все пак ще трябва пак да се върнем долу, нали? Постарай се да не ми разваляш прическата!

Целуна го и прокара пръсти по гърдите му, а той започна да гали гърба ѝ. Издаде тихи стенещи звуци, когато пръстите ѝ прелетяха през зърната му. Елизабет се усмихна, а после плъзна надолу глава, за да се погрижи за зърната му. Приблужи отворената си уста до едно от тях и го затопли с дъха си. Целуна го нежно, после плъзна език по него. Той затвори очи и постави ръка на рамото ѝ, като другата продължаваше да гали гърба ѝ, проправяйки си път към задника ѝ.

Тя пое зърното му в уста и го засмука. Той изръмжа и стисна задника ѝ. Тя прокара дия с целувки през гърдите му чак до плоската повърхност на корема му. После го бутна да седне и приклепна пред него. Разтвори краката му, целуна вътрешната страна на бедрата му и го пое в уста.

Той сведе глава и се загледа в движещата ѝ се глава. Пеперудките на главата ѝ проблясваха под светлината на нощната лампа. Тъмната ѝ коса подскачаше между бледите му бедра — гледка, която никога нямаше да му омръзне да гледа.

— Да! — прошепна той.

Затвори отново очи и се остави на усещанията, които тя събуждаше у него. Пръстите му се плъзнаха внимателно в косата ѝ — необходимостта му да я води беше по-силна от загрижеността за прическата ѝ. Мускулите на бедрата му се стегнаха, самоконтролът се опитваше да победи желанието. Обаче после тя направи нещо с език — нещо, което напълно го довърши, нещо, което породило такава силна

еротична реакция, че той просто изгуби контрол над себе си — остави се на удоволствието с пръсти, вплетени в косата ѝ. Една фиба се заби в пръста му и болката се втурна в тялото му в мига, в който той изригна и изпита неописуемото удоволствие да се изпразни в устата ѝ.

— О... боже... мой — изкрещя Дарси.

На вратата се почука.

— Лизи, какво правиш там? Всички питат за теб! — достигна до тях гласът на майка ѝ.

Елизабет отвори очи и погледна към Дарси, все така с неговия член в устата си. Дарси прочисти гърло и извика:

— Елизабет е в банята, Фани! Слизаме след малко. — Елизабет го възнагради с одобрително завъртане с език, което предизвика ново доволно изсумтяване от негова страна.

— Не се бавете много! — подвижна Фани и си тръгна.

— Няма начин — засмя се тихо Дарси. — Откъде, за бога, научи този малък номер?

— Давам ти само един гей шанс да отгатнеш!

— Лу? Лу ти е показал как да правиш сеизмична свирка?

— Да, и можеш да ми вярваш, работата не е никак лесна.

Дарси я вдигна в скута си и ръката му се плъзна между краката ѝ, за да започне любимия си масаж.

— Жестът трябва да бъде върнат — рече.

— Обичам да събирам дълговете си — ухили се тя, когато той я повали на леглото. Тя тъкмо се наслаждаваше на дъха му по вътрешната част на бедрото си, когато на вратата пак се почука.

— Махай се! — изкрещяха отчаяно двамата в хор, а после се спогледаха ухилено.

— Елизабет, имаш десет минути, преди да вземем резервния ключ и да те довлечем долу! — достигна до тях гласът на Лу.

— Ако престанете да ме притеснявате, и пет ще ми свършат работа! — провикна се в отговор тя. Чуха отдалечаващия му се смях.

— Само пет минути значи! Е, това си е доста работа — промърмори Дарси и се гмурна между краката ѝ.

— Имам ти пълно доверие, че ще се справиш достойно със задачата!

И той наистина я изпълни и издържа изпита с отличен резултат, както му беше подсказано от твърде силното дръпване на косата му,

докато Елизабет издаваше вече добре познатия му стон на удоволствие. Отне им няколко минути, докато се успокоят, още една, за да полежат заедно с крака, преплетени в ленива прегръдка, и най-накрая станаха, за да се облекат и освежат.

Щом се появиха долу, Фани прати Елизабет на поредната свръхважна мисия, а Дарси се оказа сам на бара, седнал до Лу. В началото двамата не си размениха нито дума — само признаха присъствието на другия, като си кимнаха в отраженията си в огледалото зад бара.

— Мисля, че не ви прецених правилно, господин Хърст. Дълга ви извинение — изведнъж промърмори Дарси, втренчен в пространството право пред себе си. Лу не каза нищо. — Както и една кола — продължи Дарси. Забеляза, че ъгълчетата на устните на Лу се извиват в неохотна усмивка. — А може би и някакъв пенсионен фонд — заключи Дарси.

Тук вече Лу се засмя, отпи от питието си и отбеляза:

— Все пак тя пренебрегна някои от съветите ми.

— Мога да ви уверя, че изпълнението ѝ беше перфектно — рече Дарси и отпи от своето питие.

Очите им се срещнаха в огледалото.

— Да, но би било далеч по-добро, ако ме беше послушала да си извади предните зъби! — изтъкна авторитетно Лу.

Дарси избухна в смях.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Колкото и да се опитваше да задържи завинаги всеки прекрасен момент, времето сякаш се изплъзваше измежду пръстите на Елизабет. Трите месеца, откакто се беше върнала в централната кантора на „Гардинър и съдружници“, излетяха неусетно, а почти всяка нощ от тях прекарваше в дома на Уил. Беше само на една смяна на адресна регистрация разстояние от официалното съжителство с него и о, чудо, той се занимаваше с цялото пране!

Времето летеше толкова бързо, че Коледа с всичките ѝ търговски и семейни задължения просто се стовари върху Елизабет и на практика я задуши. Без да броим факта, че я остави без пукната пара и раздиращо главоболие.

— Лизи, направо не мога да изразя с думи колко съм ти благодарна, че се съгласи да домакинстваш на семейната коледна вечеря тази година! След тази сватба на Джейн нервите ми буквално отидоха! — достигна до ушите ѝ пискливият глас на госпожа Бенет по телефона.

— Няма проблеми, мамо. Би ли ми дала татко?

— Да, скъпа? — достигна до нея гласът на баща ѝ.

— Татко, имам към теб една огромна молба — моля те, не позволявай на мама пак да се впуска в онези зловни подмятания за това, че не съм омъжена! Няма да понеса подобно унижение!

— Ама, Лизи, това си е коледна традиция! Като фъча със сливи и яйца на чичо ти Теди! — извиси глас в престолен протест баща ѝ.

— Татко! — примоли се Елизабет.

Господин Бенет се засмя и увери дъщеря си, че ще направи всичко, което му е възможно. Елизабет се зачуди дали да не предупреди Дарси изобщо да не идва. Набра два пъти номера му, но и двата пъти затвори веднага щом чу сигнала за свободна линия.

След малко нейният собствен телефон иззвъня.

— Защо непрекъснато ме набираш, а после затваряш? — попита той, когато тя вдигна.

— Уил, не съм много сигурна дали трябва да идваш на коледната вечеря! Не мисля, че ще мога да издържа на унижението, на което обикновено ме подлага моето семейство!

— Елизабет, не се дръж като глупачка! Не може да е чак толкова лошо! Виж какви жени сте станали вие с Джейн!

— Ние сме драстични генетични отклонения, уверявам те! Искаш ли да знаеш какво ще стане? Лидия ще ти налети и със сигурност ще се опита да те подмами да я изпратиш! Кити ще подхвърля уж случайно имената на всички прочути хора, на които е сервирала десерти! Мери ще те отегчи до смърт с религиозния фанатизъм на постсъветската литература! А майка ми... о, майка ми! Направо се разтрепервам, като си я представя! — простена Елизабет.

— Казвал ли съм ти, че имам един чичо, който упорито настоява, че най-здравословната форма на физически упражнения е да тичаш из ливадите си по нищо, освен чорапи и маратонки?

— Уууф!

— Виж какво, изобщо не се притеснявай, че някой ще ме обиди или постави в неудобно положение! Мисля, че мога да го преживея. Иначе, ако има друга причина, поради която не ме искаш там, това вече е друго нещо — просто ми я кажи! — изрече той с онзи свой характерен спокоен, непрекословен тон, който подсказваше, че нищо не е в състояние да го разубеди от веднъж взетото решение.

— Е, добре! Но да не кажеш, че не съм те предупредила! — въздъхна драматично тя, но тайничко изпита задоволство, че той държи да изкара празника с нея.

* * *

Лу пристигна първи и изтръска дъждовните капки от чадъра си на верандата. Елизабет се ухили широко, прегърна го и го целуна по бузата.

— Ухае страхотно! — отбеляза той, докато закачаше палтото си в дрешника. — Кой друг ще бъде?

— Мама и татко, Лидия, Кити, Мери, Джейн и Чарли, Уил и Каролайн.

— Каролайн? Дамата с големите бомби? И от къде на къде ще идва и тя?! — възкликна с негодувание Лу и инстинктивно следващ носа си, се запъти към кухнята, където ухаеше на печена пуйка с пълнеж.

— Джейн държеше да я поканя, пък и аз реших, че щом така и така трябва да бъдем роднини, би трябвало да се научим да се спогаждаме. Освен това семейството ми най-вероятно ще я подплаши дотолкова, че ще я накара да слезе на земята.

— Невероятно предвидливо от твоя страна!

Тя плесна ръката му, докато той се опитваше да топне пръст в тигана със соса, обаче той все пак успя да го опита.

— Ще бъдеш ли така добър да отвориш? — подвижна му тя, когато на вратата отново се позвъни.

Лу отвори на Джейн, Бингли и Каролайн и пое палтата им. Бингли и Джейн прегърнаха Елизабет и я целунаха и по двете бузи. Каролайн стоеше и чакаше смутено зад тях. После изненада домакинята с бутилка вино.

— Благодаря, че ме покани! — изрече почти срамежливо тя.

— Няма защо! Добре си дошла! — смотолеви смутено Елизабет.

Каролайн изгледа през рамо отдалечаването на брат си и снаха си, а после, когато двете останаха сами в кухнята, се обърна отново към Елизабет.

— Виж какво, знам, че познанството ни не започна никак добре и изобщо не очаквам с теб да станем най-добри приятелки. Но искам да ти благодаря, задето помогна за изглаждането на отношенията между Чарли и Джейн! Той с нищо не е заслужил да понася последствията от моите глупави ходове!

— Така е. Забелязах, че Джейн също беше много нещастна. Освен това знам, че приятелството ти с Уил е много важно за него. Затова всичко е наред. Стига, разбира се, да стоиш далече от панталоните му!

— Няма проблеми! — засмя се Каролайн. — Вече се напъхах в панталоните на братовчед му!

— Ричард? — възкликна Елизабет, а Каролайн кимна. Елизабет поклати глава при мисълта за доста кръвосмесителните връзки в нейния приятелски кръг. — Е, щом ти е достатъчен! — допълни през

смях доволна, че заплахата от намесата на Каролайн вече е премахната от друг мъж, който очевидно повече ѝ подхождаше.

Следващите, които пристигнаха, бяха Мери, Кити и Лидия. Влетяха като фурии в антрето, сборичкаха се, докато закачаха палтата си, а после започнаха да прегръщат всички подред, кискайки се весело. Къщата се разтресе от кикот, докато сестрите наваксваха клюките една за друга на по чаша вино.

На вратата отново се позвъни. Този път отвори лично Елизабет и посрещна родителите си.

— Лизи, скъпа, изглеждаш прекрасно! — изрече със замечтани очи госпожа Бенет. Елизабет изгледа с ужас баща си, когато облакът миризма на канабис достигна до носа ѝ. Той повдигна свенливо рамене и се ухили. Госпожа Бенет се насочи спокойно към семейството си, започна да прегръща подред дъщерите си, да възхвалява всяка от тях колко хубаво изглежда и да моли за някакви солени бисквитки.

— Надрусал си я с трева?! — възкликна тихо Елизабет в ухото на баща си.

— Скъпа, това беше единственият начин да изпълня молбата ти. Но не се тревожи — и без това аз съм шофьорът днес.

В този момент на верандата пристъпи Уил и тя усети, че унижението ѝ вече е пълно.

— О, здравей, Уил! — изрече любезно господин Бенет и разтърси ръката му.

— Как си, Том?

— Ами, нали знаеш, крия се от организирането на сватби! — засмя се той и намигна на дъщеря си.

Господин Бенет се отпрати към дневната, а Елизабет придърпа Уил в кухнята. Но дори оттам чува как Лидия се изкиска и се провиква:

— Господи, мамо, да не би да си пушила трева?!

Елизабет затвори очи и ѝ се прииска земята да се разтвори и да я погълне.

— Полезно е за глаукомата — отговори с надменен глас майка им.

— Стига да имаш глаукома! — засмя се Лу.

— Е, само няколко грама с профилактична цел! — беше отговорът на майка им.

— Прилича ми по-скоро на цяло пакетче! Господи, Фани, точно колко изпуши?

Елизабет отвори очи и видя, че Дарси я гледа ухилено. Целуна я бързо и прошепна:

— Благодаря, че в крайна сметка ме покани! Благодаря ти също, че си поканила и Каролайн! Оценявам жеста ти! — Намигна ѝ и тупна галовно задника ѝ. Елизабет се изкиска и целуна брадичката на Дарси, след което отнесе чашата си с вино в дневната.

Пуйката едва не падна на пода, а пюрето стоеше на бучици, но иначе Елизабет отчете вечерта като огромен успех. Близките ѝ подкачаха Дарси така, сякаш беше един от тях, и тя с гордост отбеляза, че Дарси също не им се дава. Може би беше за добро, че той вече бе опознал семейството ѝ чрез Чарли и Джейн, докато тя се подвизаваше в Сан Диего. Това ѝ спестяваше редица неудобства по представянето му в стил „мамо, това е гаджето ми“.

Пиха твърде много вино, което направи размяната на остроумия смешна до сълзи. Но един по един гостите започнаха да се уморяват и малко по малко компанията започна да се разотива. Дарси зае мястото си до рамото на Елизабет на вратата, докато изпращаха гостите. След като прегърна дъщеря си за лека нощ, госпожа Бенет се обърна към Дарси и за негова огромна изненада също го прегърна. Елизабет забели очи, когато майка ѝ обори за миг глава върху гърдите на Дарси с леко замаяна от канабиса усмивка на лице.

— Ти си много красив мъж, Уил! — изчурулика Фани. — Би трябвало да се ожениш за дъщеря ми! — И подчерта думите си посредством три последователни удара върху гърдите му. Дарси примигна и се засмя.

— Мамо, досега се справяше толкова добре! — въздъхна Елизабет.

Фани Бенет се усмихна и отбеляза:

— Баща ти се мисли за голям умник, обаче аз отлично разбирам какво става тук! Том, да не забравиш торбичката с трева! Вземи я вкъщи! Тази нощ ще я довършим!

Елизабет притисна пръсти към слепоочията си и простена:

— Исусе Христе!

— Ясно! Хайде, Фани! Давай да те претърколим в колата! — засмя се господин Бенет.

— Като стана въпрос за търкаляне... — започна госпожа Бенет, обаче Елизабет не я остави да довърши, като рязко затвори вратата под носа ѝ.

После се обърна към Дарси и промърмори:

— Моля те не позволявай да арестуват родителите ми!

Той се засмя, прегърна я и рече:

— Че какво съм видял? Убеден съм, че майка ти беше с някакъв органичен парфюм, може би пачули. И кой съм аз, та да споря дали си е носила в чантата пресен риган за подправки или не?!

— Добър опит! — засмя се тя и го прегърна.

— От друга страна, може да ти се наложи да ми пуснеш някакъв подкуп — намигна ѝ многозначително той.

Тя плъзна ръка по задника му и промърмори:

— Да не би да ме склоняваш към даване на подкуп?

— Мисля, че да. Получавали се?

— Мисля, че да.

Той я целуна и плъзна ръце по гърба ѝ чак до нейния задник. После се отдръпна крачка назад и промърмори:

— Защо винаги трябва да си вдигаш косата?

Тя обви ръце около врата му и простиичко отговори:

— Защото ти обичаш сам да я смъкваш!

Той се усмихна, дръпна панделката от косата ѝ и я остави да се разстели по раменете ѝ.

Тя го целуна, засмуквайки силно устните му.

— Лизи — изрече той в устните ѝ, — майка ти беше права.

— Искрено се надявам да имаш предвид онези няколко грама с профилактична цел — отбеляза тя и пак го целуна.

— Не. Елизабет...

— Уил, ако точно сега ми направиш предложение, защото майка ми ти е казала да го направиш, да знаеш, че аз не само ще ти откажа, но и никога, ама никога няма да ти простя!

— Окей — засмя се той и потърси отново устните ѝ. — Мисля, че разбирам от намеци. Значи ме искаш единствено заради тялото ми. Боже, толкова е унижително! Можем ли вече да се насочим към леглото?

Щом влязоха в стаята ѝ, Елизабет се съблече и се отпусна изтощено на леглото. Дарси легна до нея по гръб и пъкна ръце под

главата си.

— Май мина доста добре, не мислиш ли? — изрече със сънлив глас тя. — Колкото и да не ми се вярваше, че ще го кажа, ти май си пасваш много добре със семейството ми. Между другото, ако си водиш някакъв отчет, това влиза в графата с плюсовете!

— Все пак оставих един последен коледен подарък за теб, който да ти връча насаме — изрече той и отвори ръката си. От пръстите му увиснаха великолепни диамантени обеци във формата на капки. Тя го изгледа шокирано. Той се усмихна и допълни: — Не ми благодари! Подаръкът си е изцяло за мен! Просто искам да те гледам с тях!

Проследи я внимателно с поглед, докато тя си ги слагаше, след което кимна одобрително:

— Дори още по-добре, отколкото си ги представях.

Тя се усмихна, бутна го назад и го обкрачи.

— Не знам какво толкова добро съм сторила в този живот, че да те заслужа! — промърмори, докато го целуваше.

— Безсъмнено е било нещо много палаво. Вероятно е включвало някаква среща в девическото училище, а? С участието на къси полички и три четвърти чорапки? — прошепна той усмихнато. Тя се засмя, плъзна ръце покрай главата му и сграбчи желязната табла зад него.

— Перверзен тип ли сте, господин Дарси?

Той я обгърна с очи, излъчващи много нежност, погали къдриците ѝ и отговори:

— Не, госпожице Бенет, всъщност съм човек с много простички вкусове. Любимият ми цвят е Елизабет. Любимата ми песен е Елизабет. Любимият ми вкус за сладолед е Елизабет. Любимото ми цвете е Елизабет. Любимият ми плод е крушата, защото тя ухае като Елизабет.

Това простичко обяснение в любов беше изречено с такава искреност, че разтърси сърцето ѝ. След тези думи тя просто нямаше какво да каже.

Вместо това започна да го целува и да го гали, и да го притиска към себе си, докато го остави без дъх. Телата им се сляха и от гърдите им се изтръгнаха въздишки на удоволствие. Тя се движеше над него, извивайки в дъга гърба си под лунната светлина, която проникваше през прозореца. Той плъзгаше ръце по възвишенията и падините ѝ, проследявайки всеки контур толкова внимателно, като че ли искаше да

го съхрани завинаги в паметта си. Елизабет шептеше името му във врата му, докато той прокарваше пръст по гръбнака ѝ. А после нежно я обърна по гръб.

Ръцете му очертаха извивката на кръста ѝ, издутината на бедрата ѝ, линията на задника ѝ. Той се изпъна цял върху нея и вече не беше ясно кой кой е. Бяха едно цяло.

Дарси по-скоро долови, отколкото чу синхронизирането на дишането им. Усещаше сърцето ѝ срещу своето. Когато Елизабет си поемаше дъх, неговите дробове бяха тези, които се изпълваха. Вече не знаеше как отсега нататък ще си поема дъх без нея до себе си. Преживяваше я в съзнанието и с тялото си с такава яснота, каквато никога досега не беше познавал. Ако се концентрираше повече, почти чуваше мислите ѝ в главата си. Ето това беше истинската любов!

Треперливите им въздишки се смесиха в един дъх. Тя знаеше, че кожата му настръхва, когато плъзгаше пръсти по него. Усещаше потока на кръвта му в собствените си вени. Тя никога повече нямаше да бъде само Елизабет, а той — никога повече само Уил. Душите им завинаги щяха да придобият оттенъците на другия.

Извикаха тихичко едновременно, издишвайки в устата си, шептейки страстно имената си.

Тя потрепери с трепета на неговите ръце, и двамата — прекалено зашеметени от преживяването, за да имат сили да говорят. Пръстите му продължаваха да стискат косата ѝ, дъхът му в ухото ѝ се забави, но беше все така горещ. Връзката им беше невероятно мощна, свързането им — далеч отвъд пределите на чисто физическото. Всеки усети разтърсването, когато върховната връзка между тях постепенно се разхлаби и всеки се върна в собственото си съзнание. На Дарси му се прииска да се разплаче, скърбейки за загубата на този перфектен съюз на съзнанието. Чу тихите ѝ викове на възторг и изсмука с устни солената влага от бузите ѝ.

Заспаха, притиснати силно един до друг, и почти не помръднаха от тази поза през цялата нощ. Когато на следващата сутрин тя се събуди, той я наблюдаваше влюбено.

— Щастлива Коледа, Елизабет!

Наистина беше щастлива.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Тържеството по случай пенсионирането на Милтън Гардинър се проведе на луксозна яхта в залива на Сан Франциско през първата седмица на февруари. Пристигнаха най-малко двеста гости и най-малко половината от тях бяха адвокати, които познаваха и Дарси, и Елизабет. И въпреки че тяхната връзка отдавна беше станала всеобщо достояние, и двамата се стараеха да поддържат професионално разстояние помежду си, особено в светлината на последното решение на съдия Дарси да се кандидатира за втори мандат. В крайна сметка вече нямаше смисъл да се връща в Англия — всичко, за което беше мечтал, се намираше точно тук.

За да не изглежда, че пристигат заедно, Дарси остави Елизабет на пристана, а после обикаля с колата наоколо в продължение на петнайсет минути. Когато накрая и той се качи на борда на яхтата, погледът му автоматично беше привлечен от нея. Макар вече да я виждаше всеки ден от живота си и във всякакво облекло и без облекло, той неизменно изпитваше същата тръпка, когато я зърваше. Тази вечер кожата ѝ беше придобила топлия блясък на копринената рокля в прасковен цвят, която беше облякла. Тя обгръщаше плътно гърдите ѝ, омекотявайки извивките ѝ, а оттам се спускаше право надолу покрай бедрата ѝ, чак до коленете. Косата ѝ беше вдигната в небрежно кокче, а изобилието от нежни къдрици просто подканваше да бъдат поставени зад ушите ѝ. Обещите, които ѝ беше подарил за Коледа, проблясваха нежно на фона на кожата ѝ.

Когато замрежените ѝ, замечтани ѝ очи срещнаха неговите, придружени от онази кокетна полуусмивка, от която коленете му омекваха, той преглътна и само кимна. А после, твърдо решен да се държи професионално, се обърна, за да поздрави един приятел. Смесваха се в различни компании, докато накрая, при залез-слънце, яхтата потегли в открито море. Докато минаваше под моста Голдън Гейт, Дарси успя да намери момент насаме с Елизабет.

— Казах ли ти вече колко прекрасно изглеждаш тази вечер? — попита тихо.

Тя поклати глава и се усмихна.

— Не, но възражението ви е надлежно отбелязано, Ваша чест.

Той се ухили и отстъпи настрана, когато видя, че към нея се приближава друг адвокат. А после всеки пое по пътя си.

Вечерята беше сервирана и те се храниха на различни маси. Алкохолът се лееше в изобилие и всички започнаха да се понапиват. Когато започнаха тостовете в чест на Милтън, Дарси се изтегли в задната част на залата и застана зад гълпите. Когато на сцената излезе съдия Бойд, Елизабет се приближи до Дарси, който веднага плъзна ръка по гърба ѝ.

Докато председателят на съдийската колегия редеше словото си, Дарси пхна ръка под роклята ѝ и се промъкна чак до задника ѝ. Стисна нежно едната му част, а после прокара пръст по дефилето между двата бряга. После издигна пръст нагоре и стигна до тила ѝ. Тя се опита да сдържи напирещата си усмивка, но не успя особено. Той обаче гледаше право напред с абсолютно сериозна физиономия, без да издава с нищо възмутително порочните си занимания. После отново пхна ръка под роклята ѝ, стигна до задника ѝ, стисна го и започна да го гали. Накрая лекичко я шляпна и издърпа ръката си от роклята.

Безкрайната реч продължаваше и Дарси излезе на палубата, за да се освежи и да дойде на себе си. Облегна се на перилата с лице към залата и се изпълни с възхита от фигурата на Елизабет. И докато я наблюдаваше, постепенно осъзна, че двамата са се виждали идеално от всеки, който е бил през това време на палубата. Погледна наляво и забеляза група от осем адвоката, мъже и жени, които го наблюдаваха. Някои от тях вдигнаха към него чаши за поздрав, други го поощриха с вдигнат палец — и всички до един се смееха и кискаха. А той ги познаваше всичките, всички до един. Знаеше дори имената им. На всеки един от тях. „О, господи!“ — помисли си сконфузено той и побърза да извърне очи. Но с изненада установи, че изобщо не му пука. И се засмя сам на себе си.

Миг по-късно към него се присъедини Елизабет.

— Този човек наистина харесва Милтън! — изрече с усмивка и се облегна на перилата до него.

Той също се усмихна. Тя се обърна по посока на водата и се загледа в проблясващите отражения на светлините на града. А когато потръпна от хладния бриз, Дарси свали сакото си и го метна на раменете ѝ. Тя се обърна да му благодари.

Той я целуна.

— Уил, тук е пълно с хора! — напомни му тя и се дръпна.

— Не ми пука! — отсече Дарси, извади една фиба от косата ѝ и я хвърли във водата. Малко след това полетя втора фиба. Тя го наблюдаваше със смесица от изненада и развеселеност. — Не ми пука, Елизабет! Обичам те! — промърмори, плъзна пръсти в косата ѝ и я освободи окончателно. И пак я целуна. — Обичам те! — Тя се засмя и му върна целувката.

Дарси положи максимални усилия да не обръща внимание на окуражителните подвиквания, които идваха откъм тяхната лична публика.

— Давай, съдия, захапи я!

— Дар-си, Дар-си, Дар-си!

— О, любооов!

Той измъкна едната си ръка от разсипаната по раменете ѝ коса и им показа среден пръст — за тяхна огромна наслада, разбира се. Те започнаха да дюдюкат и да се смеят, но никой не благоволи да си тръгне. Той въздъхна. Носеше пръстена на майка си в джоба си вече от три седмици в очакване на идеалната възможност да ѝ направи предложение. Досега такава не се беше появила — винаги нещо липсваше. Някое внезапно извъняване на телефона, разсейване, прекъсване, спор. Очевидно вселената категорично отказваше да се подчини на волята му.

Ясно, това е то! Сега или никога, страхливец! Хайде, падай на колене! Изрецитирай любовно четиристишие! Кажй ѝ колко е прекрасна на лунна светлина, нищо, че има мъгла! Помоли я да стане завинаги твоя и да живее с теб във вечността! Направи го добре! И гледай този път да не прецакаш нещата!

— Омъжи се за мен! — извика властно.

Божичко, не! Не, не и не! Това изобищо не беше романтично!

— Добре, съдия Дарси — отговори съвсем сериозно тя, но по устните ѝ заигра усмивка. За момент сърцето му спря, но после отново се събуди за живот.

Тя го целуна продължително, а после го подкачи:

— Това ли е най-доброто, на което си способен?

— Да... не... Елизабет, хммм... Обичам те повече от самия живот! Ще ме направиш ли най-щастливият мъж на света, ако се съгласиш да...

— Престани! Първото беше по-добре!

Той сведе очи към нея в шеговита усмивка.

— А какво ще кажеш за следното: „Омъжи се за мен, красива мръснице, и двамата ще обиколим заедно седемте морета“?

— Е, не точно това! — засмя се тя.

Той стана сериозен, но очите му продължиха да проблясват. Притисна чело о нейното и промърмори:

— Трябва поне да ми позволиш да ти кажа колко силно ти се възхищавам и те обичам и как те умолявам да сложиш край на страданията ми и да станеш моя съпруга!

Тя преглътна и отбеляза:

— Да, това вече ми харесва! Именно тази версия ще разказваме на внуците си!

Той се усмихна и впи устни в нейните.

После извади пръстена от джоба си и го вдигна. Двата се загледаха в трикаратовия смарагдов диамант с по едно половинкаратово диамантче от двете страни, поставени в платинов обков и дебела халка.

— Уил, зашеметяващ е! — прошепна тя, въпреки че не беше в състояние да оцени блясъка му в тъмното.

— Давам си сметка, че може да не е по вкуса ти, но после можем да купим друг. Все пак, ако ти харесва, ще бъда много щастлив, ако го носиш! Беше на майка ми — изрече тихо той, като погледна първо към пръстена, а после към нея.

— На майка ти ли? Не би ли трябвало да го носи Джорджиана?

Той поклати глава и изрече:

— Не, за теб е. Аз... този пръстен има за мен невероятна сантиментална стойност, затова държа да го вземеш!

— Е, в такъв случай не бих могла да бъда по-щастлива! — изгука тя и му се усмихна топло.

Той постави пръстена на пръста ѝ и я целуна. Тяхната лична публика вече аплодираше високо и подсвиркуваше. Впрочем,

аплодисменти бяха избухнали и вътре в залата, тъй като съдия Бойд беше избрал точно този момент, за да завърши речта си. Нито един от тях не бе чул и думица от нея.

* * *

Макар Елизабет да беше убедена, че майка ѝ няма начин да не забележи промяната в гравитацията на Земята в мига, в който тя се сгоди, Дарси успя да я убеди, че все пак трябва да намерят някакъв начин да съобщят на родителите ѝ тази новина — начин, различен от кратка бележка, пъхната под чистачките на колата. Невъздържаният възторг на майка ѝ напълно отговори на нейните очаквания. Ала въпреки това, незнайно защо, Елизабет го прие с усмивка. А що се отнася до госпожа Фани Бенет, след като беше организирала светското събитие на десетилетието чрез сватбата на Джейн, тя нямаше нищо против сега да се задоволи с една далеч по-скромна сватба. Но за съжаление Дарси не беше на същото мнение. Защото макар той също да предпочиташе по-скромно бракосъчетание, държеше то да се проведе в имението му Пембърли. Кое то на свой ред означаваше, че всички техни гости трябваше да бъдат прехвърлени със самолет в Англия и настанени по хотели поне за седмица. Добре че Елизабет успя да го убеди, че наемането на сватбен агент е най-разумното решение в този случай — решение, благодарение на което животът и на двамата стана далеч по-поносим.

Седмиците буквално излетяха и ето че най-внезапно и почти без обяснение Елизабет се озова обратно в своята стара стая в Пембърли. Булчинската ѝ рокля вече я очакваше, закачена на вратата. Предстоеше ѝ да се омъжи на следващия ден, поради което цялото ѝ семейство и приятелите ѝ бяха пристигнали в Англия на разноски на бъдещия ѝ съпруг. И сега, през последната си нощ като неомъжена жена, Елизабет лежеше на леглото с Лу и двамата тихичко размишляваха относно предстоящото събитие.

— Тук ли ще живеете? — попита я той.

— Не, но се разбрахме, че веднага щом си родим деца, ще започнем да прекарваме летата си тук. А може би по-нататък ще се пренесем окончателно в Пембърли. Но не и в обзримото бъдеще.

Лу ѝ се ухили дяволито и я подкачи:

— Хей, значи утре се омъжваш! Майка ти казвала ли ти е какво да очакваш през първата си брачна нощ?

Елизабет се засмя и поклати глава.

— Младите дами не би трябвало да знаят подобни неща. Би ли ме светнала по въпроса, лельо Лу?

— Така. Та значи, преживяването ще бъде ужасно, но не забравяй, че това е едно от основните ти задължения като съпруга! Той ще извади своята захарна пръчица и ще те обиди с нея! А ти трябва да затвориш очи и да лежиш неподвижно. Не се страхувай! Всичко ще свърши много бързо! — И Лу демонстрира казаното, като се просна на леглото до нея, неподвижен като пън, стисна силно очи, стисна и юмруци, а накрая стисна и челюстта си в мрачна решимост. — И помни, че ако имаш късмет, в рамките на първите няколко години ще му родиш десет сина! След това той вече никога повече няма да те закача! — Отвори едно око и ѝ намигна.

— Не мога да си представя, че си преживял всичко това! — засмя се тя и се излегна до него. — Ще ми се да можеше да ми бъдеш шаферка!

— Я не говори глупости! Отлично знаеш, че изглеждам ужасно в зелено! — отсече той и подложи под главата си възглавниците ѝ.

Елизабет плъзна ръка през кръста му. Двамата останаха така известно време, потънали в мълчание.

— Обещай ми, че това никога няма да се промени! — изрече накрая тя.

— Не мисля, че Дарси ще бъде във възторг, ако ви направя гости с преспиване — засмя се беззвучно той и започна да навива една от къдриците ѝ на пръста си.

— Е, много добре знаеш какво имам предвид! — сръга го игриво в ребрата тя.

Лу замълча няколко секунди, след което изрече:

— Не мога да ти обещаая, че нищо никога няма да се промени, Лизи. Хората порастват и поемат по различни пътища в живота. С теб винаги сме били най-добри приятели, обаче сега Дарси е най-добрият ти приятел — и точно така трябва да бъде! Но мога да ти обещаая, че винаги ще бъда до теб, ако имаш нужда от мен, и че винаги ще те обичам! И точно така трябва да бъде!

Тя обори глава върху гърдите на Лу и се заслуша в ритъма на сърцето му. В продължение на петнайсет години той беше нейна неизменна опора в живота. Ако не беше гей — и ако тя не беше срещнала Дарси, — двамата със сигурност щяха да се оженят. Родителите й обичаха Лу, а той се заяждаше със сестрите й точно толкова, колкото и тя самата. Той й беше като брат — братът, когото родителите й така и не можаха да й подарят.

Но тази глава от живота й вече се затваряше. От утре започваше нова. Тя не можеше да си представи какъвто и да било друг край на приказката си, освен да остарее и побелее заедно с Уил Дарси.

— И от утре ти ставаш господарка на всичко това! — отбеляза замечтано Лу. — Ще разполагаш с много пари, страхотни коли, приказни дрехи...

— Нали не мислиш, че всичко това има някакво значение за мен?

— Не, но нищо по-малко от това не би могло да ме накара да се разделя с теб! — отвърна тихичко той.

* * *

Сватбеният ден на Елизабет Бенет Дарси профуча като стар, обичан филм — твърде бързо на определени места, твърде бавно — на други, но с безсъмнено щастлив край.

Тя изобщо не беше нервна. Сутринта излезе да побяга, после си взе душ, хапна си стабилна закуска и се подложи да й направят прическата. Майка й отново излъчваше онова вбесяващо неземно спокойствие, което имаше и на сватбата на Джейн — следеше изкъсо за перфектните модуляции на гласа си и водеше интеллигентни разговори. Така до момента, когато се озова в гримьорната на църквата, където я стегнаха в излятата по тялото й дантелена рокля на Моник Шантий. Елизабет бе достигнала до състояние на дзен блаженство — това беше нейната съдба и тя нямаше нищо против да се спусне по течението на своята карма.

После се напъха в елегантното късо сако, което трябваше да бъде носено в параклиса, и постави на главата си дългия до земята воал. В ръката й се озова красив букет диви цветя.

— О, Елизабет, изглеждаш прекрасно! — ахна Джейн. Елизабет ѝ се усмихна в огледалото. — Как можеш да бъдеш толкова спокойна?

— Че какво може да се обърка?! Единственото, което има значение, е, че в края на деня с него ще бъдем женени!

— Хайде, готови сме! Излизай във фоайето! — подкани ги Фани, появявайки се в стаята. Но се закова на място, когато видя Елизабет и се усмихна. — О, Лизи! — беше единственото, което успя да отрони, и попи ъгълчетата на очите си с кърпичка.

Елизабет прегърна силно майка си, най-сетне проумяла защо най-голямото желание на майка ѝ винаги е било да види дъщерите си щастливо омъжени. Защото сега и самата Елизабет не искаше нищо друго.

— Така, така — подсмръкна Фани. — Хайде да те водим навън. Нали не искаш да караме Уил да ни чака? — Пак попи очите си, после дари дъщеря си с ослепителна усмивка и отсече: — Хайде! Знам, че баща ти няма търпение да те види!

Подбраха полите, шлейфа, воала и цветята на Елизабет и излязоха в чакалнята на параклиса. Баща ѝ, облечен в черен смокинг и изглеждащ много по-добре, отколкото го знаеше от години, се усмихна широко и очите му светнаха от гордост, когато я видя. Тя също се усмихна и го хвана под ръка.

— Малката ми Лизи! — изрече тихо и стисна лекичко пръстите ѝ.

Примигна, за да върне сълзите си, и внимателно я прегърна, за да не развали роклята ѝ. И за първи път през този ден Елизабет усети, че в гърлото ѝ се събира буца.

— Само да си посмяла да се разплачеш! Майка ти ще ме убие, ако развалиш грима си! — поклати предупредително пръст господин Бенет.

Елизабет се разсмя, кимна и преглътна. А после се обърна към вратите на параклиса, за да посрещне съдбата си.

* * *

Дарси стоеше търпеливо при олтара на църквата. Елизабет закъсняваше, ала той не се притесняваше. Знаеше, че тя ще дойде.

Имаше чувството, че целият му живот го е водил точно към това единствено събитие — никога досега не бе толкова сигурен в стъпката, която предприемаше. Всичко останало можеше да бъде променено в хода на времето, ала това сега — това беше писано да стане.

Струнният квартет промени звученето си, с което подсказа началото на сватбената церемония. Дарси се обърна към вратите в другия край на пътеката със сърце, разтуптяно от вълнение. Когато вратите се разтвориха, единственото, което бе в състояние да види, бяха два силуета, оброчени от ярка бяла светлина. А после, когато силуетите пристъпиха напред, Дарси видя Елизабет. Може би беше от воала или от усмивката ѝ, или от всепоглъщащото чувство, че това, което предстои да стане, е трябвало да стане, ала той осъзна, че никога не я беше виждал по-прекрасна, отколкото беше в този момент. Погледите им се склочица и не се разделица, докато баща ѝ не постави внимателно ръката ѝ в ръката на Дарси.

— Грижи се добре за нея — прошепна Томас с глас, подрезгавял от вълнение.

— Изобщо не се съмнявай в това! — обеща му Дарси, неспособен да свали очи от Елизабет. Помисли си, че много вероятно бе тя да се грижи за него, но знаеше, че до последния си дъх щеше да полага максимални усилия да я прави щастлива.

— Закъсна — прошепна ѝ.

— Свиквай!

По устните ѝ заигра закачливата усмивка, която той толкова много обичаше, и той почувства как ѝ отвръща с усмивка. Но после си спомниха тържествеността на момента и важността на онова, което им предстоеше, и насочица вниманието си към свещеника.

След това нито един от двамата не си спомняше кой знае какво от церемонията. Не бяха написали предварително обетите си, защото предпочитаха простичките, традиционни думи на англиканската църква:

„С този пръстен се венчавам за теб, с тялото си те боготворя и с всичките си земни дела славословя теб! В името на Отца и Сина, и Светаго духа. Амин.“

А после, точно толкова бързо, колкото беше започнало, всичко свърши и те бяха обявени за съпруг и съпруга. Църквата избухна в аплодисменти, а Дарси я грабна в обятията си и запечата обета си със

страстна целувка. След това, хванати за ръце, двамата тръгнаха напред по пътеката, застлана с листа от цветя. Когато вратите пред тях се разтвориха и юнското слънце нахлу в мрачното пространство, Дарси се спря за момент и се обърна към нея.

— Честита годишнина! — изрече, ухилен до уши.

— Вече? — засмя се тя.

— Ами да! Днес става точно една година, откакто се влюбихме един в друг. Точно тук, в Пембърли!

Елизабет обгърна с ръце кръста му и поднесе лице към неговото. После промърмори:

— В такъв случай смятам, че се налага поздравителна целувка!

Дарси се усмихна, грабна лицето ѝ в ръце и се приведе, за да я целуне.

Дискретно покашляне зад тях ги предупреди за приближаването на сватбения им агент и те сложиха край на целувката си, за да бъдат отведени към главната къща на имението за приема. Но щом се озоваха в кабинета, пак се прегърнаха.

— Най-накрая! — въздъхна Дарси и въздъхна във врата ѝ. Затвори очи и си пое дълбоко дъх. Уханието на круши и диви цветя го замая. — Обичам те, госпожо Дарси! — прошепна той.

— И аз те обичам, Уил! Прието ли е булката да моли младоженеца за още една целувка?

— Няма нужда да го моли — засмя се той и отново притисна устни в нейните.

От приема Елизабет си спомняше само отделни моменти — смешни тостове, вдигнати от Джейн и Бингли, това, че светкавиците на фотоапаратите по едно време я ослепиха, и срещата с новите роднини, чиито имена изобщо не се надяваше някога да запомни. Най-силният ѝ спомен бе за палеца на Дарси, непрекъснато разтриващ брачната ѝ халка, като че ли да увери и двамата им, че това не е сън — че те най-сетне са женени. Изтанцуваха задължителните танци, изядоха задължителната торта и демонстрираха задължителните целувки. И докато и двамата бяха извън себе си от радост да видят семействата си толкова щастливи, и двамата не искаха нищо друго, освен да останат сами, да почувстват за първи път интимната самота на брака.

Поради което точно в девет вечерта те напуснаха тържествено залата.

— Ъхъммм — прокашля се смутено Дарси, докато помахваха за довиждане. — Трябва да те предупредя нещо.

— Да?

— В нашия род има една традиция...

Традицията на рода стана очевидна от само себе си, тъй като роднините на Дарси изобщо не останаха почтително седнали по местата си, пожелаващи лека нощ на младоженците. Не, те моментално се изправиха и започнаха да надуват свирки и да размахват каквото им попадне — салфетки, носни кърпички, всичко.

— Традиция ли? — погледна го скептично Елизабет, докато вървяха нагоре по стълбите, следвани от огромна тълпа.

— Ами да. Датира от мноооого векове. Нещо като доказване, че сме консумирали брака си.

Елизабет се обърна ужасено към Дарси.

— Уил! — изкрещя. — Аз няма да...

— Не, разбира се — засмя се той. — Това просто е глупава стара традиция. Само трябва да им дадем нещо.

Стигнаха до най-горния етаж и се насочиха към най-вътрешната спалня — стаята на Дарси, с която Елизабет бе вече много добре запозната. Той отвори вратата, двамата влязоха и той затвори зад тях. Тълпата се събра отпред. Въпреки дебелиите дъбови врати шумът от свирките и дюдюканията им не можеше да бъде пренебрегнат.

— И колко време ще останат там? — попита тя.

— Докато не им дадем нещо — отговори той.

— Да им дадем нещо ли?

— Просто някакъв дребен символ. С който да докажем, че...
хммм...

Елизабет се разсмя от сърце, когато смисълът на думите му постепенно проникна в съзнанието ѝ. Той съблече сакото си, а тя разхлаби вратовръзката му. С намигване и похотлива усмивка отвори вратата и я захвърли към чакащите отвън гости. Връзката беше посрещната от буен изблик на радост, ала не ги накара да напуснат вратата на стаята им.

— На никого не му пука дали ще се съблека гол или не! — засмя се той, придърпвайки я към себе си. — Ще трябва да им дадем нещо, с което да докажем, че ти си започнала да се събличаш!

Приклепна пред нея, свали внимателно единия от чорапите ѝ и го измъкна от крака ѝ. Отвори с размах вратата и захвърли чорапа към въодушевената тълпа. Последва нов буен изблик на радост, а след като той затвори вратата, групичката триумфално отнесе трофеите си обратно към балната зала.

— Хей, роднините ти ще се окажат големи перверзници! — засмя се Елизабет.

Посмяха се, но накрая мълкнаха. И мълчаха дълго време. И никой не знаеше какво да каже на другия. Дарси съзерцаваше Елизабет и усещаше, че в гърдите му нещо се стяга. Спомни си първия път, когато двамата правиха любов в същата тази стая. Изпълни се отново с онова нетърпение, с очакването за началото на нещо прекрасно. Засмя се тихичко, хвърли се към нея и започна да я целува. Това разруши неловкостта на момента и двамата почувстваха едновременно възторга, че са младоженци и че са лудо влюбени.

Тя се обърна в ръцете му, подканяйки го да смъкне ципа на роклята ѝ. Но той не желаше да бърза. Целуна врата ѝ и задържа устни в падината под ухото ѝ. Отметна косата ѝ настрани и целуна топлата кожа на голото ѝ рамо. После прокара чувствена следа в извивката на врата ѝ, където дъхът му разроши къдриците ѝ. Усмихна се, припомняйки си съблазнителната мощ на тези къдрици, начина, по който в началото го омагьосваха дотолкова, че не бе в състояние да мисли за нищо друго. Сега — и завинаги — той щеше да им отдава вниманието, което заслужаваха.

С леко треперещи пръсти той бавно смъкна ципа на роклята ѝ. Забеляза отраженията им в огледалото и се загледа в тях. Светлината играеше по кожата ѝ, затопляйки прасковените ѝ тонове и като че ли вдлъбвайки още повече кухините на ключиците ѝ. Едната презрамка се смъкна сама по рамото ѝ, другата той принуди да слезе към лакътя ѝ — докато накрая роклята се свлече в краката ѝ.

Тя стоеше пред него, обърната към огледалото, по дантелени бели бикини и само с един чорап. Гладката ѝ кожа изтръпна под дланите му, когато той прокара ръце по гърдите ѝ и обгърна нежно всяка от перфектните ѝ форми. Зърната ѝ набъбнаха между пръстите му. Тя потрепери, обърна се в ръцете му и прокара нос по шията му. Той сведе глава, за да срещне устните ѝ. Ръцете му заиграха по голата кожа на гърба ѝ — загорялата му кожа се открояваше ярко на фона на

нейната бледност. Свали ръце към задните ѝ части, а пръстите му потънаха в меката плът там.

— Лизи — прошепна дрезгаво той, целият треперещ от любов, очакване и задоволство. Елизабет пъхна пръсти в колана на панталоните му, разкопча ги и ги свлече надолу, след което обгърна с ръце кръста му и погали твърдите му задни части. А после, между целувките и задъхания смях, двамата се разсъблякоха напълно.

С изключение на единствения ѝ чорап двамата застанаха голи един пред друг, за първи път като съпруг и съпруга. Тя грабна букета си и започна да вади цветята от него, за да ги постави в косата си. Той се присегна и освободи косата ѝ от хлабавата връзка. Когато видя къдриците ѝ да се спускат свободно по раменете ѝ, кимна удовлетворено, грабна остатъка от букета и започна да къса листенцата на цветята и да покрива с тях леглото.

Елизабет започна да сваля чорапа си, но той я спря.

— Недей, остави го! Много си секси така! — допълни с усмивка.

А после легнаха и той я прие в обятията си. Ръцете им се впуснаха в своето нетърпеливо приключение, проучвайки познатата територия с нов плам. Пръстите им се преплетоха, краката се сплетоха. Той захапа бедрата ѝ, целуна зърната ѝ и вкуси от гънките ѝ. Тя галеше дългите линии на мускулите му, а после надигна гърба си в дъга и притисна меките си заоблености срещу неговите силни ъгли. Накрая той я бутна назад, гърдите им се притиснаха и с вик на удоволствие той проникна в нея.

— Господи, Лизи, толкова си хубава! — прошепна благоговейно той. Тя се засмя дрезгаво, бутна го по гръб на леглото и го обкрачи. Косата ѝ падна около двете им лица. Дарси изви назад глава и затвори очи, усмихнат широко, докато тя го яздеше, неспособен да съдържи тихите си стенания, когато тя сменяше скоростта или ритъма.

Когато накрая отвори очи, остана без дъх от красотата на своята съпруга. Косата ѝ падаше на нежни къдрици около лицето ѝ, обсипана с диви цветя. Лицето ѝ излъчваше смесица от смях, нежност и съблазнителност. Така, както беше — гола, с бузи, обсипани с фини лунички, с ясни и чисти очи, — тя приличаше на природно създание, на дървесна нимфа, изпратена да открадне сърцето му. И той доброволно ѝ го предаде.

Претърколи я обратно по гръб, нетърпелив да усети чувствения възход на бедрата ѝ срещу неговите. Докато целуваше клепачите ѝ, бузите, носа и устните ѝ, ръката му се плъзна настрани и се спря върху дантеления ръб на чорапа ѝ. Глезените ѝ се притиснаха в прасците му, неговите пръсти потънаха в бедрото ѝ.

— Елизабет!

Името ѝ изблизна от устата му несдържано, неочаквано, изтласкано от чистата радост в гърдите му. И в тях вече не остана място за въздух. Тя се усмихна под ласкавия му глад и стегна прегръдката си около него.

— Да, Уил, аз съм твоята Лизи! Направи ме твоя! — прошепна.

Той проникна в нея с необуздана страст, едва поемащ си дъх.

Без изобщо да му пука кой може да ги чуе, той се отдаде на акта на любовта. Леглото започна да скърца и да стене под техните движения.

Когато тя заби пръсти в мястото до опашката му и повдигна тялото си към неговото, той чу рязкото ѝ поемане на дъх, преди да премине ръба на оргазма. А после вече пулсираше около него, гърчеше се под него, едва успяваше да заглуши виковете си, притиснала се във врата му, приканвайки го да се присъедини към нейното удоволствие.

Той задържа още няколко секунди, преди да започне да се тресе от разтърсващия припадък на желанието.

— Лизи!

Викът му потъна в неразбираемото стенание на неподправеното блаженство. Никога досега не бе изразявал удоволствието си толкова ясно, никога досега не ѝ беше позволявал да чуе с колко удоволствие го даряваше. Впоследствие, когато размишляваше върху случилото се, реши, че сигурно се е дължало на чистата, почти детинска, неземна радост, която изпитваше тогава. Но точно в този момент изобщо не бе в състояние да разсъждава смислено.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Беше девет часът на другата сутрин, когато те се раздвижиха, и после още един час, преди да станат. Госпожа Рейнолдс бе опитала да ги събуди, но се оттегли от вратата, когато чу непогрешимите и невъздържани звуци на хора, които се любеха.

Елизабет лежеше на възглавниците и се хилеше доволно като котка. Дарси се облегна на долния стълб на леглото и по лицето му се разля твърде подобно изражение, когато я видя. Тя подпря леко крак върху гърдите му, а той разсеяно започна да гали глезена ѝ.

— Ще ми изцедиш всички сили, жено! — изрече тихо.

Тя се засмя тихичко и вдигна едно от смачканите под бедрата си цветя. После го пъхна предизвикателно зад ухото си.

— Знаеш ли, че си много бърбърив любовник! Понякога минават дни, без да кажеш нищо, а после, веднага щом започнем, се втурваш да изнасяш цели речи! Направо удивително! — подразни го тя.

— Може пък да имам някаква орална фиксация.

Тя се засмя, а той плъзна ръка по прасеца ѝ. Елизабет се съгласи, че той наистина има орална фиксация, но тъй като намирала пристрастеността му за много приятна, му прощавала.

— Знаеш ли, вече наистина трябва да ставаме! Все пак имаме гости! — промърмори тя, но въобще не помръдна от леглото.

— Добре. Ти си първа — отвърна той с ленива усмивка. Спогледаха се и дружно се разсмяха. — Не, ние сме безнадежден случай!

— Не забравяй, че все пак имаме да хващаме самолет днес следобед! Ще ми кажеш ли най-сетне къде отиваме?

— Не! Изненада е! Ще ти кажа само, че полетът ни е четири часа. Сигурен съм, че когато стигнем на летището, сама ще се сетиш. Сложи ли бански в багажа си? — допълни с усмивка той.

Когато разбра, че няма да може да изкопчи нищо повече от него, тя се изправи неохотно. Той я последва. Двамата се облякоха за срещата с гостите за задължителната сватбена обекуска. И макар че

Дарси обикновено беше много взискателен към външния си вид, тази сутрин умората му надделя и той не се обръсна. Облече само тениска и дънки и дори остана по боси крака. Елизабет прокара набързо една четка през косата си, като гледаше най-вече да махне само цветята. После също нахлузи едни дънки и облече ризата на Дарси от предишния ден, като я напъха до половината в дънките си, а ръкавите нави. Прегърнаха се за последен път и напуснаха стаята.

Когато се появиха в трапезарията, ръката на Дарси лежеше собственически върху рамото на Елизабет. Палецът му продължаваше да гали тила ѝ. По-голямата част от гостите им се изсмяха — кой дискретно, кой невъздържано — на измъченото и изтощено изражение на Дарси. После им простиха грубостта, че са се успали, а младоженците започнаха да обикалят и да прегръщат всеки гост подред.

Колкото и да се стараеше да съхрани достойнството си, Дарси просто не беше в състояние да спре да докосва съпругата си. Или държеше ръката на Елизабет, или я прегръщаше през кръста, докато обикаляха стаята. А когато седнаха на масата, постави ръка върху крака ѝ. Отърка ръката си в нейната, докато ѝ подаваше чинийката с маслото. Накрая реши да престане да се опитва да потиска желанието си. Прегърна я през врата и я придърпа към себе си за продължителна целувка. Тя се усмихна под устните му, когато чу около тях едва сдържани „oooo“.

* * *

Елизабет пристъпи на борда на яхтата с чувство на истинска почуда. Наистина бе изненадана да разбере, че първите пет дена от медения си месец щяха да изкарат в обиколка около гръцките острови на борда на „Звездоброеца“ — огромна яхта, чийто собственик бе Танос Лацис, близък приятел на Дарси. Бяха посрещнати топло лично от Танос и съпругата му, който ги представи на екипажа. И Дарси, и Елизабет изтръпнаха приятно, когато Танос я представяше наляво и надясно като „госпожа Дарси“. Танос им намигна, ухили се, а после, с топла прегръдка и бутилка шампанско за добре дошли, ги остави.

Когато слезе от борда, яхтата се откъсна от брега и заплава към залязващото слънце.

Дарси стоеше край перилата, прегърнал Елизабет, и наблюдаваше как сушата зад тях се смалява все повече и повече. Тя отпусна глава на рамото му, а той погали ръката ѝ. Слънцето ги къпеше в златистата си светлина и успешно преодоляваше хладния вятър.

— Спомняш ли си, когато ти разказвах за онзи мой чичо, който тича из имението си по нищо друго, освен маратонки? — прошепна Дарси в ухото ѝ. Тя се усмихна и кимна. — Това е Танос. По документи не ми е чичо, но беше изключително близък приятел на баща ми. Съжалявам, че той не успя да дочака нашата сватба — промърмори, направи кратка пауза и допълни: — Баща ми много щеше да те хареса! И мисля, че ти също щеше да го харесаш.

— Разкажи ми повече за него — прошепна тя и се притисна до него.

— Той обичаше красивите жени с будни умове — отговори Дарси, ухили се и постави целувка върху главата ѝ. Когато я притисна плътно към себе си, Елизабет не можа да не долови огромното му съжаление, че родителите му не са успели да доживеят до сватбения му ден.

Гърлото ѝ пресъхна и тя го притисна към себе си. А после рече:

— Много съжалявам, че си изгубил и двамата си родители. Направо не мога да си представя какво ли е да нямаш родители! Знам, че не е същото, но все пак моите родители много те обичат, а и вече приеха Чарли като свой син, така че съм сигурна, че ще се отнасят по същия начин и с теб!

Дарси се засмя нежно и я целуна по челото.

— Да, направо нямам търпение да опозная родителите ти по-добре. Би било прекрасно отново да бъда част от голямо семейство!

* * *

След завръщането им от медения месец реалният свят ги видя щастливи, здрави и придобили красив златист тен. И макар че Елизабет разполагаше и с възможността просто да избягва дела, водени пред Дарси, мисълта да специализира в апелативните жалби я

привличаше все повече и повече. Обичаше да се занимава с научни изследвания, обичаше да пише, обичаше и удовлетворението да прилага законите. Знаеше, че преходът ѝ от пледирац в апелативен адвокат щеше да стане постепенно, но сега беше просто доволна от решението си и уверена в своите способности.

Ала решението ѝ да се фокусира върху апелативните жалби не ги поставяше непременно в различни кръгове. Така още първият им работен ден ги срещна в същата съдебна зала, където Елизабет трябваше да отметне един дребен въпрос, за да прехвърли делото на друг адвокат.

— Това ще бъде прехвърлено на госпожица Лукас, прав ли съм, госпожице Бенет? — попита Дарси, докато оглеждаше графика си и отмяташе делото от календара си.

— Да, Ваша чест.

— Отлично! Някакъв шанс да постигнем споразумение преди делото?

— Всичко е възможно, Ваша чест.

Дарси вдигна поглед към Елизабет и забеляза усмивката, която играеше по устните ѝ.

— Неподчинение ли проявявате към мен, госпожице Бенет? — попита, едва сдържайки собствената си усмивка.

— Нищо подобно, Ваша чест! Никога не съм била изпълнена с по-голямо уважение към вас, както сега!

— Виж ти! — отбеляза саркастично той, преди да подпише заповедта за прехвърляне на делото. — Госпожице Бенет, ще ви възложи работа в служба на обществото!

— Сигурна съм, Ваша чест! — изрече тя и му намигна. Той се прокашля, преди да ѝ подаде заповедта. Без дори да ѝ мигне окото, тя я подаде на адвоката на другата страна, който едва успя да скрие изхилването си, извърщайки се настрани.

— Знаете ли — изрече Елизабет тихо, така че другите адвокати в залата да не я чуят, — не мисля, че ми е приятно да ме наричате госпожица Бенет. Предпочитам вече да бъда наричана госпожа Дарси! Звучи много по-помпозно, когато си омъжена за съдия!

— Ха, госпожице Бенет! Да не би да искате другите да си помислят, че фаворизирам отделни хора в залата си?

— Ваша чест, съпругът ми може и да се обиди, ако не използвам името му. Той си пада малко старомоден тип човек.

— Така ли?

— Да, а освен това е и малко проклет. Много избеснява, когато не работя в полза на обществото!

— Госпожице Бенет, вие сте непоправима флиртаджийка!

— Някой трябва да предупреди съпруга ми за това!

— Не знам как, но мисля, че той отдавна го знае!

— Мислите ли, че той се дразни, задето непрекъснато и безмилостно го подкачам?

— Да се дразни ли? — отвърна Дарси с усмивка и подпря брадичка на ръката си. — Не, госпожице Бенет! Смея да кажа, че съпругът ви е голям късметлия!

ЕПИЛОГ

Дарси надигна глава от възглавницата и я подпря на дланта си. Въздъхна доволно, загледан в топлото тяло, което спеше до него. Известно време я наблюдава как спи, но после не се сдържа и отметна една тъмнокафява къдрица от челото ѝ. Сънливите клепки изпърхаха и се отвориха и нежните кафяви очи се фокусираха върху него.

— Добро утро, сладко грахче! — изрече тихо той.

По лицето ѝ се разля усмивка.

— На какво се усмихваш? — засмя се нежно.

— Не мисля, че се усмихва. Просто пръцка — изрече другият човек в леглото му.

— Глупости, Лизи! Тя се усмихва на татко си, защото го смята за най-красивия мъж в целия свят! Нали така, Ема? — промърмори той, без да вдига очи.

Ема изгука и размаха ръчички към него.

Най-накрая Дарси вдигна очи към Елизабет, която ги наблюдаваше с щастлива усмивка на лице.

— Нали щеше да ставаш? — попита я той.

— Да, ще ставам — отговори тя, но не помръдна. Задържа погледа му още няколко секунди.

— Оооох! Мисля, че е гладна — изрече през смях той, като разтвори миниатюрните пръстчета, сграбчили космите на гърдите му. Устничките ѝ се опитваха да достигнат зърното му. — Съжалявам, мъничката ми, но това кранче е сухо!

Елизабет разкопча нощницата си и пое Ема в скута си. Бебето намери гърдата ѝ и лакомо започна да суче.

Дарси се излегна обратно в леглото. Последните шест седмици бяха за него чисто, неподправено блаженство. Никога не беше допускал, че би могъл да бъде по-щастлив, отколкото беше на сватбата им, но годината оттогава насам се бе превърнала в удобство и щастие, постепенно освобождавайки го от шеметното замайване, което бе изпитвал тогава с Елизабет.

Ала това беше преди Ема. Не си бе помислял, че е възможно да таи още любов в сърцето си, но ето че по някакъв странен начин това се бе оказало точно така. В първия момент, когато я пое в обятията си преди шест седмици — червена и пищяща, ядосана, че се е родила, — светът буквално беше спрял за него. Не съществуваше нищо друго, освен той и това безнадеждно крехко, безпомощно, гърчещо се топче къдрава коса и мощни бели дробове. Как бе успял тогава да не се разпадне в щастливи, истерични сълзи, и до днес не можеше да си отговори.

Обикновено не я вземаха при тях в леглото, но понякога Дарси просто не бе в състояние да се сдържи. Ако тя започнеше да скимти, той искаше да я грабне в обятията си. Дори и да не скимтеше, той пак искаше да я прегърне. Преди няколко часа бе чул Ема да се раздвижва в креватчето си и веднага бе скочил, за да я вземе при него в леглото.

Отблъскващото съдържание на памперса ѝ не го отвращаваше. Беше сигурен, че би могъл да вземе първа награда, ако някой се сети да проведе състезание по смяна на пелени. Най-любимият му звук на света беше станало гукащото ѝ гласче, което тя пазеше като че ли само за миговете, когато той я държеше.

Дарси се усмихна и вдигна поглед към тавана. Нямаше никакво съмнение, че ще бъде от бащите, които трудно отказват нещо на дъщерите си. Вече си представяше как играе с нея на кукли Барби, как я учи да кара велосипед и как да плува. Беше сигурен, че тя ще иска да ходи на уроци по танци, така че той щеше да я води в школата и да ѝ носи миниатюрното сакче. Може би ще пожелае да играе и футбол, затова ще трябва да вмъкне и това в графика си. А после ще дойдат, разбира се, и уроците по пиано. Но дали ще успее да вмести и уроци по езда, в това не беше много сигурен. Прекара следващите десет минути в планиране на цялата извънкласна дейност на дъщеря си до прогимназията.

После се обърна и се загледа в Елизабет, която пък се беше загледала в Ема. Приличаха на съвременни Мадона и дете — освободената ѝ коса падаше на къдрици по раменете я, разтворената ѝ нощница разкриваше доста наедрялата ѝ гръд, а детето сучеше тихо в ръцете ѝ. Точно тогава Елизабет вдигна очи към него. Двамата задържаха погледите си над главичката на тяхното бебе, изживявайки един от многото си моменти на чиста и неподправена любов.

И двамата бяха изтощени след нощи наред кърмене на всеки два часа, обаче Дарси настояваше всеки път да става с Елизабет. Понякога, когато тя просто нямаше сили да надигне глава, той я оставяше да спи и хранеше Ема с предварително изцедено от гърдите на жена му мляко. Това бяха магически мигове за него, въпреки че на следващата сутрин не му се струваха никак магически.

Дарси беше напълно променен човек. Дните без снимки в портфейла му бяха минало. Сега той се беше издул със снимки от сватбата, снимки на бебето, снимки на Елизабет и Джейн — всичко, което го караше да се усмихва, беше натъпкано в този все по-неподходящ за целите му портфейл. На мобилния му телефон също имаше снимки — непрекъснато намираще нови, направени от Елизабет, с цел да го изненада. Превръщането му в семеен мъж го свари леко неподготвен, но въпреки това той го прие добре, защото най-голямата му мечта винаги бе била да си има свое семейство.

И Дарси, и Елизабет се чувстваха големи късметлии. Изборът на Елизабет да специализира в апелативните жалби ѝ предоставяше много по-голяма гъвкавост във времето и възможност да работи дори от къщи, което от своя страна ги предпазваше от професионални конфликти. За никого не беше изненада, когато стана ясно, че професионалното недоволство на Дарси изчезна в мига, в който той постигна лично щастие — чувстваше се отново жив и подхождаше към всеки случай с ентузиазъм, какъвто не бе изпитвал от години. И когато реши да се кандидатира за втори съдийски мандат, спечели без всякакви проблеми.

Докато наблюдаваше дишането на Елизабет, заспала до него, той си припомни всичко, през което бяха преминали, докато стигнат дотук. Болката от раздялата го беше запратила в мрачна бездна, в която никога повече не желаше да попада. Знаеше, че може да се счита за късметлия, задето в крайна сметка бяха успели да изгладят недоразуменията си. Защото от всички изпитания, които Дарси бе имал, спечелването на Елизабет беше най-трудното — то беше делото, което най-много си струваше да бъде спечелено.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.